KIRK DOUGLAS

DARUL

În româneşte de Daniela Radu

Soției mele Anne, ca întotdeauna

Aspru şi neaşteptat ne răspunde Dumnezeu la unele rugăciuni.
Şi ne aruncă în față lucrul pentru care ne-am rugat,
O mănuşă şi un *dar* cu ea.

Elisabth Barret Browning

Prolog

Lisabona, Portugalia

O mână delicată, înarmată cu unghii roşii ca sângele, a apărut dintr-o nişă îngustă, ascunsă în coridorul slab luminat şi s-a înfipt în coapsa musculoasă a lui Miguel Cardiga.

— Isabel? Ce cauți aici?

Ea a aruncat o privire furişată de-a lungul coridorului, pe unde începeau să se reverse spre arenă primii spectatori, nerăbdători să apuce locuri bune pentru ultima coridă a sezonului, apoi l-a tras în ascunzătoarea el.

— Te vreau, a spus ea respirând greu, gura ei căutând-o cu înfrigurare pe a lui, în timp ce cobora mâna încercând să-i provoace erecția.

— Stăpânește-te, pentru numele lui Dumnezeu! Soțul tău e aici.

— Fii liniştit, Luis e foarte ocupat să-ți aleagă un taur, a spus' ea, ținându-se strâns de mâneca lui. Deseară?

— Da, a răspuns el, trăgându-şi mâna. E târziu… Trebuie să mă pregătesc.

— La locul obişnuit! a spus ea, trimițându-i un surâs provocator.

Miguel a urmărit o clipă cu privirea silueta ei – era seducătoare chiar şi atunci când se îndepărta în grabă pe coridor. Era, însă, îngrijorat de faptul că devenea imprudentă. Risca mai mult decât un toreador – dacă va afla soțul ei, îi va ucide. Poate n-ar trebui să se întâlnească În seara asta… Dar, totuşi. Ştia că o va face.

Ca să evite fanii agitați, Miguel a pornit pe o scurtătură spre

cabina lui, străbătând estrada care acoperea îngrăditurile cu tauri. A traversat cu atenție scândurile şubrede.

Dedesubt, taurii se învârteau în țarcurile lor, zgomotul neliniştitor al copitelor fiind întrerupt de bufniturile puternice scoase de coarnele care loveau zidurile de ciment. Miguel simțea furia crescândă a acestor fiare uriaşe, al căror singur țel era să doboare zidurile care le țineau închise şi să ucidă pe oricine le stătea în cale.

În mai puțin de o oră, unul dintre ei se va năpusti ca o furtună în arenă şi îşi va îndrepta furia asupra lui, într-o încleştare în care forța brută a taurului era compătimită față de grația şi măiestria calului şi a călărețului. Mişcările lui Miguel vor fi dominate cu strictețe de vechile reguli cavalereşti. Acesta era felul în care îi vor judeca reprezentația compatrioții lui portughezi, care cinsteau tradiția mai presus decât orice altceva şi disprețuiau preferința spaniolilor pentru scenele sângeroase. Dacă va ucide taurul din greşeală, va fi amendat serios.

Într-un colț, lângă țarcuri, Miguel a zărit silueta robustă a soțului Isabelei, unii dintre principalii crescători de tauri ai lui Iberia, gesticulând cu însuflețire către unul dintre ajutoare. Taurul lui Luis Veloso era cel cu care va trebui să lupte Miguel în după-amiaza aceea. Ajutorul a luat un băț lung şi, împreună cu câțiva îngrijitori, a separat de celelalte una dintre fiarele uriaşe, cât un mamut. Când oamenii l-au îndemnat să intre pe poteca îngustă, taurul a mugit cu furie.

Totul era pregătit.

O jumătate de oră mai târziu, Miguel s-a mai privit o dată în oglindă. Filigranul de aur al broderiei strălucea pe fondul albastru închis al hainei lui de saten, croită pe talie, care se răsfrângea deasupra genunchilor şi se ajusta perfect pe corpul lui zvelt şi musculos. Bretele albe erau imaculate, iar cizmele negre de piele străluceau de îți luau ochii.

S-a privit pe sub gene. Chipul măsliniu care îl studia din umbra unui zuluf rebel de păr negru şi cârlionțat avea aerul unui om care este stăpân pe destinul său.

— E clar că-ți place ce vezi, l-a luat în râs Emilio Fonseca, prietenul lui, care s-a aruncat într-un fotoliu tapițat, cu picioarele lungi atârnându-i peste marginea acestuia şi fluturând mâna în care avea o țigară.

— Aşa e, a spus Miguel încet, ironizându-l la rândul său.

Emilio a căscat, a întins braţele peste capul cu păr lins şi negru, care, strâns astfel, semăna cu o calotă.

Se auzea tropăitul turmei de boi care însoţeau întotdeauna taurul după luptă, la ieşirea din ring. Miguel a simţit că nervii i se întăresc ca nişte coarde de oţel. Era rândul lui.

Emilio s-a ridicat.

— Ahhh, se aud paşi de picioruşe.

Miguel a râs. Aprecia efortul prietenului lui, care încerca să-l relaxeze înainte de a intra în arenă. A deschis uşa cabinei şi, urmat de Emilio, a pornit încet pe culoarul întunecat spre decorul demn de „O mie şi una de nopţi" arcade gotice, semilună, arabescuri şi ornamente din fier forjat cu influenţe lunare, care făceau din această structură de cărămidă roşie cea mai neobişnuită arenă din lume pentru luptele cu tauri.

Nimic nu-i trăda presimţirea care clocotea în el, teama că, de data aceasta, s-ar putea să dea greş şi să dezonoreze faimosul nume Cardiga. Desigur, tatăl lui, care ura luptele cu tauri, considerase că-l dezonorase deja. Fiii oamenilor mari trebuie să fie la înălţimea aşteptărilor?

În firida de la capătul holului, rândaşul îi ţinea calul în a cărui coamă erau împletite panglici de saten, care se asortau cu haina lui.

Miguel şi-a pus tricornul cu pene şi a sărit în şaua veche, lucrată cu măiestrie. Astăzi îl va călări pe Palomino, numit şi Talar – „o bucată de aur" – ca să-i aducă noroc. Talar bătea agitat podeaua de cărămidă cu copitele în ritmul inimii lui Miguel, ca o prevestire. Calul era gata să explodeze; tensiunea vibra în el, de parcă era străbătut de un curent electric.

— *Fortuna,* prietene, a spus Emilio, plesnind calul peste crupă.

Miguel l-a îndreptat pe Talar spre razele strălucitoare de lumină care se strecurau prin crăpăturile din poarta vechii arene. Se auzeau murmurele de nerăbdare de dincolo. Zvonul despre succesele lui din provincie ajunsese până la Lisabona, şi se vorbea despre el ca despre o stea în ascensiune. Acum, era pregătit să intre în rândurile celor mai buni. Ştia acest lucru. Astăzi se va afirma, în sfârşit. Astăzi va deveni mai cunoscut decât Paulo Cardiga, şi nu ca maestru de călărie, ci toreador. Avea douăzeci şi cinci de ani şi refuza să-şi petreacă tot restul vieţii în umbra tatălui său.

Trompetele au sunat cu putere şi poarta s-a deschis încet. Dintr-o dată, teama l-a părăsit. Acum era stăpânit de instinct.

Miguel a mânat calul într-un *passage* grațios – calul s-a ridicat încet pe două picioare şi a plutit deasupra pământului după fiecare pas, înainte de-a reveni ca o balerină, pentru a repeta mişcarea. O reprezentație demnă de o înaltă şcoală de călărie. Acesta era Miguel, care aborda intrările cu cea mai dificilă mişcare. Mulțimea s-a ridicat în picioare, aproape nouă mii de oameni care strigau în semn de apreciere: „Miguelinho! Miguelinho!". Era limpede că nu umpluseră arena la maximum, astăzi, numai pentru coridă, ci şi pentru măiestria lui în arta călăriei. Fiind fiul unuia dintre cei mai mari maeştri de echitație ai tuturor timpurilor, se aştepta să fie comparat cu tatăl lui. Ştia că nu îi va dezamăgi.

Cal şi călăreț deveneau unul singur când dansau în ritmul muzicii, calul îşi încrucişa gleznele cu grație, plutind în diagonală de-a lungul arenei. Strigătele de „bravo" au răsunat în tribune, când Talar a mers înapoi în galop mic, mişcarea care îl făcuse faimos pe tatăl lui Miguel. Singura reacție a acestuia la strigătele repetate a fost o uşoară reverență în direcția lojei personalităților, sub unul dintre cele patru minarete care țâşneau sub cerul albastru. Din lojă, ochii flămânzi ai Isabelei îi urmăreau fiecare mişcare. Soțul ei avea un rânjet întipărit pe față.

— Sper să-i intre o țeapă în fund, a şuierat Veloso printre dinții încleştați, către ajutorul lui.

Trompetele au tăcut şi liniştea s-a lăsat peste arenă.

Miguel şi Talar stăteau nemişcați, ca o statuie, aşteptând să se deschidă țarcul taurului.

Pentru o clipă, nu putu vedea decât un tunel întunecat. Apoi a izbucnit mugetul şi taurul a intrat în ring ca o furtună. Oprindu-se din alunecarea pe nisip, a aruncat nori de praf în lături cu picioarele din spate. Capul lui negru şi uriaş, ale cărui coarne erau învelite în piele, ca să protejeze oarecum calul, se mişca în stânga şi-n dreapta, parcă apreciind situația. În cele din urmă, şi-a ațintit privirea asupra lui Miguel. În clipa aceea, calul şi călărețul au prins viață. S-au apropiat de taur încet, disprețuitor şi fără nici o grijă.

— Hei! Hei! a strigat Miguel, provocând taurul şi fluturând un steguleț fixat pe o tijă de oțel. Trebuia să străpungă ceafa taurului cu *farpa,* în locul potrivit şi, respectând cele mai aspre reguli, să-i

paralizeze rădăcinile nervoase ale gâtului.

Animalul a atacat – o jumătate de tonă de furie clocotind în arenă. Miguel l-a îmboldit pe Talar să pornească înainte şi a lăsat taurul să vină dintr-o parte, apoi, în clipa în care coarnele păreau să-i atingă, a înfipt *farpa* cu o precizie fără cusur, iar calul s-a ferit cu uşurinţă din calea taurului.

Mulţimea a explodat. Strigătul a urmat imediat scenei de luptă – le plăcuse acest început înfocat. De obicei, dura mai mult timp epuizarea unui taur, dar acesta era terminat.,

Calul şi călăreţul păreau a fi în elementul lor, mişcându-se în piruete graţioase, pregătiţi să flirteze cu taurul într-o nouă încleştare. De data acesta, taurul a atacat cu capul înainte. Miguel l-a mânat pe Talar spre dreapta, aţintind sulița, dar taurul, fără să se lase păcălit, s-a îndreptat în aceeaşi direcţie. Miguel l-a tras pe Talar spre dreapta cu atâta violenţă, încât a trebuit să se străduiască mult să-şi recapete echilibrul.

Din fericire, viteza prea mare a taurului l-a făcut să treacă pe lângă el. Dar, când taurul s-a oprit din alunecare, într-un nor de praf, Miguel a simţit dintr-o dată că i se strânge stomacul de teamă. Acest animal acţiona după o strategie a lui. Găsise felul în care să taie calea calului şi a călăreţului. Parcă ar mai fi jucat acest joc şi înainte.

Inteligente, care oficia corida, a făcut un semn şi doi oameni s-au repezit să îndepărteze taurul cu capele. Însă Miguel i-a refuzat.

A strâns frâiele cu palmele transpirate şi a mânat calul în galop, pregătindu-se pentru un alt atac. Tulburat pentru o clipă, taurul s-a postat furios cu faţa înainte, cu ochii aţintiţi pe adversar şi copitele lovind pământul. A plecat capul, aşezându-şi coarnele în poziţie de luptă. Atunci a atacat, aruncând praful în toate părţile şi ţâşnind drept înainte.

Miguel a încercat să pornească spre stânga, repetând manevra de prima dată. Dar a fost prea târziu. Taurul a anticipat mişcarea şi a fost mai rapid. Coarnele au lovit, ridicându-i pentru o clipă în aer pe cal şi călăreţ, înainte de a se prăbuşi toţi trei la pământ.

Mulţimea, uluită, s-a ridicat în picioare, ţipând. Miguel stătea nemişcat. Nisipul galben înghiţea sângele care curgea din piciorul lui stâng, zdrobit. Nu simţea nici o durere. În minte, îl vedea pe Talar ridicându-se, ca un Pegas, cu aripile întinse şi zburând peste arenă. Strigătele mulţimii se auzeau din ce în ce mai slab, pe măsură ce ei zburau din ce în ce mai sus, pe deasupra minaretelor

înalte, spre cerul albastru.

Lausanne, Elveţia

Patricia Dennison a netezit cuvertura de un albastru pal pentru a zecea oară şi s-a aşezat pe patul gata făcut, lângă bagaje. Şi-a pus mâinile în poală şi s-a forţat să rămână nemişcată.

Se simţea ca un copil uitat în ultima zi de tabără, aşteptându-l pe tăticul ei să vină şi s-o ia acasă. Dar avea nouăsprezece ani, era un om adult, nu trebuia să se simtă atât de nesigură şi vulnerabilă. Oricum, îşi schimbase atitudinea faţă de acest loc – când venise aici pentru prima dată, după sinuciderea mamei ei, considerase sanatoriul ca o închisoare, iar acum era ca o tabără pentru ea.

Aşteptarea era sfâşietoare, dar era numai vina ei – împachetase fără să ştie exact când avea să sosească tatăl său. Nu mai avea nimic altceva de făcut decât să aştepte. Poate că ar fi mai bine să despacheteze cărţile şi să citească – şi-ar mai ocupa timpul. În schimb, s-a ridicat şi s-a dus la fereastră, să se uite afară.

În ciuda nesiguranţei vieţii ei, se putea agăţa de un adevăr absolut – tăticul ei o iubea şi voia să fie cu ea pe cât de mult dorea ea să fie cu el. Vor avea din nou un cămin al lor, ca atunci când era mică, iar mami şi tati erau încă împreună. Totul se destrămase când mami o luase cu ea la New York, să locuiască la bunicul ei, în conacul de la Stoneham. J.L. – nu o lăsase niciodată să-i spună „bunicule” – se supăra de fiecare dată când voia să-şi viziteze tatăl, în California. La un moment dat, a renunţat să-i mai ceară voie. Nu avea nici un rost.

Dar vor recupera acum timpul pierdut.

Privea fix pe fereastră, ca în transă, încercând să desluşească silueta care se apropia pe alee. Dar nu era nimeni. Împrejurimile erau pustii, nu erau nici măcar oameni să se plimbe. Numai crengile subţiri ale sălciilor se mişcau neliniştite în briza vântului, iar dansul braţelor lor fragile se reflecta în apa lacului.

Cu degetele ei lungi, a urmărit barele de la fereastră, care erau fixate spre interior. Era sectorul sinucigaşilor. Geamul ferestrei avea o nuanţă gălbuie, protejat cu un strat special, ca să nu se spargă. Şi pe bună dreptate. Când a venit pentru prima oară aici, ar fi vrut să zdrobească sticla şi să se taie în bucăţi cu ea. Ar fi făcut orice ca să pună capăt disperării, nesfârşitei dureri dată de

amărăciune.

Şi-a amintit momentul în care doctorul Solomon a spus că terapia ei progresase îndeajuns încât să poată avea o oglindă. I-a adus-o şi a agăţat-o chiar el. S-a uitat în oglindă şi s-a trezit privită de un chip care nu era al ei, un chip palid, încadrat de un păr blond, tuns scurt, care părea fragil ca porţelanul, cu ochi cenuşii şi pierduţi în fundul capului, precum cei ai unui animal hăituit. Era chipul mamei ei.

— Zâmbeşte, a spus doctorul Solomon.

A privit buzele, rozalii, tremurând puţin, apoi ridicându-se la colţuri şi dezvăluind un şir de dinţi albi.

— Deci, ai dinţii încălecaţi? a tachinat-o el.

Ea a râs şi dintr-o dată chipul fericit din oglindă era din nou al ei.

Biata mama – fusese tristă atâta vreme. Numai moartă păruse să-şi găsească liniştea. Patricia şi-a amintit când stătuse aplecată deasupra sicriului, umflată de calmante şi uitându-se la mama ei, care stătea întinsă acolo – frumoasă şi senină, înconjurată de trandafiri albi, florile ei preferate. Apoi, mirosul dulce a fost acoperit de mirosul apei de colonie a unui bărbat – copleşitoare, greoaie şi înşelătoare. Bunicul ei i-a pus o mână pe umăr şi mirosul a făcut-o să se înăbuşe.

Următorul lucru de care şi-a amintit, apoi, a fost acela că s-a trezit în această încăpere, la sanatoriul din Lausanne, privită de nişte ochi mari şi milostivi, amplificaţi de ochelari cu lentile groase. Apoi a desluşit o grămadă de păr ciufulit, blond-roşcat, ca o căpşună, şi o barbă prăpădită, de aceeaşi culoare.

— Eu sunt doctorul Solomon, a spus o voce blândă. Nu te teme. Aici eşti în siguranţă.

Pe parcursul următoarelor şase luni, Patricia a ajuns să identifice vocea aceea cu căldura şi înţelepciunea. Nu a interogat-o despre copilărie şi despre ce visa, în schimb îi aducea cărţi care să o inspire, despre felul în care oamenii deosebiţi găseau un nou sens vieţii lor. Apoi vorbeau despre ce citise.

S-a hotărât să citească şi acum ceva – lectura o făcea întotdeauna să se simtă mai bine, era o cale bună de a-ţi petrece timpul. A deschis fermoarul valizei şi a găsit cărticica pe care o căuta – era pusă bine, lângă cizmele de călărie – „Sufletul unui cal", de Paulo Cardiga.

Mâine îl va întâlni pe maestrul de călărie portughez.

Iubea caii şi călăria. De aceea, tatăl ei o va duce în vacanţă în Portugalia. Acolo aranjase să poată lua lecţii de la şcoala de călărie a lui Cardiga. De fapt, o invitase în Portugalia şi anul precedent, pentru că regiza un film la Lisabona şi Tróia, dar J.L. se opusese.

Tatăl ei o sunase cu o zi înainte din Italia şi îi spusese că nu era prea târziu. Ultimele lui cuvinte, înainte de a închide telefonul, îi stăruiau în minte:

— Patricia, nu este niciodată prea târziu. Tocmai am învăţat acest lucru. Avem atâtea de vorbit. Trebuie să-ti spun ceva foarte important.

Simţise un tremur în vocea lui când spusese acest lucru. Oare, la ce se gândise?

A oftat. Va afla destul de curând.

A deschis cărticica şi a început să citească.

Absorbită de lectură, a uitat de griji. Când s-a uitat din nou la ceas, şi-a dat seama că trecuse o oră. A calculat timpul. Tatăl ei o sunase din Trieste cu mai bine de douăzeci şi patru de ore în urmă şi îi spusese că era în drum spre Zürich. Legăturile aeriene nu erau bune şi apăreau întotdeauna întârzieri în Italia. Ştia acest lucru, dar, totuşi, dura prea mult. Nu ar fi trebuit să ajungă deja?

S-a ridicat din nou în picioare şi s-a uitat pe fereastră. De data aceasta l-a văzut. Venea pe alee alături de silueta zbârlită a doctorului Solomon.

Când s-a apropiat, Patricia a simţit cum i se adună un ţipăt în piept, i se opreşte în gât şi nu poate deschide gura să-l elibereze. Vechiul sentiment de panică nestăpânită despre care doctorul Solomon îi spusese să-l îndepărteze o înăbuşea din nou. Nu era tatăl ei cel care venea pe alee. Era J.L.

El îi stricase prea multe vacante. Dar nu şi de data asta, când tatăl ei nu-i va permite. Îi promisese.

J.L., înalt şi ţanţoş, cu păr cenuşiu ca oţelul şi ochi albaştri şi pătrunzători – o statuie de granit, cum îi spusese mămica – a intrat în încăpere fără să bată, urmat de un doctor Solomon foarte agitat.

— Patricia… vei veni cu mine, a poruncit J.L., apropiindu-se de ea.

Mirosul de colonie a copleşit-o dintr-o dată.

S-a dat înapoi şi s-a aşezat pe pat, ţinând strâns mânerul valizei.

— Domnule Stoneham, a spus doctorul Solomon, nu aşa se

procedează într-un moment de criză. Patricia trebuie să rămână aici, mai mult ca niciodată şi...

— Sunt sigur că dumneata consideri astfel, a pufnit J.L. Având în vedere taxele dumitale, ți-ar place s-o ții aici pentru totdeauna.

Mirosul apei lui de colonie o amețea. A inspirat adânc şi a strâns din dinți.

— Nu merg nicăieri cu tine, a spus cu voce tremurândă. Îl aştept pe tata.

— Tatăl tău nu vine, a spus J.L. Tăios.

— Domnule Stoneham, vă rog... a spus doctorul Solomon, cu o voce plină de indignare.

Patricia nu-şi putea reține corpul să nu tremure când îl privea pe J.L. direct în ochii lui pătrunzători.

— Nu te cred. Nu ne vei mai despărți niciodată.

J.L. s-a aplecat spre ea.

— Ascultă-mă...

Fața lui era la numai câțiva centimetri de a ei. Duhoarea o înăbuşea. A întors capul într-o parte şi l-a împins cu amândouă mâinile.

— Lasă-mă n pace.

— Trebuie să mi te supui mie, ține minte, eu plătesc tot.

— Nu vreau banii tăi murdari... Vocea ei tremurătoare devenise fermă şi limpede. Îi urăsc. Te urăsc şi pe tine!

A plesnit-o.

L-a privit îngrozită. Doctorul Solomon l-a apucat de braț.

— Domnule Stoneham, insist să mă ocup eu de această problemă. Faceți o greşeală gravă.

— Nu! s-a răstit Stoneham. Trebuie să afle, şi poate foarte bine să o afle de la mine.

Apoi a coborât vocea:

— Patricia, tatăl tău a murit.

Ea a sărit de pe pat, privind îngrozită.

— Nu este adevărat! a început să țipe. Minți! Pleacă!

Stoneham o privea neclintit.

— Doctore, fii folositor. Spune-i.

Doctorul Solomon s-a aşezat pe pat şi a încercat să o tragă spre el, dar ea a continuat să rămână nemişcată.

— Patricia, ascultă-mă, a spus el cu blândețe. Este adevărat...

Patricia privea cu nişte ochi mari, cu o groază de neînțeles.

— Tata... Mort? a şoptit ea.

Apoi s-a întors spre J.L. Şi i-a spus cu o voce ce părea că vine din cele mai îndepărtate colțuri ale ei:

— Dacă au murit toți… Tu de ce mai trăieşti?

Nu a mai ştiut ce s-a mai întâmplat după aceea. S-a trezit dintr-o dată dusă foarte departe, prea departe ca să mai audă ceva. Doctorul Solomon, J.L. şi toate lucrurile din cameră au devenit mici şi incolore, ca o fotografie neclară de ziar. Apoi, totul s-a întunecat şi i s-au înmuiat picioarele. Simțea că se prăbuşeşte într-o încăpere uriaşă şi întunecată – o păpuşă mică şi ruptă, care se răsucea şi se contorsiona în întunericul înspăimântător.

Când şi-a revenit, era singură şi stătea întinsă în pat, sub cuvertura de un albastru pal. Bagajele fuseseră luate şi oglinda dispăruse de pe perete.

Mult mai târziu a aflat că J.L. zburase înapoi la New York, chiar în ziua aceea. La bordul avionului particular suferise un al doilea infarct – acesta fusese fatal.

Ea era singura lui moştenitoare. Îi lăsase ei toate miliardele lui, ca şi când ar fi vrut să se revanşeze.

Doi ani mai târziu

Capitolul 1

New York City

Degetele lungi şi subțiri ale Patriciei Dennison întorceau cu nervozitate cartonaşele cu nume. Potrivise două mese de zece persoane, iar acum trebuia să aranjeze masa principală, de douăzeci.

Şi-a privit ceasul. Va trebui să se grăbească, dacă nu voia să întârzie la întâlnirea cu epitropii ei. A mers repede de-a lungul mesei, până când a ajuns la capăt. Doctorul Thomas Keegan va sta acolo, sub tabloul bunicului ei. S-a uitat în ochii de oțel ai lui J. L. şi a trecut-o un fior.

Avea aceeaşi privire aspră ca ultima oară când îl văzuse în viață, venind să o ia de la sanatoriul din Lausanne. Acum o privea fix din tablou, amintindu-i de povara pe care o forțase să o poarte.

J.L. Stoneham – a cărui unică rațiune de a fi era să adune bani – nu ar fi fost niciodată de acord cu Tom, un chirurg tânăr, care

trăia într-o sărăcie lucie în Libanul sfâşiat de război, având grijă de oamenii care fuseseră uitați de lume. Dar, oricum, făcuse multe lucruri după moartea lui cu care el nu ar fi fost de acord. În primul rând, în testament se specifica faptul că trebuia să continue să locuiască în acest conac de pe Park Avenue. Încerca să-i conducă viața chiar şi după moarte. Singura portiță de scăpare a fost aceea că i s-a permis să transforme casa într-un muzeu, unde oricine avea o oră de pierdut putea veni să vadă neprețuitele opere de artă prezentate pe pereții locuinței unui miliardar.

Dar astăzi, sufrageria principală, folosită adesea pentru evenimente sociale şi diplomatice importante, era închisă pentru public. Un personal numeros muncea de zor în bucătărie, pregătind dineul pe care îl găzduia Patricia pentru adunarea de fonduri. Nu mai făcuse niciodată acest lucru şi era dornică să aibă succes – şi asta de dragul lui Tom.

Tânărul doctor îi cucerise inima, pentru prima oară, cu şase ani în urmă, când ea citise un articol despre el în săptămânalul „Newsweek". Deşi pleca rareori de la ferma din nordul statului New York, se hotărâse să asiste la una din prelegerile lui. Tânărul înalt, blond şi de o sinceritate copilărească i-a amintit de un Albert Schweitzer modern, ale cărui cărți le citise la sanatoriu. Tom vorbea cu fervoare şi uneori o privea drept în ochi:

— Găseşti înțelepciune şi linişte lăuntrică în simplul fapt de a avea grijă de o altă ființă umană. Dacă nu-ți pasă de alții, ai o viață plină de conflicte şi frământări, dar începând cu clipa în care îți pasă, ai găsit calea spre linişte, iar viața ta va fi o victorie împotriva neînțelegerilor, îi spusese el.

Cuvintele acelea au atins o coardă din adâncul sufletului ei. Din ziua aceea, a devenit campionul lui Tom, canalizând toți banii pe care îi putea smulge de la epitropi spre spitalul lui din Beirut. La rândul lui, Tom a devenit izvorul ei de putere, arătându-i că nu era neapărat înlănțuită de blestemul banilor bunicului ei.

Cineva a tuşit şi ea a tresărit. Fusese într-atât de absorbită de gânduri, încât nu-l auzise pe valet intrând.

— Ce este, Francis?

— Miss D., eu zic că… Sunteți de acord cu astea?

I-a arătat două vaze de cristal pline cu trandafiri albi.

— Ooo, da, ce frumos i-ai aranjat.

Francis radia de fericire.

— Aceşti trandafiri sunt deosebiți. Nu am mai văzut niciodată trandafiri albi, cu această nuanță de roz în mijloc.

— Se numesc „Fericire pură" – mă ocup chiar eu de ei, la fermă.

— Chiar aşa Miss D.? Ce minunat!

Valetul s-a întors la bucătărie, iar ea a terminat de pus cartonaşele cu nume, pe al ei aşezându-l exact față în față cu al lui Tom, la celălalt capăt al mesei, cu spatele la portretul mamei ei. Cu această ocazie fericită, îi va fi prea greu să-şi amintească de trecut. O durea să se uite la el.

Mama ei nu dorise niciodată să pozeze pentru portretul acela, dar el insistase şi obținuse, ca întotdeauna, ce vrusese. Artistul lucrase incredibil în ambele situații – îl pictase pe J.L. ca pe o statuie de piatră, fără nici o expresivitate, cu excepția ochilor, care păreau să o fixeze pe Patricia, în schimb, portretul mamei ei strălucea de viață. Oricând îl privea, mâinile mamei ei, smulgând petalele unui singur trandafir alb, păreau să tremure. Patricia stătuse de mii de ori în fața acelui tablou şi studiase chipul deosebit de frumos, expresia înspăimântată şi fragilă a ochilor ei cenuşii, plini de o tristețe care o determinase, de altfel, pe mama ei să-şi ia viața.

Şi Patricia se simțea, uneori, copleşită, ca o bucată de lemn plutind pe mare, în derivă. Multe nopți plângea până adormea. Dar, în ultima vreme, nu mai era aşa. Acum se lăsa dusă de gânduri într-o lume plină de fantezie în care Tom era cu ea, lângă ea, strângând-o în brațe şi făcând-o să se simtă în siguranță, iubită şi liniştită.

Oare mama ei renunțase la viață pentru că, după divorț, nu mai avusese pe cine iubi?

Oamenii îi spuseseră întotdeauna că semăna cu mama ei. Aşa i se părea şi ei. Aveau degetele la fel de lungi, părul la fel de blond, dar al Patriciei era tuns scurt şi ondulat, ca al tatălui ei, cu deosebirea că părul lui fusese negru ca pana corbului şi doar puțin încărunțit la tâmple. De ce îi pierduse pe amândoi? Cum putea o moarte să urmeze o alta, atât de repede?

Tot ce aflase despre moartea tatălui ei provenea din ziare: Danny Dennison era în drum spre Zürich, venind de la Trieste, când avionul care aparținea Liniilor Aeriene Alitalia a fost deturnat de terorişti palestinieni. Reuşiseră să despartă evreii de ceilalți oameni şi executase trei, înainte de a fi opriți de piloți şi echipaj. Tatăl ei era unul dintre cei uciși – îl luaseră, din greşeală, drept

evreu.

„Oh, tăticule, tăticule, mi-e dor de tine" s-a gândit şi ochii i s-au umplut, fără să vrea, de lacrimi. „Nu voi şti niciodată ce ai vrut să-mi spui în ziua aceea."

Îşi dăduse toată silința să afle. Căutase una dintre stewardesele din avion, al cărei nume fusese trecut în ziar.

— Ce greşeală îngrozitoare, îi spusese stewardesa. Îngrozitor. Omul acela murdar, cu fața transpirată, țipa întruna: „Toți evreii în față!" M-a forțat să adun paşapoartele tuturor. Tatăl tău mi l-a dat pe al lui şi a pornit spre ceilalți. Eu i-am spus: „Nu dumneavoastră, domnule Dennison. Nu vor decât evreii..." dar nu m-a auzit.

Patricia a aşteptat răbdătoare, în timp ce stewardesa a luat o înghițitură de cafea, de parcă ar fi vrut să îndepărteze gustul amar al amintirilor.

— Apoi au început împuşcăturile... Echipajul s-a luptat cu teroriştii... Nu ştiu cum am supraviețuit.

Patricia se tot gândea: „Toate astea se petreceau în timp ce eu îl aşteptam la Lausanne."

Stewardesa a oftat:

— Aş vrea să-ți pot spune mai multe. Înțeleg ce simți.

— Păi, doar că... Patriciei îi venea greu să vorbească fără să-i tremure vocea. Vedeți, m-a sunat şi mi-a spus că avea să mă anunțe ceva important... Nu am aflat despre ce era vorba... şi mă chinuie...

Stewardesa s-a lăsat, pentru o clipă, furată de gânduri.

— Ai putea încerca la biroul Alitalia din Trieste, a sfătuit-o ea. De obicei, când la bord este un pasager foarte important, i se acordă escortă până la poartă. Sophia este numele persoanei care se ocupă de serviciile speciale. Poate i-a spus ei ceva. Poate ştie ea ceva..

Dar Sophia nu ştia nimic. A fost foarte amabilă şi şi-a amintit foarte bine de Danny Dennison.

— Ce bărbat frumos şi prezentabil. Arăta mai degrabă ca un star de cinema decât ca un regizor. Era supărat că întârziase avionul.

— Ai vorbit cu el?

— Da, dar nu prea mult. Era ocupat să scrie o scrisoare de dragoste.

— O scrisoare de dragoste? Sophia a chicotit.

— Asta a spus că era.. M-a rugat să o trimit la Londra.

— Cui?

— Unei femei... Era un nume străin... Poate rusesc. Parcă Sasha? Nu, nu, începea cu L. Lara? Nu. Ăă, acum îmi amintesc... A fost Luba!

— Luba? Care era numele de familie?

— Nu ştiu. Îmi amintesc de Luba pentru că este neobişnuit.

Aici s-au sfârşit căutările. După un timp, Patricia a acceptat că nu va şti niciodată ce dorise să-i spună tatăl ei.

A luat un şervețel din buzunar şi şi-a şters lacrimile. Nu avea rost să se lamenteze, acum, când erau atâtea de făcut. Întâlnirea cu epitropii... Oh, Doamne, întârziase. A urcat în grabă scările spre bibliotecă, pentru a da cu ochii de cei trei. Ei trebuiau să conducă activitatea corporației bunicului ei până când împlinea douăzeci şi cinci de ani, sau se căsătorea, în condițiile în care pretendentul îndeplinea anumite criterii. Chiar şi din mormânt, J.L. îi ataca pe vânătorii de avere.

Detaliile testamentului i-ar fi făcut viața un coşmar, dacă nu ar fi fost Horace Coleman – pe care ea îl numea unchiul Horace – care conducea consiliul epitropilor. Coleman, de mai mulți ani consilierul şef cu investițiile al bunicului ei, a preluat toate responsabilitățile corporației de pe umerii ei şi, cu excepția acestor întâlniri lunare, când trebuia să semneze anumite documente, el conducea totul, lăsând-o să-şi trăiască viața ei excentrică.

De obicei, epitropii preferau să țină aceste întâlniri în sala de conferințe de la Stoneham Group, de pe Wall Street, unde se simțeau ca acasă, dar de data aceasta au făcut o excepție. Această întâlnire era deosebit de importantă pentru ea – avea nevoie de acordul lor pentru o sumă mare de bani, care trebuia donată spitalului lui Tom Keegan, iar ea simțea că Horace Coleman devenise puțin cam prea suspicios în privința banilor donați numai acestei cauze. Se îmbrăcase cu grijă pentru această ocazie, ca o femeie de afaceri. Purta un costum albastru marin, cu nasturi şi guler alb. Nu putea apărea ca un copilaş prăpădit, care îi implora să-i satisfacă toate moftu rile. Trebuia să se afirme şi să-şi prezinte cazul cu convingere. Dar, de îndată ce i-a văzut aşezați în jurul mesei mici, stil Queen Anne, s-a intimidat, asemeni unui om jalnic în fata tribunalului.

— Îmi pare rău că am întârziat, a spus ea cu voce slabă, în

ciuda hotărârii de a fi tare.

— Nu-i nimic, a spus Horace Coleman, foindu-şi dimensiunile considerabile în scaunul vechi şi delicat modelat. Acesta a troznit, iar Patricia a aruncat o privire picioarelor fragile; era sigură că se vor rupe la un moment dat. La Stoneham Group, scaunul lui regal era de trei ori mai mare.

— Arăți încântător, draga mea, a spus Margaret Sperber, avocata britanică, subțire ca un țâr.

Văduva fără copii ai unuia dintre primii parteneri ai lui J.L., Mrs. Sperber era de multă vreme asistenta pentru problemele de investiții internaționale a bunicului ei. Ca şi când ar fi încercat să-şi ascundă genul feminin, nu purta decât costume rigide, din flanelă gri, fără vreo altă culoare, şi părul tăiat scurt, în stil bărbătesc. Astăzi avea şi o bluză gri, închisă până la gât. Toate acestea o făceau pe Patricia să-şi amintească povestea soției lui Lot, care a fost transformată într-un stâlp de sare pentru că privea spre Sodoma şi Gomora. Oare ce secrete ale corporației văzuse Mrs. Sperber?

De obicei, Mrs. Sperber îi ținea partea Patriciei, când era vorba de contribuții caritabile, chiar în ciuda faptului că îl enerva câteodată pe Coleman, care nu suporta să fie contrazis.

Robert Ash, un om mic şi energic, îmbrăcat cu o jachetă stil sport, în culori țipătoare, a sărit în picioare să-i ofere un scaun. Patricia s-a întrebat dacă Ash ştia că personalul de la Stoneham îi spunea, pe la spate, „Pupă-n cur”.

Ash era mulțumit să-l lase pe Coleman să conducă spectacolul. Nu îl interesa decât un singur lucru: cum să-şi micşoreze handicapul la golf. Ea bănuia că obținuse locul în consiliu pentru că îl lăsase pe J.L. să câştige la golf.

Patricia a inspirat adânc. Un teanc de hârtii aştepta semnătura ei. A început repede să semneze, fără să se străduiască să citească măcar titlurile. Era vorba de furnizori, achiziții, acte prin procură. Nu voia să ştie de ele – erau probleme diferite de cele de la ferma ei – dar testamentul lui J.L. îi interzicea să acorde altcuiva puterea de decizie. Oare ce încercase să obțină cu acest testament diabolic – să o transforme într-un magnat înghițit numai de banii lui, ocupată să înmulțească averea lui, o femeie J.L.?

A terminat şi i-a privit.

— Ați citit propunerea mea, de a transfera fonduri Fundației Keegan?

— Da, a spus Coleman, trebuie să recunosc, draga mea, deşi nu-mi vine să cred prea mult din ce am văzut. Îi putea citi nemulțumirea în cutele bărbiei – cu cât număra mai multe, cu atât observa că era mai nemulțumit. Astăzi, lupta cu trei. Te rog să-mi spui că nu vorbeşti serios, draga mea.

Patricia simțea că o ia cu fiori pe şira spinării. Îi era groază să-l provoace, dar nu exista altă cale pentru a obține banii promişi lui Tom.

— Vorbesc foarte serios, unchiule Horace. Spera să i se simtă hotărârea din voce. Nu mi se pare să existe un tribut mai potrivit în amintirea bunicului, decât un spital pentru copii în numele lui.

— În Liban? a intervenit Ash.

— Israelienii îl vor bombarda înainte de a fi terminat. E o risipă colosală de bani, a spus Coleman.

Mrs. Sperber, întotdeauna pacifistă, şi-a dres glasul:

— Domnilor, nu credeți că Fundația de Caritate Stoneham este destul de mare ca să contribuie la spitalele…

— Din această țară, a întrerupt-o Ash.

— Dar nu putem să ne preocupăm şi de bunăstarea oamenilor din alte țări? a întrebat Patricia.

— Are dreptate, a spus Mrs. Sperber.

Ignorând-o, Coleman i s-a adresat Patriciei, cu un ton mai blând de data aceasta.

— Toate cauzele din lume merită, dar unde am ajunge?

A încercat să-i răspundă, dar el a continuat:

— Draga mea fată, înțelege că noi nu luptăm împotriva ta…

— Suntem aici ca să te ajutăm, a spus Ash, terminând fraza. De aceea ne-a numit bunicul tău, ca să te ghidăm, să-ți dăm sfaturi sănătoase.

— Patricia, a spus Coleman, dregându-şi glasul, ai douăzeci şi unu de ani. Eşti o fată foarte inteligentă, dar educația ta, aşa cum ai primit-o în şcolile acelea străine şi pretențioase, pare să se fi limitat la filosofie, psihologie şi ăăă… creşterea animalelor… Coleman a accentuat ultimele două cuvinte. Nu este pregătirea necesară pentru conducerea unei fundații de caritate cu o sută de milioane de dolari, ca să nu mai vorbim de o corporație mondială cu valori care se apropie de zece miliarde de dolari! Eşti o țintă vie. Trebuie să te protejăm.

— Dar nu cer decât un milion de dolari, ca să salvez viețile unor copii.

— Este vorba de principiu, draga mea.

Coleman încerca să fie împăciuitor.

— Dar de ce pot să mă răsfăț eu? a spus ea, disperată. Pot să cumpăr rochii, bijuterii, maşini…

Coleman a luat-o de mână.

— Ştii bine că bunicul tău a vrut să ai tot ce este mai bun. Nici nu am visa să încercăm să-ti controlăm cumpărăturile personale.

— Dar eu vreau să împart cu ceilalți tot ce am.

— Să fim sinceri! Coleman începea să-şi piardă răbdarea. Ai împărțit cu ceilalți mai mult decât îndeajuns. Ți-ai transformat ferma într-un azil pentru caii terminați.

— Ferma este şi căminul meu.

Ash a îndrăznit să spună:

— Bunicul tău ar fi vrut să locuieşti aici, dar tu…

— Îmi refuzați cererea? l-a întrerupt ea.

Ash s-a lăsat pe spatele scaunului, lăsându-l pe Coleman să vorbească. Mrs. Sperber răsucea un creion în mână.

— Mă doare faptul că te refuz, draga mea, dar în acest caz chiar trebuie. Apoi Coleman a ridicat vocea. Toți cei care sunt în favoarea cererii domnişoarei Dennison pentru contribuția de un milion de dolari la construirea spitalului Keegan din Liban pot spune „da”, a vorbit el, ca un mediator.

Mrs. Sperber a încercat din nou:

— Sincer vorbind, domnilor, cred că putem să-i acordăm…

Coleman a privit-o cu cele trei cute din bărbie tremurând spre ea, iar lui Ash i-a înghețat zâmbetul pe buze. În încăpere s-a lăsat liniştea.

— Se opune toată lumea?

Coleman şi Ash au răspuns la unison:

— Nu.

Patricia ar fi vrut să izbucnească în lacrimi, dar şi-a adunat toată puterea de care avea nevoie şi s-a ridicat cu demnitate.

— Vă mulțumesc, a spus ea încet şi a părăsit încăperea.

Îi promisese acei bani lui Tom şi va trebui să-i obțină pentru el. Într-un fel sau altul.

Lista oaspeților conținea numai oameni bogați, care contribuiau cu generozitate la cauze filantropice. Patricia i-a auzit pe primii sosiți discutând animat la parter şi s-a grăbit să se îmbrace, Trecuse multă vreme de când nu mai îmbrăcase o rochie de gală –

rareori ieşea din blugi – dar seara aceasta era foarte importantă. Pentru aceşti oameni contau aparenţele şi dorea să arate cum trebuie. Alesese una din rochiile mamei ei. Nu-i plăcea să cumpere haine, iar mama ei avusese o garderobă plină. Era o rochie simplă, din saten verde ca smaraldul, care îi înviorăluia silueta zveltă şi crea un decolteu dramatic pentru colierul de diamante pe care îl cumpărase pentru această ocazie.

A întârziat, ca de obicei. A inspirat adânc. „Eşti lângă mine, tată?" În momentele de mare tensiune şi fericire se trezea vorbindu-i tatălui ei şi, fără să vrea, ochii ei căutau un petec de cer, parcă voind să-l vadă. Cândva îi dăduse un tablou numit „Agățătorul de stele" spunându-i că omul din tablou era chiar el, urcându-se pe o scară, cu o stea în mână. I-a promis că atunci când va pleca, va atârna o stea pentru ea în cer. Ştia că este o iluzie de copil să creadă că tatăl ei era acolo, sus, şi o căuta cu privirea, dar ea, totuşi, ținea la acest gând. Întunericul se lăsa treptat şi albastrul cerului devenea cenuşiu, iar stelele nu apăruseră încă. S-a îndepărtat de fereastră şi a coborât.

Tom Keegan o aştepta sprijinit de balustradă, zâmbindu-i. Arăta bine în frac, împrăştiind în jur un şarm şi o vitalitate exuberante.

— Arăți trăsnet, a spus el şi i-a dus mâna la buze. Nu te-am văzut niciodată purtând bijuterii.

Ochii lui au privit colierul extravagant din aur şi diamante.

— Mulțumesc. Tom. L-am cumpărat azi după-amiază, special pentru tine.

— Patricia, dragă! Era vocea de neconfundat a Joannei Benson, care fusese cândva un sex-simbol hollywoodian. Avusese norocul să se căsătorească cu un magnat bătrân cu un picior în groapă. Acum se bucura văzând ce putea cumpăra cu aceşti bani. Coafura ei în formă de stup de albine, fixată cu atâta spray încât Joanna însăşi glumea spunând că era direct răspunzătoare de gaura din stratul de ozon, găzduia o diademă uriaşă de rubine. Patricia s-a gândit că era îmbrăcată de cel puțin cincizeci de mii de dolari.

Tom i-a strâns mâna şi Joanna a dispărut

Dineul mergea bine. Francis făcuse o treabă grozavă, ocupându-se de mâncare, deşi Patricia nu a mâncat mai nimic. Îi venea să-şi roadă unghiile, dar îşi ținea mâinile în poală, strângându-le cu şervețelul. Ar fi vrut să-şi fi făcut manichiura, dar astfel de lucruri ieşiseră din viața ei. La fermă, unghiile lungi o încurcau.

În cele din urmă, chelnerii au strâns şi ultimul fel. Tom i-a prins privirea peste masă şi i-a făcut cu ochiul. Apoi, s-a ridicat în picioare. A ridicat paharul cu vin.

— Vă rog să fiți alături de mine pentru un toast deosebit adresat unei persoane deosebite. Tom o privea fix şi Patricia nu a putut opri sângele care îi venea în obraji. Datorită ei a fost posibilă această seară şi datorită eforturilor ei vom putea dubla mărimea infirmeriei din Beirut. Dar cel mai important lucru este faptul că visul nostru dea construi o aripă a clădirii pentru copii, atât de necesară, aproape se va împlini pentru că am primit sprijinul tinerei noastre gazde – Patricia Dennison.

Tom a aşteptat să înceteze aplauzele.

— Ne aminteşte că suntem împreună în această cauză ca să ajutăm aceşti oameni sensibili şi înspăimântați, aceşti copii traumatizați de bombe. Ei nu vor altceva decât să fie lăsați în pace, dar a-i lăsa în pace înseamnă a-i lăsa să moară.

Patricia a fost tulburată. El a continuat:

— Toți cei aflați aici, în această seară avem un lucru în comun: grija pentru ceilalți. A tăcut şi i-a privit pe cei de la mese zâmbind uşor şi privind în ochi fiecare persoană aflată acolo. Vă mulțumesc pentru ajutor. Domnul să vă binecuvânteze pe toți.

Când aplauzele au încetat, Patricia s-a ridicat în picioare. Deodată s-a făcut linişte.

— Tom, a spus ea încet, nu ne datorezi mulțumiri. Noi îți datorăm mulțumiri. Noi stăm aici, confortabil, în timp ce tu îți rişti viața în fiecare zi, într-o țară sfâşiată de război. A ridicat paharul. A toastat: Doctorului Thomas Keegan şi muncii lui minunate.

— Ascultați! Ascultați! a răsunat în sală.

A pus paharul de cristal pe masă şi a continuat:

— Bărbații aflați aici au fost foarte generoşi, ajutându-ne în grup sau individual. Acum, nici noi femeile nu trebuie să ne lăsăm mai prejos.

Mâinile ei s-au oprit la gât şi au desfăcut colierul. Îi atârna ca o dantelă peste degete, iar diamantele străluceau la lumina lumânărilor.

— Iată darul meu. Vă rog să mă sprijiniți, a spus ea şi l-a aşezat pe masă.

Linişteа din încăpere a explodat odată cu aplauzele puternice. Atunci, o moştenitoare mândră s-a ridicat, şi-a scos brățara cu smaralde şi a pus-o lângă colier. Apoi au urmat şi altele. Curând,

masa a strălucit de la bijuteriile de toate formele.

Patricia a surprins privirea lui Tom, care avea ochii plini de lacrimi.

Fusese o seară lungă şi Patricia s-a liniştit când i-a spus la revedere şi ultimului oaspete.

Tom era încă la pian. De altfel, era acolo de când se servise cafeaua. Joanna îl convinsese să cânte un cântec de Cole Porter: „Mi-ai intrat sub piele…". O căuta cu privirea pe Patricia care se străduia să nu roşească.

Oamenii nu prea doreau să plece, semn că seara fusese un succes. Erau cuprinşi de un sentiment pătrunzător de automulțumire pentru că făcuseră sacrificii să-i ajute pe cei mai puțini norocoşi. Patricia a zâmbit – câțiva oferiseră darurile cu mai multă reținere decât alții, dar Tom era sigur că va putea construi o aripă de clădire pentru copii. Acesta era singurul lucru care conta.

Joanna, care îşi scosese diadema cu rubine, a fost ultima care a ieşit pe uşă.

— Draga mea, am fost ispitită să-ți dau această brățară, a spus ea atingând banda groasă din aur şi diamante, care îi încercuia încheietura mâinii, dar am obținut-o cu greu.

Apoi a plantat un sărut umed pe obrazul Patriciei şi i-a şoptit tare în ureche, uitându-se la Tom:

— Ce mai halcă ai înhățat. Sunt întrutotul de acord!

Patricia s-a întors în salon.

— Sper că au plecat toți, a spus Tom.

— Da, în sfârşit. Vrei un brandy?

— Nu, nu. Sunt cam epuizat de atâta drum.

— Poate, ai vrea o cafea?

— Aş vrea să dorm.

— Desigur, trebuie să fii extenuat.

Dar el nici nu s-a clintit de la pian. În schimb, a început să cânte din nou, fredonând încet „Zi şi noapte, tu eşti aceea care…", A ridicat degetele de pe clapele pianului şi s-a întors spre ea.

— Acesta era cântecul preferat al mamei mele. A fost profesoară de muzică. Ea m-a învățat să cânt la pian.

— Nu am ştiut. Ai cântat aşa de bine… ca un profesionist.

— Aşa a fost. Am cântat prin baruri ca să pot termina facultatea de medicină.

S-a ridicat şi şi-a îndreptat spatele.

— E timpul să plec. Am stat mai mult decât este politicos pentru o invitație.

— Deloc, a spus ea urmându-l prin foaier şi dorind să găsească un motiv să-l poată reține mai mult. Îi oferise deja un brandy şi cafea.

La uşă, a luat-o de mână:

— Cum aş putea să-ți mulțumesc pentru tot ce al făcut?

— Ooo, nu… Eu îți mulțumesc pentru că ai dat un sens vieții mele. Banii bunicului meu sunt o povară. Aş vrea să fac mult mai mult.

— Sunt atâtea de făcut.

— Lasă-mă să te ajut.

Au tăcut şi au rămas țintuiți locului privindu-se unul pe celălalt.

— Îmi eşti foarte dragă, a spus el, şi a mângâiat-o uşor pe obraz.

Inima Patriciei a început să bată mai repede, dar nu putea rosti cuvintele pe care le repetase în minte.

Apoi, brațele lui au învăluit-o. Buzele lui erau moi şi blânde. Emoția o cuprindea treptat. Însă, el s-a retras dintr-o dată.

— Ce este? a întrebat ea uşor mirată.

— Nu am nici un drept, a răspuns el cuprinzându-şi fața cu mâinile. Nu am nici un drept să te implic în viața mea tocmai acum.

— Oh, Tom, te rog…

I-a atins buzele cu mâna.

— Când îmi voi termina treaba… Peste un an…

L-a aşteptat să mai spună ceva, dar el a sărutat-o din nou cu un sărut uşor ca un fulg şi a închis uşa în urma lui.

Ea şi-a dus mâna la buze şi a inspirat adânc. Parcă îi mai simțea atingerea. A urcat scările zburând.

Ce minunat era să găseşti pe cineva cu care puteai vorbi şi pe care să-l asculți. Cineva care să nu fie interesat să adune bani, atât de diferit de J.L. Şi de orice bărbat pe care îl întâlnise vreodată.

Îl iubea. Era sigură că aceasta era dragostea adevărată. Îl dorea în totalitate. Poate se va întâmpla data viitoare. Da, toamna când se va întoarce din Liban. Îl va invita la fermă. Acela era locul potrivit pentru magia dragostei.

Capitolul 2

Lisabona

Un Ferrari argintiu şi lustruit se strecura prin traficul aglomerat de pe Estrada 249, care ducea la nord de Lisabona, în Valea Migdalului. Mâna înmănuşată a lui Emilio Fonseca conducea maşina cu precizie. Emilio Cardiga stătea lângă el.

— Miguelinho, nu fi prea dur cu bătrânul. Nu e aşa de rău cum ţi se pare.

— Dar a făcut asta pe la spatele meu.

— Fii drept. Tu ai renunţat la cal şi el l-a vândut.

— A fost cel mai bun cal pe care l-am – antrenat vreodată.

— Atunci spune-i să oprească vânzarea.

— Să-l implor? Ca să intru iar sub papucul lui şi să-i conduc şcoala aia afurisită pentru fete grase şi bogate?

Maşina a intrat pe aleea pietruită şi mărginită de copaci, care ducea spre Centrul Ecvestru al lui Cardiga.

— Miguelinho, vrei să scapi de sub papucul lui? Întoarce-te în arenă.

Miguel a pălit şi, privindu-şi cel mai bun prieten, a strâns din fălci.

— Emilio, ţi-am spus de o sută de ori, nu pot. Nu pot.

— Bine, bine. Emilio l-a bătut pe umăr. O să-mi fie dor de tine, prietene, mult noroc!

— O să vii să mă vizitezi?

— Desigur. Dacă te mai cerţi cu tatăl tău, cheamă-mă.

Emilio a accelerat şi a dispărut pe şosea.

Cizmele lui Miguel scoteau un sunet ciudat, neritmat, păşind mai puternic cu un călcâi decât cu celălalt, atunci când traversa curtea pietruită. Filipe, unul dintre profesorii şcolii, l-a salutat vesel.

— Mă bucur să vă văd, señor Cardiga. Aţi venit înapoi, acasă.

Miguel simţea cu durere că tânărul evita să se uite la piciorul lui stâng. Dar Filipe nu se putea abţine. Şi-a coborât privirea pentru o clipă şi apoi a ridicat capul atât de repede încât părea să-i sară de pe umeri.

Miguel a zâmbit cu amărăciune. Nu se va putea obişnui

niciodată cu aceste priviri furişate. Le îndura pentru că ceea ce era mai greu trecuse.

Cel mai dureros moment fusese când se trezise la spital şi deschisese ochii pentru prima dată după accident. Lângă el stăteau arhiepiscopul şi doctorul, privindu-l cu milă. Arhiepiscopul s-a aplecat deasupra lui şi i-a făcut semnul crucii pe frunte, şoptind o rugăciune în latină. Miguel s-a strâmbat, fără să vrea, de durere.

I s-a părut o veşnicie până când a vorbit doctorul.

— Señor Cardiga, am încercat, dar… Nu am avut de ales… A trebuit să-ți amputez o parte din piciorul stâng.

Un fior rece i-a trecut pe şira spinării, amorțindu-i nervii şi înghețându-i mintea la auzul cuvântului „amputat".

Vocea doctorului părea atât de departe.

— … dar am avut norocul să putem păstra o parte din osul şi muşchii de sub genunchi…

Miguel nu mai asculta. „Amputat" îi suna în minte, în toate colțurile creierului, înlăturând celelalte cuvinte.

Arhiepiscopul a făcut din nou semnul crucii, a şoptit o binecuvântare şi cei doi au părăsit repede încăperea.

Nu era adevărat. Nu putea fi adevărat. Piciorul nu dispăruse. Simțea cum îl mănâncă vârfurile degetelor. Dar nu îndrăznea să se scarpine. A rămas multă vreme cu ochii închişi. Apoi, s-a forțat încet să se ridice în capul oaselor şi, rămânând cu ochii închişi, a întins mâna spre piciorul stâng şi s-a luptat să ajungă până la capăt. Mâna părea să se întindă la infinit. În cele din urmă, a ajuns la saltea. Dar mâncărimea nu-l lăsa încă. S-a forțat să deschidă ochii şi a privit mâna pe cearşaful gol. Atunci a ştiut că piciorul nu mai era.

A căzut într-o stare depresivă puternică, care a ținut săptămâni în şir. Refuza să vadă lumea, chiar şi pe prietenul lui, Emilio. Dar nici o armată de asistente şi doctori nu-l puteau împiedica pe Paulo Cardiga să-şi vadă fiul.

A dat buzna înăuntru, cu muşchii feței încordați din cauza tensiunii. Miguel nu-l văzuse niciodată pe tatăl său aşa alb la față, aproape ca părul lui cărunt, cu ochii albaştri înghețați de furie.

— Doctorii mi-au spus că rănile fiului meu s-au vindecat, dar refuză să se mişte. Mi-au spus că fiul meu lâncezeşte, fără dorința de a mai trăi.

Miguel şi-a privit tatăl, fără să scoată un cuvânt.

— Le-am spus că greşesc, fără drept de tăgadă. Fiul meu este un Cardiga. Are oţel pe dinăuntru. Se pregăteşte pentru lupta care îl aşteaptă…

— Mă pregătesc pentru moarte.

— Să nu îndrăzneşti să spui aşa ceva.

Paulo era gata să nu se mai poată stăpâni.

— Nu mai am pentru ce să trăiesc.

— Nu mă joc în faţa fiului meu. Te vei urca din nou pe cal.

— Ai înnebunit? Sunt infirm!

— Trebuie.

— Eşti surd?! a ţipat Miguel. Sunt un infirm! A aruncat cearşaful în lături şi i-a arătat tatălui piciorul, care nu mai era întreg. Uită-te!

Paulo a atins încet piciorul, fără să spună nimic. Miguel s-a acoperit.

— Toată viaţa mea nu am putut suferi să fiu al doilea, în umbra ta, şi acum, ce-a mai rămas din mine?

— Să fii cel mai bun, a spus Paulo încet.

Mânia i se spulberase cu desăvârşire.

— Aha, să fiu cel mai bun călăreţ cu un picior, din lume.

— Miguelinho, am nevoie de tine la Centrul…

— Ca să-mi conduci din nou viaţa?

Paulo a oftat şi a pus un volum subţire pe noptieră.

— Citeşte-l pe Baucher…

Miguel nici nu s-a uitat la cărţulie.

— … a fost cel mai respectat călăreţ din secolul XVIII.

— Dă sfaturi şi cum să călăreşti cu un picior? l-a ironizat Miguel.

— Poate. El şi le-a pierdut pe amândouă.

Paulo s-a îndreptat spre uşă cu paşi grei. Înainte de a ieşi, s-a întors:

— La revedere, fiule.

Şi atunci a observat Miguel. Tatăl lui avea aceeaşi expresie a feţei pe care o văzuse la arhiepiscop şi doctor. Toată viaţa tânjise să vadă admiraţie şi respect pe faţa tatălui, nu milă. Uşa s-a închis.

Miguel şi-a ascuns capul în pernă, strângând din ochi pentru că simţea lacrimile jucându-i sub pleoape. A strâns şi mai tare. Ura mila altora. Dar ura şi mai mult autocompătimirea. Lacrimile au izbucnit fără voia lui.

Apoi, a explodat de mânie, mânie din cauza tatălui şi din cauza lui. A apucat vasul cu apă de pe măsuță şi l-a aruncat în televizor. Ecranul s-a spart în bucățele, care s-au împrăştiat în toată încăperea. Asistenta care a intrat, a apucat să-l vadă aruncând un scaun în fereastră. Trei bărbați au trebuit să-l țină, cât timp sora i-a injectat un tranchilizant puternic în braț.

Primul lucru pe care şi l-a amintit, a fost Emilio care se plimba prin salon. Avea o pungă mare, din hârtie maro, din care a scos ceremonios două sticle cu vin. *Periquita* 1938! Miguel ştia că pivnițele Fonseca aveau numai trei lăzi cu acest vin, cel mai bun dintre vinuri. Familia lui Emilio fusese de acord să deschidă o sticlă la cinci ani numai în ocazii deosebite – şi acum, Emilio adusese chiar două.

Cu un zâmbet prostesc pe față, Emilio a deschis amândouă sticlele, fără să scoată o vorbă, şi i-a dat una lui Miguel, iar din cealaltă a băut cu sete.

— Ahhh! a exclamat el şi s-a şters la gură cu dosul mâinii.

S-a aplecat şi i-a şoptit lui Miguel:

— Să-i ia naiba pe toți!

Miguel a râs pentru prima oară de la accident şi apoi a ridicat sticla la buze.

Au tot vorbit şi au băut, şi după ce s-au golit ambele sticle, Miguel a promis să trăiască alături de Emilio, printre Viile familiei Fonseca din peninsula Arrábida.

După câteva zile, doctorii au fost foarte fericiți să vadă plecând pe cel mai dificil pacient. Emilio l-a dus pe Miguel cu căruciorul, l-a vârât în Ferrari-ul lui şi i-a scos repede proteza – acea masă de vergele din metal şi lemn pe care Miguel o ura atât de mult şi refuza să o atingă – şi i-a ascuns-o privirii, în portbagaj.

Casa lui Emilio – locul pe care îl numea el cu grandoare: „Castelo da Arrábida" – fusese construit drept locuință de vânătoare pentru un rege din secolul al XV-lea. Emilio îl cumpărase cu câțiva ani în urmă, dintr-un impuls romantic. Miguel glumea că Emilio se putea mândri cu antichitățile originale ale castelului, mai ales cu instalațiile, dar, treptat, Emilio a refăcut acoperişul, luat în stăpânire de porumbei, a lipit din nou bucățile de țiglă murală pe pereții crăpați şi a transformat ruina într-o locuință confortabilă. Miguel s-a bucurat când a văzut domurile cenuşii în formă de pepene din vârful celor trei turle ale castelului, care se ivea în depărtare.

De îndată ce Emilio, cu ajutorul grădinarului, a reuşit să-l urce pe Miguel pe scara de piatră, a început şi benchetuiala.

Emilio a început încă o ladă cu vin rar şi şi-a dat toată silința să-şi scoată prietenul din starea depresivă în care se afla, epuizând toate mijloacele posibile de a-l face să râdă. Uneori reuşea. Dar, în cea mai mare parte a timpului, Miguel bea ca să uite. Stătea, pur şi simplu, uitându-se posomorât din loggia de la etajul doi, spre arena de călărie, unde începuse cariera lui de toreador când, provocat de Emilio, sărise în lături din calea coarnelor unui juncan. În timpul zilei, dormea până la prânz, plimbându-şi mahmureala toată după-amiaza şi aşteptându-l pe Emilio să se întoarcă de la vie.

Într-o altă seară de beție, Emilio l-a convins să arunce proteza pe care o ura atât de mult şi, de atunci înainte, Miguel a început să iasă din casă, împiedicându-se, luptându-se să traverseze curtea castelului folosind noul picior şi îndreptându-se spre clădirea lungă, cu acoperiş roşu, care avea în față o arcadă şi pe care Emilio o folosea drept grajd. Deşi jurase să nu mai călărească niciodată, Miguel nu a putut sta departe de cai. Se simțea mai bine alături de ei decât de oameni.

A şchiopătat dincolo de grajd. Caii au început să-l recunoască. Au scos capetele peste uşile separeurilor lor ca să-l salute, iar el nu a uitat să-l mângâie cu afecțiune pe fiecare. Vocea lui blândă, aproape şoptită, transmitea o tandrețe şi afecțiune pe care nu le exprimase multelor femei din viața lui.

Emilio a încercat de câteva ori să-l arunce în şa, dar Miguel s-a împotrivit – nu va mai călări niciodată în viața lui. Nici măcar nu-i dădea sfaturi lui Emilio cum să antreneze caii. Totuşi, a apărut într-o zi şi s-a sprijinit de bara ringului de călărie, ținând un pahar în mână. Emilio era pe cal şi încerca o piruetă, care semăna mai de grabă cu un oval căzut într-o parte.

— Lasă-te pe spate, a strigat Miguel. Îl induci în eroare, pentru că îți laşi greutatea în față.

— Să te ia naiba! a strigat Emilio la el, şi a continuat să se răsucească aiurea.

Miguel nu-l văzuse niciodată călărind cu atâta stângăcie.

— Stai pe fund, nu înțelegi?

Miguel începuse să-şi piardă răbdarea. Emilio a apucat frâul calului şi a sărit din şa.

— Ştiu foarte bine cum să stau pe fundul meu.

— Atunci, ce mai aştepţi? s-a răstit Miguel, golindu-şi paharul.

— Aşa am şi făcut.

— Ba nu.

— Atunci, de ce nu-mi arăţi?

— Nu fi ridicol.

— Măcar pe cal poţi să stai, chiar dacă nu călăreşti, l-a tachinat Emilio. Uite, te ajut eu să urci, a spus Emilio şi a făcut mâinile căuş ca să se poată urca Miguel.

— N-am nevoie de ajutorul tău, i-a răspuns Miguel, ameţit de vin.

Şi-a pus proteza în scara şeii, a sărit peste ea cu piciorul sănătos, aşezându-se pe cal fără nici o problemă.

Odată aflat în şa, şi-a îndreptat spatele şi a privit în jur. „Stătea pe un cal!" Un fior de emoţie îi străbătu şira spinării. Forţa animalului vibra sub el. Nu mai era un infirm, era egalul oricărui bărbat.

L-a privit pe Emilio, care zâmbea prosteşte, ca de obicei.

Încet, Miguel a început să mâne calul la trap. Emilio a alergat înaintea lui şi a deschis poarta care ducea spre vii, Miguel a privit ţinuturile înverzite din faţa lui şi, cu un strigăt de triumf, a pornit în goană spre câmpuri.

A doua zi dimineaţa, când s-a trezit, nu a mai simţit cum îl cuprinde deprimarea, durerea pe care o amorţea băutura. Se simţea din nou întreg şi dornic să alerge la grajd, să se joace cu caii. A aruncat pătura în lături, a sărit din pat şi… s-a prăbuşit pe duşumea. Nu-şi ataşase proteza. Uitase că era infirm. Dar nu avea timp pentru autocompătimire. Putea călări.

Cursul evenimentelor s-a schimbat dramatic atunci când în curtea castelului a intrat cu însemnele „Centrul Ecvestru al lui Cardiga". Trecuseră câteva luni. Şoferul i-a dat lui Miguel un bilet de la tatăl lui:

Sunt fericit să aflu de la Emilio că ai început să călăreşti din nou. Poate te ocupi de acest armăsar. Ultimato are un potenţial grozav, dacă încape pe mâini potrivite. Are cinci ani şi a primit antrenamentul de bază, dar un elev nepriceput l-a călărit fără să ştiu iar rezultatul a fost dezastruos. Calul a devenit rebel. Poate o schimbare de peisaj, un alt stimulent pentru talentul lui, l-ar putea ajuta.

Miguel a aruncat biletul cu dezgust.

— Emilio, ce naiba.. Aş vrea să nu te amesteci măcar o dată.

— Ce vrei să spui?

— De ce ai vorbit pe furiş cu tata?

— Oh, Miguel, termină. M-a sunat, m-a întrebat de tine, şi a fost fericit să afle că ai început să călăreşti din nou. Cel puțin tu ai un tată care să țină la tine. Eu nu am.

Miguel a plecat cu paşi mari, iar Emilio, dând din umeri, i-a făcut semn rândaşului să coboare calul şi să-l ducă la grajd.

Miguel se simțea prost. De ce se purtase aşa?

Emilio se străduise atât de mult să-l scoată din starea de somnolență, să-l ajute să călărească din nou, iar el îi răsplătise bunătatea ca un copil mofturos. Doar că nu-i plăcea să fie manevrat de tatăl lui. Totuşi, nu se putea abține să nu fie curios de acest Ultimato, rebel.

Când Miguel a intrat în grajd, toți caii au nechezat şi au întors gâturile spre el, cu excepția unuia.

Din ultimul separeu, nu se vedea nici un cal. Armăsarul, un animal gri şi frumos, se ghemuise în cel mai depărtat colț şi îl privea suspicios de sub un smoc de coamă ciufulită.

— Nu-ți prea plac oamenii, Ultimato, nu-i aşa?

Miguel a tăcut, parcă aşteptând un răspuns.

— Nici mie. Sunt la fel ca tine.

A vorbit încet cu calul, privindu-l în ochii lui ca un lac limpede, în irisul ca o flacără albastră, care licărea în semn de înțelegere. A stat acolo multă vreme, liniştit, până când Ultimato s-a îndreptat încet spre el.

Cu multă tandrețe, l-a mângâiat pe nas şi l-a scărpinat pe gât.

Când a început să-l călărească pe Ultimato, a observat că nu-i mai trebuie atâta băutură. Acum trebuia să fie treaz, ca să lucreze cu acest cal dificil. Dar noaptea, încă îl mai cuprindea melancolia şi amărăciunea şi nu putea adormi până când nu bea câteva pahare. S-a simțit şi mai rău când Emilio a plecat la Lisabona în căutarea petrecerilor şi a femeilor. În ciuda îndemnurilor prietenului lui, el nu a vrut să meargă.

— Am întâlnit-o pe Isabela, la Lisabona. Vrea să te întâlnească, l-a anunțat Emilio după una din călătorii.

— N-am nevoie de mila ei.

— Nu, greşeşti. E mai nebună după tine ca niciodată, a spus Emilio şi i-a făcut semn cu ochiul, sugestiv. A spus că ea şi soțul

ei duc un transport mare de tauri în Spania şi va putea veni să te viziteze weekend-ul viitor.

— Are nevoie de un bărbat cu trei picioare, nu de mine.

— Miguel, încetează, nu te poți ascunde aici pentru totdeauna.

— Am spus că nu vreau s-o văd.

— Ce-i cu tine, vrei să devii călugăr?

Miguel nu a răspuns.

— Îmi amintesc de clipele când nu te mai desprindeai de ea. Eşti sigur?

— Sunt sigur.

— Bine, atunci călugăreşte-te, dar pe mine nu mă vei găsi în biserica ta.

Miguel a rămas la Emilio mai bine de un an, lucrând cu Ultimato în singurătate, departe de ochii plini de milă. Acest armăsar rebel avea mai multă energie şi eleganță decât oricare alt cal pe care îl antrenase.

Într-o zi, când îl ghida pe Ultimato pentru un pas complicat de dresaj, a apărut Emilio, împingând un butoi pe care prinsese o pereche de coarne de taur.

— Hei, hei! a strigat el şi s-a năpustit spre ei.

Râzând, Miguel a ghidat cu uşurință calul din fața coarnelor. Emilio i-a tot urmărit, până când a căzut epuizat.

Gâfâind, Emilio s-a prăbuşit în butoi şi a spus:

— La calul ăsta, totul este înnăscut!

Miguel ştia că acest lucru era adevărat. Ce mult i-ar place să lupte cu un taur, călărindu-l pe Ultimato! Şi-a imaginat coarnele venind spre ei şi pe Ultimato evitându-l cu grație, la un fir de păr de ciocnire. Da, cu acest cal putea ajunge din nou în vârf. Vedea mulțimile strigând, aruncând cu flori în timp ce el saluta triumfător…

Şi atunci, fantezia a luat sfârşit. „Ce mai salut triumfător! N-ar fi decât un şchiopătat jalnic – un infirm cerând compasiune mulțimii.” N-o va face niciodată.

A doua zi l-a trimis pe Ultimato înapoi, la şcoala tatălui său.

A primit o scrisoare de la Paulo, care îl felicita pentru felul în care antrenase calul şi îl ruga din nou să vină acasă, la Centrul Ecvestru al lui Cardiga. Miguel a trimis un bilet destul de scurt, refuzând invitația. Apoi a primit mesaj că Ultimato fusese vândut.

Şi acum, în ciuda jurământului de a nu se mai întoarce

niciodată acolo, Miguel s-a trezit apropiindu-se de locul pe care îl ura. Privindu-l pe Filipe, care venea în fugă să-l întâmpine şi să-l încurajeze pentru întâlnirea cu tatăl său, a ezitat să înainteze până lângă fântână. Uşa de sticlă era întredeschisă, iar Paulo se uita la nişte hârtii de pe birou, prin nişte ochelari cu lentile groase. Nu l-a auzit intrând. Era o zi caldă de vară, dar în căminul de piatră de lângă masa tatălui lui ardea focul.

Miguel l-a studiat pe bătrân. Părea mai istovit ca de obicei. Pielea i se strânsese ca pergamentul pe faţa scofâlcită, iar pometii obrajilor, fini şi aristocratici, îi ieşeau în evidenţă.

Dintr-o dată, Paulo a ridicat capul şi şi-a studiat fiul. S-a ridicat de la birou, cu o privire plăcut surprinsă.

— Miguelinho! Ce mult mă bucur să te văd!

Miguel nu a făcut nici un pas înainte până când tatăl lui nu a întins mâinile spre el.

— Am venit să vorbim despre Ultimato, a spus el cu asprime.

— Ai făcut o treabă grozavă cu animalul acela. L-am călărit şi eu ieri. Ce deosebire! Control absolut cu o uşurinţă perfectă – aceasta este emblema ta ca instructor.

— Dar l-ai vândut!

— Da. De fapt, am vândut doi cai, pe Ultimato şi Harpalo... Unei americance.

— Cum ai putut face asta, fără să mă întrebi?

— Cum am putut? Cu asta mă ocup, antrenez cai şi îi vând. Nu te înţeleg, Miguel. Caii au fost vânduţi la un preţ magnific: trei sute de mii de dolari americani.

— Nu-l puteai vinde pe Ultimato.

— Miguel, fii raţional. L-ai dat înapoi.

— M-am răzgândit.

— Afacerea a fost încheiată. Mi-am dat cuvântul.

Miguel a văzut expresia de durere de pe faţa bătrânului. „Da" s-a gândit el, „şi-a dat cuvântul. Asta înseamnă onoare pentru el. Nu şi l-ar călca niciodată. Nici pentru propriul fiu."

— Cine este americanca asta?

— O femeie. Paulo s-a uitat la hârtia din faţa lui. Se numeşte Patricia Dennison.

— Vrei să spui că o femeie de vârstă mijlocie, cu fundul gras, o să ţopăie pe armăsarul acela minunat?

— Nu este nici de vârstă mijlocie şi nici nu are fundul gras. De fapt, are o sensibilitate deosebită pentru cai.

— Dar ştie să călărească?

— Mai are multe de învățat. Dar există o clauză specială în contract. Dacă un călăreț nu se poate ocupa de cai cum trebuie, putem rezilia înțelegerea.

— Cum poți aplica un astfel de contract tocmai peste ocean, în America?

— Un instructor va însoți caii şi va pregăti călărețul timp de şase luni.

— Şase luni?!

— Aşa e înțelegerea.

— Şi ea a fost de acord?

— Ba nu, Miguel. Eu am hotărât. Nu aş permite ca vreun cal să plece de aici decât dacă cel care îl va călări a fost pregătit cum se cuvine.

— Cine merge cu caii?

— Filipe.

— Filipe?

— Da, e priceput şi de încredere.

— Ai nevoie de el aici, la şcoală. Mă duc eu.

— Tu?

— Eu l-am antrenat pe Ultimato. Eu voi hotărî dacă proprietarul este pregătit să-l călărească.

Fără să scoată vreun sunet, Miguel s-a oprit în uşa sufrageriei şi a privit-o pe Isabela aranjând mijlocul mesei. Orhideele galbene se asortau perfect cu rochia ei. Ce frumoasă era! Nu se uita în direcția lui, dar el ştia că-i simțea prezența. Putea vedea cum îmbujorarea o cuprinde de la ceafa gâtului ei lung şi grațios şi până în obraji.

Ultima oară când fuseseră împreună, fusese în seara dinaintea coridei. De câte ori nu se răsucise în pat, imaginându-se din nou cu ea. În fanteziile lui, era întreg. În fanteziile lui, nu risca să fie respins. Totuşi, care era motivul adevărat pentru care ignorase telefoanele şi scrisorile de dragoste ale Isabelei? În definitiv, Isabela ştia de rana lui şi, încă, îl mai căuta. El o respingea.

Apoi, la două zile după întoarcerea din ținutul vinurilor, primise o invitație de la Luis Veloso, pentru a lua cina cu el şi soția lui. A acceptat. De data aceasta, nu a putut rezista să nu o vadă din nou.

— Ooo, a spus ea întorcându-se, în cele din urmă. Nu te-am

auzit intrând.

— Mulțumesc pentru plăcuta invitație la cină.

— M-am bucurat aşa de mult când am auzit că ai venit acasă. De ce nu mi-ai răspuns la telefoane?

— Nu m-am mai întâlnit cu nimeni multă vreme.

— Da, mi-a spus Emilio.

— Dar acum, am ieşit din izolare.

— Iar odihna a făcut minuni cu tine. I-a zâmbit seducător. Nu te-am văzut niciodată arătând mai bine. S-a apropiat de el şi l-a luat de mână.

— Unde este soțul tău? a întrebat el pe neaşteptate.

Tocmai atunci, parcă vrând să-i dea un răspuns, s-au auzit paşii lui Veloso pe coridor. Isabela a trecut repede de cealaltă parte a mesei.

Luis a intrat, cu brațele întinse.

— Dragul meu Miguelinho, ne onorezi cu prezența.

Miguel l-a lăsat să-l îmbrățişeze – cu prea multă căldură, s-a gândit el – şi să-l conducă la locul de onoare, în capul mesei. Se întreba de ce – cu un gest de o ospitalitate neobişnuită – i se oferise scaunul gazdei. Sau era ceva simbolic şi Veloso încerca să se aşeze între soție şi iubitul ei?

Isabela, stând exact față în față cu Miguel, sub privirea vigilentă a soțului ei, se juca cu încuietoarea delicată de la brățara groasă de aur care îi încadra încheietura fină a mâinii.

Veloso a umplut cupele de cristal cu şampanie – cea mai bună, pe care o cumpărase, evident, pentru această ocazie – şi a toastat:

— Pentru încântătoarea mea soție.

Dar nu a ridicat paharul în direcția ei. În schimb, s-a înclinat spre un portret nou al Isabelei, care atârna deasupra servantei. Era surprinsă pe un *chaise longue,* într-o rochie de catifea neagră, cu mâna, ale cărei unghii erau de un roşu sângeriu, întinsă şi chemând privitorul spre ea. Părul ei lung, ca pana corbului, era împletit, iar ochii ei negri erau uşor acoperiți de umbră şi buzele întredeschise cu senzualitate.

— Artistul a prins foarte bine calitățile ei fermecătoare, nu-i aşa, prietene?

Miguel a dat aprobator din cap şi a golit paharul cu şampanie. De câte ori nu sărutase el gura aceea nesățioasă, de câte ori nu văzuse el părul acela răsfrângându-se pe pernă, de câte ori nu-i mângâiaseră pielea unghiile acelea roşii, în arşița pasiunii?

— Şi acum, în sănătatea ta, Miguelinho.

Veloso i-a umplut din nou paharul.

— Şi în sănătatea ta, Luis, a răspuns Miguel.

După al doilea fel şi a doua sticlă de şampanie, Miguel se săturase de acest extravagant spectacol de o falsă căldură şi ospitalitate. Veloso ştia, bineînțeles, că se culcase cu soția lui. Dovada era taurul pe care îl trimisese în arenă, un taur care ştia deja jocul, un taur ucigaş, care nu era un partener egal pentru nici un *toureiro.* A studiat zâmbetul de pe chipul gazdei sale. Acest om încercase să-l ucidă. Şi, într-un fel, chiar reuşise. Atunci, ce sens mai avea această sărbătorire? Să pară învingător în fața unui infirm? S-o facă pe soția lui să se agite?

Isabela mâncase foarte puțin, nu scosese aproape nici un cuvânt, şi stătuse cu ochii în farfurie. În cele din urmă, i s-a adresat lui Miguel:

— Mă bucur că rana nu te-a oprit să continui tradiția tatălui tău. Trebuie să-ți fie tare greu cu… ăăă…

— Un picior? a terminat el fraza, privind-o drept în ochi. Călăreşti cu fundul, nu cu picioarele.

— Deci, ce planuri ai, acum că te-ai întors la Lisabona?

— Nu m-am întors pentru multă vreme. Săptămâna viitoare plec în America, să duc doi dintre caii tatei unei moştenitoare bogate.

— Aha, bogată. Trebuie să fie şi frumoasă, nu-i aşa? a spus Veloso, cu ochii la soția lui. Poate vei rămâne în America.

— Doar şase luni, îndeajuns ca să antrenez călărețul cu regulile de bază. L-a privit pe Veloso drept în față. Nu aş putea sta departe de Portugalia mai mult de atât.

Zâmbetul de pe fața lui Veloso a dispărut într-o clipă. Apoi, i-a revenit.

— Bineînțeles, că nu. Numai în Portugalia avem cele mai frumoase femei, a spus el, strângându-şi soția de mână.

— Şi cei mai buni cai.

— Şi nu uita de taurii noştri.

— Cum aş putea, a spus Miguel zâmbind ironic.

— Da, îmi pare foarte rău că unul dintre taurii mei a fost cel care ți-a provocat accidentul nesuferit.

„Ticălosul", s-a gândit Miguel, nu-şi poate reține bucuria din voce."

— Ooo! a spus Veloso dând din mâini. Trebuie să-ți arăt noul meu taur.

Miguel l-a privit prin aburii alcoolului.

— Mi-ar place.

— Bine. Atunci, să mergem.

Veloso şi-a şters buzele groase cu un şervețel şi s-a ridicat de la masă.

Miguel s-a ridicat şi el, cu stângăcie, răsturnând paharul gol. Ştia că era beat, dar un impuls de autodistrugere îl îndemna să uite gândurile raționale. În drum spre ieşire, a apucat sticla plină cu şampanie, pe care servitoarea tocmai o deschisese şi o pusese în frapieră.

— Vino cu noi, draga mea, a surâs Veloso afectat, luând-o pe Isabela de mână şi deschizând drumul spre arena din curtea fermei. Acesta va fi baza pentru un nou şir de tauri, a continuat el. Pe acesta nu-l voi scoate la luptă.

Miguel a privit de jur împrejur. Locul era pustiu.

— Unde sunt oamenii de la fermă? a întrebat el.

— Sunt afară, în câmp, să adune taurii. E nevoie de toți oamenii pentru asta. Aşteaptă o clipă aici, a spus el peste umăr. Mă duc să-i dau drumul.

Miguel a luat o înghițitură din sticlă, uitându-se la Veloso, care desprindea frânghia să deschidă poarta. O fiară neagră şi uriaşă a dat buzna în arena slab luminată.

— O jumătate de tonă de muşchi şi curaj, a spus Veloso mândru. Miguelinho, ai vrea să fii singurul care să încerce câteva pase cu o capă?... A tăcut brusc, privind anume piciorul lui Miguel. Îmi pare rău, e o prostie din partea mea.

— Nu, nu, mi-ar place.

Isabela s-a întors spre el şi i-a spus scurt:

— Miguel, poate ai băut prea mult.

— Bineînțeles că nu, a replicat Miguel, ştergându-se la gură cu dosul mâinii şi dându-i sticla Isabelei.

— Poate că Isabela are dreptate. Eşti sigur? a spus Veloso, călcându-l pe nervi pe Miguel cu solicitudinea lui exagerată.

— Sunt sigur, a spus el, trecând dincolo de bariera de lemn.

Din acest loc protejat priveau *toureiro* mişcările taurului. Se arunca spre stânga sau spre dreapta? Aceste observații îi puteau salva viața.

Lampioanele aruncau umbre ireale asupra arenei fermei lipsită de oameni şi ancorată într-o nemişcare sepulcrală.

— Iată-l. Veloso i-a dat lui Miguel o capă roşie. Dar, te rog, nu te

duce prea departe în ring, în cazul în care trebuie să te retragi.

— Nu-ți face griji, Luis... Dar, mai întâi, aş vrea să văd cum atacă.

— Desigur.

Veloso a intrat precaut cu un pas în ring şi a fluturat capa. Taurul s-a încordat şi a atacat, iar Veloso s-a aruncat lângă Miguel, în spatele barierei protectoare. Coarnele au lovit lemnul, s-au înfipt adânc şi au aruncat aşchii în toate părțile. Când taurul s-a eliberat şi s-a aruncat înapoi, Miguel a observat o tăietură pe ceafa animalului, care nu putea fi făcută decât de o suliță prost țintită. Parcă s-a trezit dintr-o dată. Acest taur mai jucase jocul şi înainte. Adrenalina a început să circule prin corpul lui Miguel.

— E bun, a spus el încet, în timp ce mintea lui lucra cu viteza fulgerului. Acesta era un alt taur ucigaş. Era clar că Veloso îşi pusese în gând să termine ce începuse.

— Cel mai bun pe care îl am, de multă vreme încoace, a spus Veloso. Sper că îmi va da mulți fii.

— Lasă-mă să mai văd odată cum atacă.

— Aaa, ai devenit precaut, prietene..

Miguel l-a privit drept în ochi.

— Nu mă mai mişc aşa de repede ca odinioară.

— Desigur, desigur.

Veloso a păşit din nou în fața barierei protectoare şi a fluturat capa către taurul care bătea pământul cu copita, în centrul ringului.

— Hei! Hei! a strigat el.

Taurul a pornit ca o furtună. Înainte ca Veloso să se poată retrage, brațul puternic al lui Miguel l-a prins de gât, i-a îndoit capul pe spate şi l-a ținut fix, lipit de bariera protectoare, înăbuşindu-i strigătul.

Taurul a intrat în Veloso. Coarnele lui au trecut prin trup şi bariera a vibrat datorită impactului.

Isabela a țipat.

Taurul şi-a eliberat capul, dar Miguel a rămas nemişcat şi i-a şoptit lui Veloso la ureche:

— Aş vrea să te ajut, dar nu am decât un picior... ticălosule.

Coarnele au trecut a doua oară prin trupul lui Veloso. Miguel i-a dat drumul, iar acesta a căzut grămadă.

Isabela se uita la corpul soțului ei.

— E mort? E mort? a şoptit ea.

Miguel s-a aplecat peste bariera protectoare.

Respira greu. Nu a răspuns. Încet, s-a întors şi a pornit înapoi spre casă. Isabela a alergat după el.

— Oh, Miguel, te rog, ține-mă strâns, Mi-e frică.

Brațele ei i-au încercuit talia. S-a agățat de el cu disperare.

— Isabel, nu… S-a eliberat din strânsoarea ei. Trebuie să beau ceva.

Ea i-a dat sticla cu şampanie.

A băut cu lăcomie, ca şi când ar fi încercat să-şi potolească o sete teribilă, apoi, simțindu-se slăbit dintr-o dată, a alunecat în iarbă. Ea a îngenuncheat lângă el.

— Te iubesc atât de mult. Mă bucur că s-a terminat cu el. A început să-l sărute cu pasiune pe față, lingându-i picăturile de transpirație de pe frunte. Acum, sunt în întregime a ta.

— Revino-ți. Trebuie să anunțăm autoritățile.

— Dar ce vom spune?

El a vorbit încet, cu o voce plină de sarcasm.

— Soțul tău a fost un om curajos. Când m-am împiedicat, s-a năpustit să mă salveze.

— Da, da, ai dreptate, asta trebuie să spunem.

— Beau în cinstea curajului său. Şi a mai luat o înghițitură. A închis ochii. Capul i se învârtea.

Apoi a simțit degetele Isabelei desfăcându-i nasturii de la pantaloni. Şi-a ridicat pleoapele şi, printre aburii alcoolului, a desluşit în semiîntuneric masivitatea neagră a taurului care se foia în arenă. Lângă barieră, zăcea trupul diform al lui Veloso.

S-a uitat la Isabel. Văzuse ea acest lucru? Dar ochii ei, care ardeau ca focul, îl priveau numai pe el. A mai luat o înghițitură de şampanie, tocmai în clipa în care ea încerca să-l sărute cu lăcomie. El i-a scuipat şampania în gura deschisă.

— Ştiu că ai făcut-o pentru mine, Miguel, a şoptit ea cu voce răguşită.

Rujul i se întinsese grotesc pe față.

L-a copleşit un sentiment de repulsie pentru ce făcuse. Se detesta. O detesta şi pe ea. Dar nu se putea mişca de acolo. Zăcea, încremenit.

A simțit cum îl cuprinde cu gura umedă de şampanie.

Capitolul 3

Stone Ridge, New York

Patricia şi-a şters sudoarea de pe frunte cu dosul mâinii. Călărea pe Sport, spre grajduri, încheind ocolul fermei. Era o seară de august, neobişnuit de înăbuşitoare. Ţânţarii zburau ca nişte nori de ceaţă şi aerul părea greu şi irespirabil. Pe cerul amurgului se puteau vedea siluetele liliecilor care îşi luau zborul din vârful hambarului cu fân. Era prea devreme pentru ca liliecii să plece, s-a gândit ea. Vroiau, probabil, să scape de căldura apăsătoare. Dalmaţianul ei credincios – numit Taxi, pentru că blana lui cu pete negre şi albe o făcuse să se gândească la un taxi Checker – nu era nici el în apele lui. De obicei, era vesel şi acoperea distanţa de trei ori, alergând în jurul lui Sport, dar astăzi părea mulţumit doar să se târască alene în urma calului.

L-a legat pe Sport în spatele grajdului şi a dat drumul la apă, să-l stropească. Era ispitită să se stropească şi pe ea, din cap până în picioare, cu haine cu tot.

Cu toate că avea mulţi grăjdari, îi plăcea să-l spele chiar ea pe Sport, după plimbare. Era felul ei de a-i mulţumi acestui Appaloosa stângaci, preferatul ei. A întors capul spre ea şi a privit-o în ochi. O distra felul în care apărea albeaţa în jurul ochilor lui şi buza de jos îi atârna, dându-i aspectul unui băieţel părăsit. Cât i-a şters spinarea de apă, a privit fermierii, care alergau încolo şi încoace, pregătind totul pentru primirea celor doi cai lusitani, bine antrenaţi, care urmau să sosească din Portugalia a doua zi.

Cumpărase aceşti cai cu câteva luni în urmă. Odată cu comemorarea a doi ani de la moartea tragică a tatălui ei, se hotărâse să facă o excursie pe care o plănuiseră împreună. Doctorul Solomon o prevenise în privinţa fanteziilor ei, dar trebuia s-o facă.

A călătorit toată Portugalia, prefăcându-se că este cu tatăl el şi încercând să-şi imagineze unde ar fi dus-o, ce i-ar fi spus. Ultimele lui cuvinte îi reveneau ca un ecou în minte:

„Am să-ţi spun ceva foarte important.” Ajunsese să creadă că dezlegarea acestui secret se afla în Portugalia. Ce era atât de important? se tot întreba ea, iar şi iar, păşind pe plaja de la Tróia şi colindând catedralele şi palatele din Lisabona. Dar răspunsul nu a apărut deloc.

Atunci, tatăl ei plănuise o vizită la renumitul Centru Ecvestru al

lui Paulo Cardiga; unde caii şi călăreţii erau antrenaţi în tradiţie renascentistă. Şi, desigur, a mers şi ea acolo şi a privit cu fascinaţie maestrul etalându-şi arta. Sub un impuls de moment, l-a rugat s-o înveţe metoda lui, dar el i-a cerut să dedice acestui lucru cel puţin şase luni. De vreme ce nu putea pleca atâta timp departe de responsabilităţile fermei şi strângerea de fonduri pentru Tom Keegan, l-a rugat să facă un compromis. Banii nu contau. În cele din urmă, el a fost de acord să-i vândă doi cai şi, împreună cu ei, să-i ofere serviciile unui instructor care să meargă în America şi să lucreze cu ea. Iar acum, caii şi instructorul erau pe drum.

O listă lungă, cu necesităţile cailor, sosise cu două săptămâni în urmă. Aveau nevoie de fân, grâne şi un aşternut special. Aceştia erau cai regali. A fost străbătută de un val de bucurie când şi-a amintit ce frumos şi ce deosebit erau antrenaţi.

Edgar, şeful oamenilor de la fermă, a verificat de nenumărate ori toate pregătirile cu Dennis, rândaşul de serviciu. Edgar, care avea o ceafă groasă, îl domina pe micuţul Dennis.

— Deci, ai verificat tot, ăă? a bubuit el. Atunci, cum de zac frânghiile alea pe jos, în grajdul de colo?

Patricia a oftat. Edgar era cunoscut pentru firea lui iute, dar era credincios şi muncea din greu, ca un măgar, din zori până-n seară. Nu prea era de acord cu Dennis, care venise să muncească la fermă cu vreo două luni în urmă. Pe la spate, îl numea: „băiatul ăla prăpădit, de la oraş”. Dar Patriciei îi părea rău de tânărul sfios, care era politicos, conştiincios şi un bun călăreţ.

Acum, observând că s-a întors, Dennis a strigat-o:

— Miss D., mă bucur că v-aţi întors. Tocmai a sunat domnul Cardiga.

— De la Lisabona?

— Nu, din camion.

— Însuşi domnul Cardiga? Am crezut că trimite un instructor.

— Păi, omul a spus că era domnul Cardiga şi a spus că e la o jumătate de oră de aici.

— Într-adevăr? Doamne, trebuiau să sosească abia mâine.

A rămas uimită că Paulo Cardiga venea în persoană. Ce să facă? Unde să-l găzduiască? Pentru instructor, se gândise la căsuţa văruită în albastru, lângă locuinţele angajaţilor, dar nu era destul de bună pentru acest om deosebit.

Dar era deja prea târziu să facă alte aranjamente, deoarece camionul apărea deja pe aleea mărginită de două şiruri de ulmi.

Taxi, simțind agitația, a prins din nou viață şi a alergat în întâmpinarea lor, lătrând tare.

Camionul s-a oprit. Uşa de la cabina pasagerilor s-a deschis şi un tânăr chipeş a coborât. Şi-a scos pălăria neagră, cu calotă plată şi boruri largi, care îi scotea în evidență ochii negri şi tenul măsliniu şi şi-a şters sudoarea de pe față cu dosul mâinii.

— Eu sunt Miguel Cardiga, a spus el, adresându-se lui Dennis şi Edgar. Am vorbit cu unul dintre voi mai devreme la telefon, nu-i aşa?

— Cu mine ai vorbit. Eu sunt Dennis, rândaşul de serviciu.

— Miguel Cardiga? a exclamat Patricia.

Acum şi-a dat seama de asemănare. Era evident că era fiul lui Paulo. Dar el a ignorat-o şi, cu un mers puțin şchiopătat, s-a îndreptat spre uşa laterală şi a deschis-o.

— Vreau să-mi coborâți cad imediat, a poruncit.

„Ce vrea să spună prin caii mei?" s-a întrebat Patricia.

— Ați pregătit grajdul cu paie proaspete?

— Am primit scrisoarea cu instrucțiunile, a răspuns Dennis.

— Fără rumeguş sau surcele, altfel vor avea copitele uscate.

— Aşa e, a spus Dennis, ajutându-l pe Edgar să coboare rampa.

Patricia s-a gândit că ar trebui să respingă această atitudine afectată, dar găsea amuzant contrastul dintre gesturile lui impunătoare şi cămaşa muiată de transpirație care i se lipise pe corp, conturându-i umerii şi brațele cu muşchi bine formați.

— Domnule Cardiga, a încercat ea din nou. Eu sunt Patricia Dennison. Ferma este a mea. Mai întâi aş vrea să…

— *Mademoiselle,* a întrerupt-o el cu o uşoară înclinare a capului. În clipa asta mă ocup de cai, apoi de dumneavoastră.

— Dar aş vrea să…

A tăcut la vederea primului animal, de un cenuşiu pestriț, cu o coamă albă, care i se lăsa ca o cascadă pe cap şi pe gâtul pe care îl purta cu mândrie. Când calul, condus de Edgar, a coborât rampa, păşind cu delicatețe, Miguel s-a îndreptat încet spre el.

— Ultimato, a şoptit el.

L-a mângâiat cu blândețe pe gât şi i-a murmurat ceva în portugheză. Încordarea i-a dispărut imediat. Patricia era sigură că acest cal îl înțelegea.

Miguel i-a dat frâul lui Dennis.

— Plimbă-l în cerc, încet, timp de cinci minute, apoi du-l în grajd şi dă-i apă, apă călduță, a spus el descriind un gest circular

cu degetele. Animalul este supraîncălzit. Azi e arşiță, a mai spus, de parcă acesta era singurul lucru pe care l-ar fi observat.

Stătea drept lângă maşină, ca o gazdă care aştepta să primească următorul oaspete onorabil.

— Uşor, uşor, l-a admonestat el pe Edgar. Nu şi-a luat ochii de pe calul care cobora rampa, nici măcar o clipă.

— Ahh, Harpalo.

Roibul strălucitor i-a mozolit gâtul. A vorbit şi cu el în portugheză şi din nou Patricia l-a văzut răspunzând la mângâierea lui liniştitoare.

— Tu! i-a spus el lui Dennis, care era ocupat cu surul. Ții minte ce ți-am spus?

— Da, domnule.

— Procedezi la fel şi cu acesta.

Patricia, enervată că fusese ignorată atâta vreme, l-a abordat cu mai multă insistență.

— Domnule Cardiga!

S-a întors spre ea, şi-a scos pălăria şi s-a înclinat.

Acum îi acorda toată atenția. Patricia a avut deodată impresia că se află pe o scenă, cu toate reflectoarele îndreptate în direcția ei. Nu a mai ştiut cum să-l pună la punct şi a bombănit:

— Dacă este ceva care… Cu ce pot să vă ajut?

— Da, a întrerupt-o el. Unde voi dormi?

Ea s-a întors spre Edgar, care privea spectacolul cu un aer imperturbabil, mestecând un fir de iarbă.

— Edgar… Du-l, te rog, pe domnul Cardiga – şi bagajele sale – în căsuța văruită în albastru.

— Mulțumesc.

Tonul insolent al lui Miguel nu transmitea nici un fel de recunoştință.

— Ați dori să mâncați ceva?

— Nu, vreau să dorm.

Patricia l-a urmărit cu privirea, mergând țeapăn după Edgar. Era limpede că ceva nu era în regulă cu piciorul lui stâng. „Ar fi bine să fie cel mai grozav instructor din lume, ca să compenseze lipsa de politețe”, s-a gândit ea. Dar ce stil avea de a se purta cu caii! Şi vorbea engleza destul de bine, cu un accent încântător. Va fi foarte interesant.

Un zgomot l-a trezit pe Miguel dintr-un somn adânc. A căscat şi

s-a întins, dar nu a vrut să deschidă ochii. Ce însemna asta? Aaa, era un cântec de cocoş. S-a ridicat repede în capul oaselor.

Stătea îmbrăcat într-un pat străin. S-a uitat prin cameră. Pereții denivelați erau proaspăt văruiți, iar pe podelele de stejar erau aşternute covoare din bumbac moale. În celălalt capăt era un cămin de piatră, în care erau potriviți buşteni şi surcele de ațâțat focul, care nu aşteptau decât un chibrit. Era o cameră simpatică. Trebuia să recunoască acest lucru. Gazda avea gusturi bune.

De când dormea? De multă vreme, având în vedere că tocmai auzise cântecul cocoşilor. Noaptea trecută se aruncase pe pat, prea obosit să se mai dezbrace după călătoria din burta avionului, pentru că insistase să supravegheze chiar el cei doi cai.

Acum îl durea tot corpul şi avea crampe îngrozitoare în piciorul stâng. A întins mâna să-l maseze, dar, desigur, acesta nu era acolo. Avusese Luis Veloso grijă de asta. Ticălosul. „Nu i-a fost de ajuns că a făcut din mine un infirm, voia să mă vadă mort." Ar fi vrut ca soția lui să-şi vadă iubitul agățat de coarnele unui taur şi murind în arena întunecată.

Miguel a strâns din fălci, încercând să îndepărteze acele gânduri, care îl bântuiau de mai bine de o săptămână. „Am ucis un om. Dar, oare Veloso nu a meritat să moară? A încercat să mă ucidă. De două ori."

Declarația pe care el şi Isabel o dăduseră poliției, a fost acceptată fără discuție. Căpitanul care era răspunzător cu ancheta nu ar fi putut fi mai înțelegător decât atât.

Slujba de înmormântare, de la catedrala *Sé* din Lisabona, a fost o experiență greu de suportat. Stătuse lângă Emilio, căruia îi dezvăluise adevărul, ascultând arhiepiscopul vorbind despre „virtuțile acestui om mare". Din strana lui, o vedea bine pe Isabela, îmbrăcată în doliu. Un văl negru şi greu îi ascundea trăsăturile, dar imaginea chipului ei, mânjit grotesc cu ruj, nu-i ieşea din minte.

Nu a fost în stare să meargă la recepția de după slujbă şi, ca să evite orice întâlnire cu Isabel, a aranjat plecarea în America chiar a doua zi, devreme.

A îndepărtat gândurile care îl tulburau, a sărit din pat, şi-a scos hainele şi a sărit în duş. Apa rece l-a înviorat, împrăştiindu-i ceața din minte. S-a învelit într-unul din prosoapele turceşti, groase, care erau împăturite într-un raft, a luat proteza de pe scaun şi s-a aşezat pe pat. S-a uitat la bucata de otel, lemn şi piele, o imitație

slabă a unei jumătăți de picior. Şi-a pus genunchiul în cupă şi a strâns curelele de piele în jurul coapsei.

A dat cu piciorul de podea, ca să-i verifice siguranța. Apoi, s-a îmbrăcat repede în costumul de călărie, a înhățat pălăria şi a ieşit din căsuță.

O ceață rece şi subțire se ridica din iarba udă, dând întregului peisaj o aură fantomatică. A început să desluşească siluetele unor cai care se mişcau încet dincolo de un gard alb. S-a îndreptat spre ei. Ceața se risipea cu repeziciune. În înaltul cerului, luna era părăsită de stele, stând acolo ca ultimul oaspete al unei petreceri, care rămăsese mai mult decât fusese binevenit. Lumina proaspătă a dat la iveală kilometri întregi de gard alb. Din ce în ce mai mulți cai începeau să se ivească. „Trebuie să fie cel puțin o sută" s-a gândit el. S-a apropiat mai mult. Aceşti cai erau foarte ciudați. Se mişcau prea încet. Câțiva s-au îndreptat spre el, şchiopătând.

Miguel era uluit. Erau cai infirmi, cu picioarele îndoite, cu genunchii loviți, sau bătrâni. Toți erau astfel! Ce să facă o fată tânără şi frumoasă cu atâția cai bătrâni, gata să moară?

Un cal sur şi-a aplecat capul peste gard şi l-a atins pe Miguel. Acesta era obişnuit să i se ofere ceva, s-a gândit el şi l-a mângâiat pe cap. O plăcuță de aramă, prinsă de un căpăstru din piele, avea scris pe ea: „Misty". A ridicat buza de sus a calului, ca să-i verifice dinții. Avea mai bine de douăzeci de ani. Pe gingia lui rozalie era tatuat un număr: U 65-82551. Da, era un bătrân cal de rasă, născut în 1965, foarte bătrân pentru rasa lui.

Miguel a mers de-a lungul țarcului. Nu toți caii erau de rasă. A văzut cai Palomino, Arabi, Ponei şi cai de tracțiune. Ce persoană ciudată era această Patricia Dennison. Soarele, ca o seceră roşie, se zărea de după o movilă îndepărtată, trimițând o pătură subțire de lumină aurie peste fermă. Miguel s-a îndreptat spre grajd.

Patricia a fugit de sub duş şi s-a frecat bine, până s-a uscat. Era devreme. Mai erau două ore până să vină poştaşul. A îmbrăcat repede blugii, cizmele şi o cămaşă din flanelă. Ieşind din dormitor, s-a oprit în fața unui tablou mare, aşezat pe unul dintre pereți: „Agățătorul de stele". Era tabloul pe care i-l dăduse tatăl ei şi despre care glumea, spunând că el era omul de pe scară. O încuraja întotdeauna când se uita la el.

A sărit de pe scara de lemn, care ducea într-o cameră de zi, mare, dominată de un cămin uriaş de piatră. Îşi iubea casa. Când

a găsit-o, nu fusese nimic mai mult decât cochilia unei case de fermă, arsă, cu o jumătate de duzină de clădiri exterioare şi hambare aflate în diferite grade de distrugere. Epitropii s-au îngrozit când le-a anunțat planul ei de a se muta din conacul de la Park Avenue şi de a cumpăra acest loc. Îl auzise pe Horace Coleman spunându-i lui Ash că reconstrucția ajungea la o sumă prin care „arunca banii la o toaletă care nu exista", dar ea a rămas neclintită în hotărârea luată.

Acum, a intrat în bucătăria mare şi veche de țară, unde Concha, menajera ei mexicană, îi turna deja cafeaua într-o cană pe care era desenat Sport.

— Mulțumesc, Concha, a spus Patricia, întinzând mâna să ia cana, dar s-a oprit. Pe masă se afla un plic maro, mic, cu timbre libaneze, colorate.

— Poştaşul a venit devreme, a spus Concha, zâmbind. Cât a rupt plicul, inima Patriciei a început să bată mai repede.

Draga mea,

Nu ți-am scris de două zile, pentru că spitalul nostru era gata să fie dărâmat de un raid cu bombe al israelienilor. Luptătorii de gherilă îşi stabiliseră cartierul general într-o clădire de alături, ca să nu poată fi atacați. Dar s-au înşelat, iar noi am fost prinşi la mijloc.

Mâinile îi tremurau. El era în siguranță şi viu, şi-a spus ea ca să se încurajeze şi să se liniştească.

S-a aşezat la masa din bucătărie şi s-a grăbit să citească şi restul scrisorii.

Va fi nevoie de o avere, ca să punem din nou aparatele în funcțiune. Va trebui să vin din nou în State, ca să cerşesc. Dar nu e atât de rău, pentru că voi putea petrece Ziua Recunoştinței cu tine. Număr deja zilele.

Acele cuvinte i-au îmbujorat obrajii. A luat o înghițitură de cafea şi a privit furnicile care mergeau în sus şi în jos pe pervazul ferestrei. Îi dăduse instrucțiuni stricte Conchei să nu distrugă niciodată aceste creaturi micuțe, care nu făceau rău. Mai întâi, Concha s-a opus cu perseverență:

— Furnicile intră în dulapurile cu vase... în mâncare... peste tot.

Atunci Patriciei i-a venit ideea ingenioasă să le hrănească în locul unde intrau, ca să nu mai caute hrană peste tot. Acum, pe pervaz se afla o farfurie cu zahăr, iar micuțele furnici fugeau încolo şi încoace, fiecare cărând un grăunte spre movila lor din curte.

Concha, desigur s-a gândit că e puțin nebună şi a atacat furnicile în secret aruncându-le în toate direcțiile cu un jet puternic de apă.

Patricia privea insectele, un şir urcând în zig-zag şi altul coborând. Când treceau unele pe lângă altele, în direcție opusă, nu uitau niciodată să-şi atingă antenele. În dimineața aceasta, Patricia avea impresia că-şi transmiteau un mesaj, spunându-şi: „Se întoarce Tom!".

A împăturit scrisoarea cu grijă, a pus-o în buzunarul blugilor şi a verificat farfuriuța de lângă cămară, unde pusese mâncare lui Phoebe, pisicuța vagaboandă şi costelivă pe care o găsise de curând ascunzându-se printre baloturile cu fân din hambar. Phoebe şi-a ițit chipul timid din spatele unor conserve de piersici, apoi s-a retras.

— O să vină ea înapoi, i-a spus Patricia Conchei, care învârtea ochii în cap.

Şi-a golit ceaşca de cafea şi a pornit spre grajd.

Acolo l-a găsit pe Dennis, stând în fața celor două staluri apropiate, adăpostind caii portughezi.

— Sunt frumoşi, nu-i aşa? a spus Patricia, frecând nasul tremurător al lui Ultimato.

— Sigur, sunt, Miss D.

— Abia aştept să plec cu ei la plimbare.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu i-aş atinge.

— Cum? Ce vrei să spui?

— A fost aici azi dimineață, la ora şase. Le-a verificat mâncarea, a plimbat fiecare cal o jumătate de oră şi mi-a lăsat instrucțiuni foarte stricte.

Dennis a imitat cuvintele lui Miguel: „Nu atingi caii, bine?"

— Unde e acum?

— Doarme.

— Doarme?

— Mda.

— Ți-a spus când are de gând să se trezească? a întrebat ea, neputând să-şi ascundă enervarea.

— Mi-a fost frică să întreb.

— Când se trezeşte, să-i spui că vreau să-l văd, a spus ea cu asprime şi a plecat.

— O să încerc.

S-a întors să vadă expresia de pe fața lui Dennis, dar el dispăruse deja în arena de călărie de lângă grajd.

Unul dintre rândaşi i-a dat frâiele lui Sport, care era înşeuat şi pregătit pentru plimbarea de dimineaţă. Îndatoririle de la fermă îi aduceau o mare plăcere. Aceasta era raţiunea existenţei ei. Toate aceste animale erau familia ei, nu mai avea pe nimeni. Poate că acum era şi Tom.

Când a trecut pe lângă căsuţa văruită, storurile erau coborâte. Ce arogant. Poate ar trebui să arunce o piatră pe fereastră şi să-l trezească. Nici măcar nu discutaseră programul de antrenament.

A călărit peste tot, verificând din privire dacă vasele cu apă erau curate şi pline, gardul în stare bună, porţile închise şi toţi caii bătrâni în picioare. Dintr-o dată, a auzit voci puternice venind din hambarul unde erau păstrate grânele şi fânul.

— Ticălos mizerabil ce eşti! a recunoscut vocea gravă a lui Edgar. Ce caută aici sacii ăştia cu mâncare de pui, lângă hrana cailor?

— E aşa de important, Edgar? a întrebat ea împăciuitor.

— Desigur, Miss D. Sunt prea apropiaţi. Doamne fereşte să se încurce, s-a întâmplat un accident din ăsta în Jersey. Au murit şaptesprezece cai.

— Din hrană pentru pui?

— Da, doamnă. Sacii ăştia cu hrană pentru pui au un fel de medicamente, antibiotice, care otrăvesc caii.

— Atunci, să nu te apropii cu mâncarea aia de pui de Misty al meu, s-a auzit o voce de femeie.

Laura Simpson, o femeie durdulie, cu păr cenuşiu şi aţos, se apropia, trăgându-l pe Misty de frâu..

— Încerci să furi calul? a spus Patricia în glumă.

— M-ai prins din nou, i-a răspuns Laura, cu un nod în gât.

Patricia a descălecat ca să meargă alături de prietena ei şi a simţit imediat un miros cunoscut.

— Laura! Mi-ai promis că nu o să mai bei aşa de devreme.

— Puştiulică, când ajungi la cincizeci şi cinci de ani, ai nevoie de o înghiţitură ca să-ţi ungi oasele bătrâne.

— Dar, Laura, îţi distrugi sănătatea.

— Sănătatea mea! a pufnit Laura. Ce-mi pasă mie? Pentru ce să mai trăiesc? Când au murit Joe şi Bobby, în accidentul acela de maşină, am pierdut totul.

— Oh, ştiu. Ce tragedie îngrozitoare!

— Sinceră să-ţi spun, singurul lucru care mă mai ţine este Misty. Dacă nu l-ai fi luat la tine şi l-aş fi pierdut şi pe el, mi-aş fi

făcut felul.

— Nu vorbi aşa, Laura.

— Dar, este adevărat. Ştii că Misty împlineşte douăzeci şi cinci de ani anul acesta. Are exact vârsta lui Bobby. Dar când mă plimb pe aici, mi se pare că Misty e încă un mânz, iar Bobby e un puşti care visează să devină cowboy. Ne plimbăm împreună prin aceste locuri frumoase şi vorbim îndelung. Numai el mi-a mai rămas. Ştiu că şi eu sunt doar un alt caz caritabil de al tău. Ai cu sutele aici, dar faptul că îi dai lui Misty un colț de rai…

Vocea Laurei a tremurat şi şi-a şters zgomotos nasul cu mâneca.

La un impuls, Patricia a îmbrățişat-o strâns.

— Voi avea întotdeauna grijă de Misty. Şi voi avea grijă şi de tine. Eşti cea mai bună prietenă a mea. Ştii ce înseamnă să ai pe cineva, cu care să poți vorbi, să-i spui toate secretele?

— Okay, okay, puştiulică. Uită-te la noi, cum am devenit plângăcioase. Slavă Domnului că nu mi-am dat cu rimel azi dimineață.

Patricia a râs.

— Laura, ai avut întotdeauna un cuvânt înțelept în rezervă.

— Vorbind de rezerve… Laura a dus mâna la buzunarul de la spate şi a scos un morcov. Misty e mai rău ca un iepure, a spus ea şi i l-a aruncat în gură. Dar caii ăia străini au voie să mănânce morcovi?

— Cred că ar fi mai bine să-l întrebi pe Miguel Cardiga.

— Cine e?

— Cel care a venit cu caii.

— Şi ce face aici?

— Mă învață să călăresc.

Laura a pufnit:

— Numai de lecții de călărie nu ai tu nevoie.

— Nu ai înțeles, a spus Patricia. Este vorba de stilul clasic, stilul portughez. Aceşti cai dansează; nu foloseşti frâiele aproape deloc.

— O să cred când o să văd.

— Oh, Laura, sunt incredibil de frumoşi.

— Fac pariu că sunt şi scumpi.

— Foarte. Mă simt vinovată pentru că risipesc atâția bani pentru mine, dar când mă voi căsători, totul se va schimba.

— Te căsătoreşti?

— Tom nu m-a cerut încă, dar nu mă pot abține să nu-mi imaginez că data viitoare, când va veni…

— Păi, cam e nevoie de un bărbat în viața ta.

— Ştii… Când mă voi căsători, intenționez să-i dau toți banii lui J.L.

— Cum? Ai înnebunit?

— Tom are aceleaşi sentimente ca şi mine.

Laura a clătinat din cap.

— Nu vorbeşti serios.

— Nimic nu m-ar face mai fericită, decât să scap de povara aceasta. Şi… să fac ceva bun cu banii aceia.

Privirea de pe chipul Laurei era înlemnită de stupefacție.

— Ei bine… mult noroc… s-a bâlbâit ea, asta-i tot ce mai pot să-ți spun.

Capitolul 4

Stone Ridge

Patricia a stins lumina, s-a aşezat pe o parte şi a dat peste Taxi. „Ahhh, Taxi", s-a gândit ea, „Într-o zi Tom va sta aici şi poate va trebui să te muți la picioarele patului. Te-ai supărat?" L-a scărpinat pe vârful capului. Taxi nu s-a mişcat, dar a dat din coadă, lovind pătura.

Stătea întinsă, liniştită, ezitând între granița dintre somn şi trezire. În starea ei de vis avea senzația că cineva o zgâria pe față. A deschis ochii. Lumina croia o potecă prin fereastră spre patul ei, dând-o la iveală pe Phoebe, pisica vagaboandă, care stătea pe pernă şi o lingea pe obraz cu limba ca de glaspapier. Patricia nu a îndrăznit să o dea la o parte – era pentru prima dată când pisicuța speriată şi pe jumătate sălbatică îi dovedise afecțiunea. Pisica a continuat s-o lingă. „În curând o să rămân fără piele." A chicotit, iar pisica, speriată, a sărit de pe pat.

Acum, Patricia se trezise de-a binelea. S-a uitat la ceas. Era numai patru şi jumătate. S-a ridicat să-şi ia un pahar cu apă. Sorbindu-l, s-a îndreptat spre fereastră. „Cum?" A dat perdeaua la o parte, ca să vadă mai bine, şi şi-a ținut respirația.

Miguel Cardiga călărea calul sur, pe Ultimato, la lumina argintie a pătrarului de lună. Se mişcau cu grație de-a lungul ringului, ca

într-o filmare cu începetinitorul. Calul suspenda fiecare picior în aer, înainte de a pluti spre pasul următor. Îndemnurile călărețului erau imperceptibile. Stătea drept, stăpân pe situație. Era îmbrăcat cu o jachetă pe corp şi purta o pălărie cu boruri largi.

„Doamne, să fii în stare să călăreşti aşa..." s-a gândit ea când calul a început o manevră complicată, cu picioarele dinainte şi din urmă încrucişate şi călcând lateral de-a lungul ringului – o privelişte magică la lumina blândă a lunii. A aruncat un şal de lână peste cămaşa subțire de noapte şi a coborât scările în grabă. Îndreptându-se spre ringul de călărie, a simțit cu plăcere iarba umedă sub picioarele goale. Dar când a ajuns acolo, Miguel dispăruse.

Avea un talent deosebit în a dispărea. În ultima săptămână nu-l văzuse deloc. Dennis îi spusese că se trezise foarte devreme, avusese grijă de cai şi probabil dormise toată ziua. Era clar că băuse. În ziua sosirii, împreună cu şeile şi celelalte bagaje, fuseseră descărcate trei lăzi cu sticle de vin, iar Concha găsise câteva sticle goale când făcuse curățenie în căsuță.

Era un tip enervant. Îi dăduse ordine stricte lui Dennis, ca nimeni să nu călărească caii cel puțin o săptămână, eventual numai sub supravegherea lui. Acum, văzuse o mostră de călărie. Era, evident, fiul tatălui său.

Când s-a apropiat de ring, el a intrat într-un galop mărunt. A trecut cu Harpalo pe lângă ea, privind drept înainte. Era sigură că o văzuse. Arta lui o uimea. Îl coordona pe Harpalo fără nici un efort. Odată cu ultima piruetă, a ieşit din ring şi s-a îndreptat spre grajd.

L-a urmat, hipnotizată de ce văzuse. Când a intrat, el scosese deja şaua de pe cal şi îl masa cu o pânză umedă. S-a îndreptat spre el, fără să ia în seamă paiele care îi înțepau picioarele goale.

— Eşti magnific! a reuşit ea să spună.

El i-a aruncat o privire iute, a dat din cap şi a continuat să maseze calul.

— Întotdeauna antrenezi caii noaptea?

— Tata m-a învățat că în liniştea nopții este mai uşor să faci un animal să te asculte.

Patricia s-a simțit jenată şi nesigură, dacă să mai spună ceva, sau să plece. În timp ce dezbătea dilema, el l-a dus pe Harpalo la locul lui, murmurându-i ceva în portugheză. Ar fi vrut să poată înțelege şi ea limba. Cuvintele sunau tandru şi blânde, ca ale unui

bărbat vorbind iubitei.

Tocmai se hotărâse să plece, când i-a auzit vocea:

— *Mademoiselle,* vei călări aşa într-o zi.

— Nu cred, dar voi încerca, dacă…

A întrerupt-o.

— Te învăț eu.

S-a îndreptat înspre ea, în mână ținând un bici lung, de dresaj. S-a oprit la o distanță de un braț şi a ridicat biciul. Vârful ascuțit aproape i-a atins buzele.

— Când stai în şa, eşti tot una cu calul.

Era vrăjită.

Biciul a început să coboare încet, de-a lungul gâtului, întârziind pe curbura sânului ei.

— Vei avea experiența unei senzații pe care nu ai cunoscut-o niciodată până atunci.

Intoxicată de cuvintele lui, rămăsese țintuită locului, incapabilă să se mai mişte.

El a scăpat biciul, şi-a pus brațele în jurul ei şi a sărutat-o pe buze, cu putere.

Un curent i-a străbătut trupul. Era minunat şi îngrozitor în acelaşi timp.

Ea s-a desprins şi a sărit înapoi.

— Cum îndrăzneşti?

El nu s-a mişcat, doar a privit-o, cu aceeaşi expresie a feței şi cu ochii întredeschişi.

— Îmi pare rău, *mademoiselle,* v-am înțeles greşit vizita. În cămaşă de noapte, la patru şi jumătate dimineața…

Părea să privească prin ea.

S-a întors brusc şi a plecat.

Patricia s-a năpustit afară din hambar şi a alergat spre casă, către siguranța dormitorului ei. A trântit şi a închis uşa în urma ei, parcă ar fi fost urmărită. Cu respirația tăiată, s-a aşezat pe pat, lângă Taxi, care abia s-a uitat la ea şi a căscat.

Gândurile i s-au amestecat. Era nebună – să alergi aşa, în mijlocul nopții, pe jumătate dezbrăcată… Dar a fost atât de cuprinsă de vraja artei lui de a călări, încât nu s-a mai gândit. Cum va mai putea lucra acum cu el? Trebuia să-l roage să plece. Dar atunci va lua şi caii cu el. Era mai mult vina ei decât a lui. Bineînțeles că o înțelesese greşit.

„Oh, de ce trebuie să stric totul totdeauna?”

S-a pregătit din nou de culcare, încercând să pretindă că nu s-ar fi întâmplat nimic, refuzând să se gândească la sărutul lui. Care-i plăcuse.

"Oh, Tom, grăbeşte-te acasă, grăbeşte-te acasă", a şoptit ea în pernă.

Miguel s-a aşezat pe pat. A luat sticla, a umplut paharul şi a luat o înghiţitură bună, dar vinul nu-şi făcu efectul obişnuit. Tot corpul îi vibra.

„Oare ce o fi gândit el? Dar ea fusese aproape dezbrăcată... Sânii i se zăreau prin materialul subțire. Dar ce ar fi făcut dacă ea i-ar fi răspuns? Ar fi avut-o chiar acolo, în grajd? Ar fi lăsat-o să-l ajute să-şi scoată proteza? Să o vadă privindu-i ciotul cu milă, sau dezgust? Doamne, ce prostie."

Între timp, vinul începuse să-şi facă efectul. În amețeala lui alcoolică a auzit un țârâit insistent. I-a trebuit ceva vreme ca să-şi dea seama că era telefonul.

— Emilio!

— Miguelinho, când vii acasă?

— Săptămâna viitoare, cred. După câteva lecții, noua proprietară a lui Ultimato nici nu se mai urca vreodată pe cal.

— Nu-ți place bătrâna moştenitoare? E aşa de urâtă?

— Ooo, nu e nici bătrână şi nici urâtă. E frumoasă.

— Deci? Eşti bolnav?

— Da, Emilio, bolnav de dorul de casă.

— Îți mai trimit o ladă cu sticle.

— Adu-o chiar tu.

— O trimit pe Isabel.

— Ce naiba tot spui acolo?

— Am dat peste ea, noaptea trecută, la Clubul *Bairro Alto*. Mă tot întreabă de tine.

— Nu-i spune nimic.

— A trebuit, totuşi.

— Ce vrei să spui?

— A fost supărată că nu te-ai dus la recepția de după înmormântare. Ai plecat atât de brusc, fără să-ți iei la revedere...

— Deci, ce i-ai spus?

— I-am dat numărul tău de telefon.

— Rahat! Am tot încercat să scap de ea.

— De ce?

— Mă plictiseşte.
— Aha… dar aşa plictiseală…
Miguel se porni pe râs.
— Poți s-o iei tu.
S-a auzit un zgomot pe fir.
— Emilio… Emilio?..
A răspuns centralista portugheză.
— Ce număr ați format?
— Las-o baltă, a spus Miguel. Sună el din nou.

Patricia s-a ghemuit sub o trestie din cimitirul cailor, a strâns genunchii cu mâinile şi a început să plângă. Scrisoarea de la Tom era lângă ea, pe pământ. Îşi amâna vizita cu încă o lună. Avea motive foarte întemeiate – oameni foarte bolnavi, care aveau nevoie de el. Îi promisese că va petrece Anul Nou cu ea. Totuşi, nu se putea abține să nu plângă. Nu-i părea rău pentru ea. Era doar incredibil de tristă. O anumită parte din ea era goală… O parte care tânjea să se umple. Tom o va umple, era sigură de asta, dar acum se simțea singură. Desigur, putea chema o prietenă, pe Joanna Benson, sau Laura, dar nu putea suferi să le arate oamenilor în ce hal era. Uneori se simțea atât de puternică, iar alteori o înghițea tristețea şi nu se putea opri din plâns. În clipele acelea venea aici şi se gândea ce liniştită ar fi îngropată printre prietenii ei vechi, fără să se teamă, doar să doarmă liniştită.

Dar acum, copleşită de acest val de melancolie, nu avea putere pentru o confruntare cu Miguel Cardiga. S-a hotărât să nu amintească nimic despre incidentul din grajd şi să vadă cum vor continua lucrurile.

La prima lecție, Miguel îl condusese pe Harpalo, calul roib, în ring, pe un traseu circular de o jumătate de kilometru. Calul era înşeuat şi avea căpăstru, dar scara şi frâiele lipseau. Înainte să poată pune vreo întrebare, Miguel i-a făcut semn lui Dennis să o ridice pe cal. Stătea acolo, fără frâie, cu mâinile neajutorate şi picioarele atârnându-i.

— Ce fac acum? a întrebat ea, râzând nervos.
— Nimic. Simți ritmul calului.

El a pocnit din limbă, iar Harpalo a început să meargă încet. Aproape imediat a fluierat. Calul s-a oprit. El a făcut câțiva paşi înainte.

— Ai mai fost vreodată pe un cal până acum, Miss Dennison?

— Domnule Cardiga, toată viața mea am călărit. Am câştigat multe trofee la concursuri de vânătoare.

— Dar nu simți calul. Stai țeapănă ca o scândură, cu picioarele agățate pe burta calului. Cum e posibil să comunici cu un animal, când eşti aşa de încordată?

— Nu sunt încordată! a obiectat ea, mâniindu-se de atâta umilință.

— Nu sunteți încordată? Oh, scuzați-mă *mademoiselle.*

S-a depărtat lăsând-o acolo, să se întrebe cum se va da jos şi să se simtă prosteşte. S-a întors cu două ouă.

Ea a încercat să-şi înăbuşe o presimțire.

— Fără şuncă?

El a ignorat gluma.

— Acestea sunt ouă crude. Le voi aşeza între coapsele dumitale şi şaua calului. Să ții picioarele fixe, ca să nu cadă nici un ou, dar fără încordare, ca să nu se spargă. I-a dat ei celălalt ou. Aşează-l lângă celălalt picior.

Acum se simțea şi mai ridicolă decât înainte, fără frâie şi scară şi cuibărind două ouă cu coapsele.

El i-a făcut semn calului cu biciul. Harpalo a pornit în galop mic. În câteva clipe gălbenuşurile s-au întins de-a lungul pantalonilor şi au căzut în cizme.

El a oprit calul şi i-a dat frâiele lui Dennis.

— Asta e tot pentru azi.

Ea a sărit de pe cal şi s-a uitat la omleta de pe pantaloni. A strigat după el:

— Ai dreptate, domnule Cardiga! Sunt încordată! Sunt încordată! Dar aşa eşti şi dumneata.

S-a întors spre ea şi a zâmbit. Nu observase până acum ce dinți albi şi egali avea. Gândindu-se mai bine şi-a dat seama că l-a văzut zâmbind pentru prima dată.

Miguel a intrat în căsuță. Încă mai zâmbea.

Avantaj pentru Patricia Dennison, s-a gândit el.

Era sigur că o să plângă. Trebuia să recunoască faptul că aşteptase cu nerăbdare şi răutate clipa în care, cu ochii plini de lacrimi ea i se va adresa în toate felurile şi îi va cere să plece de la fermă şi să-şi ia cu el cai prăpădiți.

Dar îl surprinsese.

A văzut cum roşeaţa îi cuprinsese obrajii, iar mânia ochii, dar, în loc să cedeze sau să-şi piardă cumpătul, îl făcuse să râdă.

E curajoasă, s-a gândit el, aruncându-şi pălăria pe un scaun şi trântindu-se în pat. Nu va fi uşor de înfrânt.

A întins mâna să destupe sticla de vin şi a găsit un alt mesaj telefonic. Isabel îl sunase din nou. Şi-a golit paharul. „Când va renunța?”

Focul trosnea în căminul din camera de zi, îndepărtând răcoarea toamnei timpurii. Dintr-un aparat se auzea vocea blândă a lui Billy Joel. Concha a intrat cu cafeaua şi prăjitura umplută.

Laura a luat o înghițitură.

— Ştii cât de mult iubesc această casă veche, dar, cu toți banii tăi, nu poți înlocui lemnul ăla viermănos de pe pereți?

Patricia a râs.

— Ooo, Laura, chiar eu l-am pus acolo. Provine dintr-un hambar din secolul al XVIII-lea, care nu mai putea fi reparat. Îmi place pentru că face camera fistichie, ca un pătul.

— E bine că te-ai oprit înainte de a pune fânul pe podea, să-l hrăneşti pe Sport în bucătărie.

Patricia a râs atât de tare încât era să verse cafeaua pe podea. Laura era o figură câteodată.

— Laura, ştiu că mă crezi nebună, dar dacă nu aş avea această fermă, aceste animale, chiar că aş înnebuni. Tu, dintre toți, ar trebui să înțelegi cât poate însemna un cal în viața unui om.

— Ştiu, ştiu, puştiulică, a spus Laura, privind în gol. Apoi, privirea tristă i-a dispărut de pe chip, aşa cum a apărut, şi s-a întors spre Patricia. Tot veni vorba de cai, cum merge cu lecțiile de dans?

Patricia a oftat.

— Mai bine aş uita luna asta. E un om îngrozitor. Sunt plină de gălbenuş de ou pe pantaloni.

— Ce legătură au ouăle cu călăria?

— E o poveste mai lungă. Mai bine să vorbim despre ceva plăcut.

— Cum ar fi Tom Keegan.

Patricia a oftat, a dus mâna la buzunar şi a scos scrisoarea.

— Îmi scrie de două ori pe săptămână.

— Nu te strădui să-mi citeşti totul, numai ce e sexy.

— O, Laura, ce minunat e să fii îndrăgostit!

I-a arătat calendarul de pe perete, însemnat cu X-uri mari.

— Au rămas o sută paisprezece zile.

— Vorbeşti ca o prizonieră.

— Îl... îl aştept pe Tom, să mă elibereze.

— Oau, o să fie o noapte fierbinte la bătrâna fermă!

Patricia a roşit, fără să ştie ce să răspundă, şi s-a îndreptat spre fereastră. Miguel îl ținea pe Harpalo de frâu şi îl mâna la trap, într-un cerc larg. Şchiopăta mai accentuat astăzi. Nu-l întrebase niciodată nimic. Dar se mira. Era rezultatul unui accident, sau poate al poliomelitei, sau un defect din naştere? În mod sigur, nu-l deranja la călărie. Se tot uita la ea. Legătura dintre el şi cai o vrăjea întotdeauna.

— Ştii, Laura, azi, bărbații se uită la tine, te înhață şi aşteaptă numai sex.

— Aşa e? a chicotit Laura. Aş vrea să mă mai înhațe şi pe mine câte cineva, din când în când.

Patricia nu a râs. Nu-i spusese Laurei de întâmplarea din grajd şi nu voia să-i spună nici acum.

— Dar Tom nu este aşa, el mă iubeşte cu adevărat. Mă respectă ca persoană.

— Vorbeşti ca o fecioară, a spus Laura, cu gura plină de prăjitură.

— Aş vrea să fiu...

Patricia s-a aşezat la locul ei, la masă, a luat o înghițitură de cafea şi a privit-o gânditoare pe Laura.

— Ştii, la şcoală, mergeam la o întâlnire, poate vedeam un film şi apoi făceam dragoste.

— Şi ce-i rău în asta?

— Motivul nu a fost bun. Parcă m-aş fi aruncat în brațele fiecărui bărbat întâlnit. Eram flămândă de afecțiune. Mi se părea că nu am niciodată îndeajuns. Mai târziu, doctorul Solomon mi-a explicat că foloseam sexul tocmai din lipsă de afecțiune. Dar întotdeauna sfârşeam prin a mă simți folosită.

— De ce?

— Când cineva se uită la mine... ce vede? Adevărata mea personalitate? Sau banii bunicului meu? a spus ea şi s-a luminat la față. Când mă priveşte Tom, ştiu că mă vede pe mine. Banii nu înseamnă nimic pentru el.

— Sexul înseamnă ceva pentru el?

— Oh, Laura, te întorci mereu la sex!

— Nu ştiu un subiect mai bun.

Patricia a oftat, visătoare.

— Sexul va fi minunat pentru amândoi, pentru că începe cu dragoste adevărată. Mă imaginez lângă el…

— Nu lângă Taxi.

— Laura, vorbesc serios.

— Vorbeşti ca în romanele de dragoste.

— Dar vreau dragoste. Pentru mine este importantă.

— Ei bine, puştiulică, poate ai găsit-o.

Capitolul 5

Stone Ridge

După câteva lecţii, chiar mai jenante decât prima, şi şase perechi de pantaloni pătaţi, a putut să stea pe Harpalo în ritmul mersului, trapului şi galopului fără să zdrobească nici măcar un singur ou. Bineînţeles, Miguel nu o lăsa să încerce cu Ultimato.

Tânjea după un cuvânt de laudă, dar nu primea decât un „da", atunci când îndeplinea cerinţele cum trebuie. Acel „da" a devenit cuvântul pe care a ajuns să şi-l dorească mai mult decât oricare alt cuvânt al limbii materne. Şi, în ultima vreme, când îl rostea, mai şi zâmbea, lucru care o făcea să roşească.

A venit şi ziua când i l-a adus înşeuat pe Harpalo şi cu scara şeii la locul ei, dar încă fără frâie.

A intrat în ring cu două pahare umplute pe jumătate, ceea ce părea a fi vin roşu.

— Aaa, o petrecere?

— Nu, *mademoiselle,* un test. Dacă nu ai mâini sigure, răneşti terminaţiile nervoase delicate din gura calului. Acesta este periquita, unul din cele mai bune vinuri portugheze aşa că nu-l risipi. Şi a pus câte un pahar în fiecare mână. Acum, gândeşte-te că ţii frâiele, uşor, ca pe o floare, nu ca pe un pietroi.

Avea un fel poetic de a rosti lucrurile care nu se potrivea cu atitudinea lui severă. Patricia a trecut şi prin asta cu grijă. Nu s-a vărsat nici o picătură. Când Miguel a oprit calul, ea zâmbea.

— *Mademoiselle,* trebuie să fii foarte mândră de dumneata.

— Chiar şi sunt.

— Testul nu s-a terminat. A scos dopul sticlei şi a umplut

paharele până aproape de margini.

Înainte ca Harpalo să intre în galop, lichidul roşu i-a muiat pantalonii albi.

În timp ce ea se uita consternată la dezastru, l-a auzit spunând:

— Asta-i tot pentru azi, *mademoiselle.*

— Domnule Cardiga! l-a strigat ea, după ce începuse să se îndepărteze.

El s-a întors şi ea a ridicat un pahar pe jumătate plin, ca pentru un toast:

— Te felicit, ai reuşit din nou.

Degetele lui Miguel băteau darabana pe telefon, în timp ce aştepta ca centralista internațională să-i dea legătura cu Lisabona. Pe fereastra căsuței, a zărit-o pe Patricia care călărea pe Appaloosa, iar câinele pătat urma calul pătat.

Trebuia să recunoască faptul că nu lipsea de la nici una din turele de dimineață sau de seară. Îi părea rău că stricase atâtea perechi de pantaloni şi, în ciuda gândurilor sale, era mulțumit de progresul pe care-l făcea ea. Nu va fi uşor să-l ia înapoi pe Ultimato. Desigur, nu-i făcuse niciodată complimente, dar în ultima vreme începuse să-şi mai înmoaie criticile.

— *Hallo!* S-a auzit vocea lui Emilio.

— Ghici cine e?

— Aaa, tu eşti Miguel? Te-ai întors la Lisabona?

— Încă nu.

— Mi-ai spus că stai o săptămână. Au trecut aproape două luni. Ce s-a întâmplat?

— Nu e vorba de ce s-a întâmplat, prea multe sunt în regulă. Călăreşte prea bine.

— Deci nu urăşte caii încă?

— Nu. Dar îmi mai trebuie o navetă cu Periquita.

— Îți place vinul?

În timp ce Emilio îl tachina, Miguel se uita fără să vrea după Patricia. Descălecase şi se uita la copita unui cal din primul adăpost. În timp ce o privea, o frunză aurie de arțar a plutit şi s-a cuibărit uşor în păr. Reflexia soarelui a transformat-o într-un topaz strălucitor. I-a părut rău când a văzut frunza căzând pe pământ, pentru că ea se ridicase.

Până când să termine conversația, ea deja plecase.

Miguel l-a mânat pe Ultimato în galop întins pe toată lungimea câmpului cu fân, dar a încetinit pasul într-un trap relaxat când a prins-o din urmă pe Patricia care ieşea dintr-o căsuță de sticlă, numită „insectar".

Ea l-a privit uimită:

— Cum vă pot ajuta, domnule Cardiga?

— *Mademoiselle,* sunt curios ce e cu clădirea aceasta. Rândaşii o numesc „casa cu gândaci". Ce înseamnă „casa cu gândaci"?

Ea a râs şi a îndesat două sticluțe pline cu gândăcei roşii în traista agățată de şaua lui Sport, apoi a încălecat din nou.

— Da, şi rândaşii râd, a spus el.

— Da, dar de fapt nu e prea nostim. Aici cresc gândaci buni, aşa încât nu mai trebuie să stropesc trandafirii cu insecticide.

— Cum, cresc gândaci buni?

— Îi hrănesc cu gândaci răi, pe care îi cresc tot eu. Îi vezi, acolo, pe iarbă, pe fereastra serei. Dar gândacii răi sunt prizonieri.

El o privea cu foarte multă atenție.

— Ăăă, dar cum îi deosebeşti?

— Păduchii de plantă sunt cei răi şi negri, iar cei buni, a spus ea ridicând sticluța, sunt buburuzele, şi sunt roşii. Când am destui roşii, îi duc în grădina cu trandafiri, să-i mănânce pe cei negri.

— Ooo, înțeleg.

Fruntea lui încruntată îi spunea Patriciei că poate el nu înțelegea nimic, sau poate era prima persoană care înțelegea.

L-a îndemnat pe Sport să pornească înainte şi a fost surprinsă că Miguel a urmat-o, deşi păstra între ei o distanță destul de mare, astfel încât discuția lor să nu poată fi continuată fără o anumită încordare.

Ea s-a oprit lângă un acru îngrădit, plantat cu tufe de trandafiri, şi a deschis sticluța, dând drumul insectelor, care au şi pornit, bâzâind, în zigzag, pierzându-se printre ultimii trandafiri ai verii.

— De ce ai atât de mulți trandafiri albi? a întrebat el pe neaşteptate.

— Erau trandafirii preferați ai mamei mele. Cred că m-am lăsat dusă de amintiri, când am venit aici pentru prima oară. Am vrut să recreez cele mai frumoase clipe ale copilăriei, înainte de a mi se întâmpla atâtea lucruri rele… a spus ea, apoi s-a oprit. Fără nici un alt cuvânt şi-a continuat drumul spre eleşteul rațelor şi cotețul

puilor.

Lui Miguel i s-a părut că avea un fel neobişnuit şi impresionant de a comunica cu toate creaturile de la fermă. Nu semăna cu un simplu fermier care îşi îngrijea animalele, sau cu o fetiță sentimentală care se juca cu jucării. Nu ştia cum să o descrie. Poate ca o mamă cu copii ei.

Copitele cailor foşneau prin covorul gros de frunze, pe măsură ce înaintau tăcuți. S-au oprit pe o ridicătură de pământ.

— Nu e frumos? a întrebat ea încet.

El i-a urmărit privirea, spre marea verde-gălbuie din fața lor, pătată cu siluetele cailor, care se mişcau încet. Bârnele albe ale gardului străluceau la soare. Contururile blânde ale Munților Catskill desenau parcă o femeie întinsă sub un cer acoperit cu nori rotunzi.

— Parcă ar fi o pictură, a spus el.

— Chiar mai bine, o pictură vie. Se schimbă în fiecare zi. Fie ca toate vechile capodopere să rămână pe zidurile conacului bunicului meu. Eu o am pe cea de aici, a spus şi a inspirat adânc. Aceasta este pictura care-mi place mie.

Dintr-o dată, şi-a dat seama că Miguel nu se mai uita la peisaj, ci o studia pe ea cu atenție. S-a simțit jenată.

— De ce nu o iei pe drumul de jos, spre casă, domnule Cardiga? Eu o iau pe scurtătură şi sar câteva garduri.

A dus mâna la pălărie, în semn de aprobare. A rămas neclintit o clipă, privind-o cum zboară peste pajişte, apoi s-a hotărât să o urmeze.

Auzind zgomotul copitelor, ea s-a întors şi a zâmbit ştrengăreşte.

Taxi a lătrat agitat, în urma lui Sport, când calul a sărit peste un copac întins pe pământ. Ultimato a ezitat puțin, dar a sărit şi el obstacolul.

Au gonit peste câmpii, un drum pe care ea îl ştia foarte bine, au sărit peste un izvor îngust, un zid de piatră şi o grămadă de lemne. În cele din urmă, Miguel a văzut că merseseră în cerc, iar acum ajunseseră în dreptul gardului alb al ultimului țarc. Ea a oprit calul şi a vrut să spună ceva, dar Miguel nu a încetinit. Calul şi călărețul, parcă plutind, au sărit gardul şi s-au îndreptat spre grajd.

Când i-a ajuns Patricia, Miguel masa picioarele lui Ultimato cu o pânză.

— Ei bine, m-ai surprins. Nu ştiam că a fost antrenat să sară, a spus ea.

— Nici nu a fost, dar, *mademoiselle,* a spus Miguel arcuindu-şi colţurile buzelor, un cal care poate executa un *capriola* fără să dea greş, şi sare trei picioare în aer de pe loc, poate sări orice obstacol în plin galop.

De atunci înainte, Miguel a procedat la fel în fiecare seară. Fără să scoată vreo vorbă, a însoţit-o în toate rondurile ei, la o distanţă respectabilă. La început, Patriciei i-a plăcut compania lui, dar după un timp a început să se simtă vinovată, simţind că îl înşeală pe Tom, petrecându-şi atâta vreme cu un alt bărbat. S-a hotărât să-i spună lui Miguel că prefera să facă turele singură.

A repetat discursul până când s-a simţit sigură de ea şi a pornit spre grajd.

Dar Miguel nu aştepta acolo, ca de obicei.

— Dennis, l-ai văzut pe domnul Cardiga?

— Nu, Miss D. Să-i spun că aţi plecat fără el?

Ea a ezitat, mângâindu-l absentă pe sport.

— Da…

A călărit spre hambar, întorcându-se în toate părţile, să-l vadă, dar el nu a apărut. Încet, foarte încet, şi-a continuat drumul singură.

Până când el a ajuns-o din urmă, în apropierea cotețelor puilor, discursul ei bine repetat fusese deja uitat. Nu a spus nimic, concentrându-se asupra treburilor pe care le avea.

Nici Miguel nu a simţit nevoia să vorbească. Îi plăcea doar să o privească. Părea că negociază cu cocoşul, care o privea cu suspiciune, când lua ouăle din cuibar.

— Ai prea mulţi copii, Caruso, spunea ea.

— *Mademoiselle,* toţi puii de la ferma dumitale au nume?

— Da, a spus ea, cu un zâmbet timid.

— Dar cum îi deosebeşti? Mie mi se par toţi la fel.

— Ooo, e uşor, crestele lor nu au margini la fel şi, bineînţeles, au personalităţi diferite.

— *Mademoiselle,* a spus el chicotind, îmi aminteşti de un cioban pe care l-am întâlnit în timp ce călăream prin ţinutul Arrábida.

— Un cioban?

— M-a rugat să-i duc o oaie rănită la veterinar, în oraş. Bineînţeles că am fost de acord, şi atunci s-a întâmplat un lucru

uimitor.

— Nu mă surprinde nimic, când e vorba de animale.

— Ciobanul a dat o comandă, iar câinele lui a sărit în masa de oi albe şi a mers printre ele, până la una anume. Miguel a clătinat din cap, ca şi când s-ar fi mirat din nou, amintindu-şi. A separat-o de celelalte. Am fost uluit. „Cum a ştiut câinele ce oaie vroiai?", l-am întrebat pe cioban. S-a uitat la mine ca şi când aş fi fost un tâmpit, şi ştii ce mi-a spus? „Ai văzut două oi care să semene?"

Patricia a izbucnit în râs.

— Eşti la fel ca ciobanul acela.

L-a privit surprinsă.

— O să-l consider un compliment, domnule Cardiga.

Au continuat drumul, până când au ajuns la o potecă ce ducea la o pădurice deasă. Au intrat în pădurice. Ea l-a oprit pe Sport şi şi-a dus degetul la buze, cerându-i să nu scoată nici un sunet.

După câteva clipe a şoptit:

— Mii de ochi ne privesc.

El a privit-o întrebător.

— Ooo, noi nu le putem vedea, deşi ele ne văd. Sunt peste tot în jurul nostru.

— Cine?

— Veverițe nord-americane, vulpi, iepuri, cerbi, şerpi, păsări, insecte.

— Te cred, te cred, a întrerupt-o el, zâmbind.

— Şi nu trebuie să le facem niciodată vreun rău, pentru că ele au mai multe drepturi să fie aici decât noi.

Miguel a privit în jur, ca şi când ar fi văzut lucrurile care îl înconjurau pentru prima oară în viață, simțind ochii animalelor privindu-l din toate direcțiile. Da, oamenii erau intruşi. Nu se gândise la asta niciodată.

Au mers în linişte şi au ajuns la locul ei preferat: salcia plângătoare din cimitir. Ea a descălecat şi l-a legat pe Sport de trunchiul unui copac. Miguel a procedat la fel cu Ultimato.

Caii au început imediat să rupă din ovăzul sălbatic. Taxi s-a întins pe muşchi.

— Uite aici, a spus ea făcându-i un semn.

Ochii lui au urmărit mâna care indica câteva pietre, aşezate pe o pantă blândă. Fiecare avea câte o inscripție amplă: Catifea Neagră, Cavalerul, Sir Lancelot... Erau numele cailor.

— Deci aici ai îngropat caii bătrâni?

Ea a dat din cap şi s-a aşezat pe iarbă, privind gânditoare. El a rămas în picioare.

— De ce cred oamenii că cimitirele sunt locuri mohorâte? Eu cred că este atâta linişte aici. Tu nu?

El nu a răspuns, ci a privit peisajul. Patricia a întins mâna:

— Locul acela, de acolo, între Catifea şi Dansatorul, este pentru mine.

Miguel a fost surprins. Glumea, oare?

— Când am cumpărat această fermă, m-am hotărât să mă împrietenesc cu moartea. De aceea am adus aceşti cai bătrâni aici. Vreau să aibă un sfârşit liniştit. Caii întinşi sub aceste movile par să-mi spună: „Nu-i nimic, nu ai de ce să te temi". Mă ajută, dar tot mi-e frică.

Pentru Miguel era o discuție neaşteptată. Ce gânduri întunecate şi nefireşti îi treceau prin minte.

— *Mademoiselle.* Eşti prea tânără să te temi de moarte.

— Nu, nu mă tem pentru mine, domnule Cardiga. Mi-e teamă că moartea îi va lua pe cei de lângă mine şi mă va lăsa absolut singură. Există cineva special pentru mine, care munceşte într-un colț periculos de lume. Gândul că l-aş putea pierde mă paralizează de frică.

Miguel şi-a scos pălăria şi şi-a trecut mâna prin părul negru şi des.

— *Mademoiselle,* a spus el zâmbind în colțul gurii, ca toreador am înfruntat moartea de multe ori, şi ştii ce am învățat? a spus, apoi a tăcut o clipă. Mă temeam mai puțin de taur decât de public…

Ea l-a privit cu ochi de copil.

— Da, nu mă temeam de moarte, ci de eşec. Mi-era teamă să nu dezonorez numele tatălui meu. Atunci mi-am dat seama, nu moartea era duşmanul meu, ci teama.

Patricia nu ştia ce să spună.

El l-a dezlegat pe Ultimato şi l-a încălecat.

— Cred că o să mă întorc.

Ar fi vrut să îl oprească, ar fi vrut să afle mai multe.

Întors la căsuță, Miguel şi-a turnat un pahar de vin şi l-a pus de noptieră. S-a întins pe pat, gândindu-se la plimbarea călare din seara aceea. Ce fată ciudată – înconjurată de moarte, avea un fel unic de a aprecia viața. A scos la iveală sentimente pe care,

rareori, le recunoştea şi faţă de sine. Nu vorbise astfel cu nici o femeie.

Nu a putut adormi. Şi-a legat mai bine proteza, şi-a aruncat un halat pe umeri şi a pornit şchiopătând afară, în noapte.

S-a uitat spre casă şi a văzut lumină la fereastra de sus. Nu dormea nici ea. S-a sprijinit de un stejar şi a ascultat foşnetul vântului printre crengile goale de deasupra.

„Da, Patricia, rareori acordăm atenţie la ce se întâmplă în jurul nostru. Şi adesea, nici nu dăm ascultare glasurilor lor din noi."

El s-a uitat din nou spre casă; lumina se stinsese.

„Noapte bună, Patricia."

Dimineaţa, pe noptieră, paharul cu vin era încă plin şi, totuşi, dormise adânc. Când s-a trezit, primul gând i-a fost la Patricia. Îi plăceau sentimentele ciudate pe care le trezise În el. Era atât de fragilă, atât de vulnerabilă şi nu ar fi putut face rău la nimeni şi nimic. Cum ar reacţiona, dacă ar ştii că ucisese un om?

Capitolul 6

Stone Ridge

Ploaia de noiembrie lovea cu putere lucarna din sticlă a arenei de călărie, iar norii întunecaţi dădeau luminii filtrate o aură prevestitoare. Patricia stătea nemişcată în centrul podelei acoperite cu nisip. Miguel se apropia, dar nu îl ducea de frâu pe Harpalo. Ci pe Ultimato – pentru prima oară.

A încercat să nu-şi arate nervozitatea, când a sărit uşor în şa. Picioarele ei lungi şi zvelte atârnau relaxate în scări.

Vocea lui Miguel abia se auzea peste pulsaţia şuvoiului de apă.

— Acest cal se numeşte Ultimato, Cel din Urmă. Vei vedea de ce. S-a apropiat de ea. Ţine minte, nu-ţi încorda muşchii, a spus, punându-i mâna pe coapsă. Lasă-l să te ducă el. El vrea să te ducă. Vrea să te ducă fără să fie forţat.

I-a pus frâiele în mână şi i le-a trecut printre degete.

— Nu vei avea nevoie de ele, a spus, să începem.

Calul a pornit. Mişcarea era fluidă, coordonată.

— Imaginează-ţi că pluteşti pe un râu, a spus Miguel din centrul ringului.

Ea a zâmbit şi s-a lăsat în voia acestei senzaţii.

— Acum, întoarce umerii spre mine.

Ea aşa a şi făcut.

— Uită-te la mine.

A ţintuit-o cu privirea şi a întors capul şi calul. Simţea acel curent schimbând direcţia sub ea şi curgând spre Miguel.

— Da, a spus ea.

I-a urmat instrucţiunile: doar să întoarcă umerii, să-şi schimbe uşor greutatea spre stânga sau spre dreapta. Era cuprinsă de o vrajă. Nu mai ştia ce o hipnotizează, ploaia, calul, sau bărbatul. Trăia o experienţă pe care nu o va uita niciodată, ştiind că a călări acest cal, sau oricare alt cal, nu va mai fi niciodată acelaşi lucru.

New York City

Traversând holurile clădirii Stoneham Group, Patricia s-a înfiorat uşor. Nu-i plăcea să vină în această clădire atât de rece, de lipsită de ornamente – un spaţiu de cavernă, pavat cu o gresie cenuşiu-închis şi cu pereţi acoperiţi cu plăci de oţel – un monument demn de J.L.

Trecând pe lângă cei doi paznici de lângă lifturi, care deşi au salutat-o cu exuberanţă şi i-au făcut semn să treacă pe lângă detectorul de metale, s-a simţit ca şi când ar fi trecut de paza de la Pentagon.

Spera că întrevederea cu epitropii să nu dureze prea mult. După aceea, se întâlnea cu Miguel pentru prânz. Dorea să-l invite la ceva special şi făcuse rezervări la *Le Cirque.* Venise cu ea în oraş să-şi prelungească paşaportul la consulatul portughez. I-a spus, cam enigmatic, de faptul că se aşteptase să se întoarcă la Lisabona înainte de expirarea lui.

La uşa sălii de întâlnire cu epitropii, s-a încurajat singură. Nu era un loc prea plăcut pentru o întâlnire – o încăpere cu tăieturi înalte şi înguste în loc de ferestre şi o masă de sticlă de douăzeci şi cinci de picioare, înconjurată de vreo două duzini de scaune tapiţate. Cei trei epitropi erau adunaţi la un capăt.

Din fericire, teancul de hârtii nu era prea mare. O jumătate de oră, şi a şi scăpat de îndatoriri. S-a ridicat să plece, dar Horace Coleman i-a pus o întrebare care a înlemnit-o.

— Draga mea, circulă nişte zvonuri tulburătoare. Este adevărat că vrei să te căsătoreşti cu Tom Keegan?

Gulerul apretat al lui Coleman îi muşca din carnea bărbiei, care

atârna atât de jos, încât nu-şi putea înnoda cravata.

Patricia, cu faţa roşie, s-a uitat la ei. Mrs. Sperber stătea foarte dreaptă, cu mâinile în poală. Ash părea să se foiască nervos.

— Unchiule Horace, n-am ştiut că dai atenţie zvonurilor.

— Bineînţeles că nu, dar ai dovedit un interes puţin ieşit din comun pentru acest tânăr.

— Ei bine, dacă va fi să fie o nuntă în viitor, tu vei fi primul care vei primi o invitaţie.

A încercat să-şi ascundă jena, zâmbind.

Coleman a privit-o cu duritate, dar, dintr-o dată, trăsăturile i s-au înmuiat într-un zâmbet forţat.

— Mă tem că este nevoie de mai mult decât un anunţ. Sunt anumite proceduri de urmat.

— Ce proceduri?

Ash şi-a dres glasul şi a pornit la acţiune.

— Bunicul tău era îngrijorat să nu cazi pe mâna unui vânător de avere, lipsit de scrupule.

Patricia a simţit că înţepeneşte.

— Doctorul Keegan, nu este un vânător de averi, domnule Ash.

— Bob! Coleman i-a aruncat o privire rece lui Ash. Ai luat-o razna, a spus el, apoi s-a întors spre Patricia. Îmi pare rău, draga mea. Nu vrem să ne amestecăm în viaţa ta particulară, dar trebuie să respectăm paragraful 8, punctul „e” al testamentului lui J.L., care ne cere să apreciem calităţile şi intenţiile viitorului tău soţ.

— Vrei să spui că nu sunteţi de acord cu Tom?

Mrs. Sperber i-a zâmbit binevoitoare.

— Din punctul meu de vedere, domnul Keegan mi se pare dincolo de orice îndoială. A deschis un dosar. A absolvit Harvard Medical School, este cea mai tânără persoană care a primit Medalia Americană pentru Libertate şi…

— Şi a primit cele mai multe fonduri de la Fundaţia de Caritate Stoneham, a intervenit Coleman.

— Unchiule Horace, un spital este un motiv foarte important.

— Bineînţeles, bineînţeles… linişteşte-te, Patricia. Coleman a încercat să o împace. Noi doar vrem să te gândeşti foarte bine şi să nu faci vreo prostie.

Patricia s-a ridicat, ieşindu-şi din fire de enervare:

— Nu sunt proastă! Ştiu prevederile testamentului lui J.L. la fel de bine ca şi voi. Uitaţi-vă bine la paragraful 8, subpunctul „f”.

După plecarea Patriciei, în sală s-a lăsat liniştea.

— Ce a vrut să spună cu paragraful 8, subpunctul „f”, a întrebat Ash.

— Este paragraful care ne spune să ne ducem la naiba după ce se mărită, a izbucnit Coleman, cu fața roşie de mânie.

— Ei bine, a spus Mrs. Sperber veselă, închizând dosarul şi ridicându-se, cel puțin vom scăpa de această responsabilitate copleşitoare. Drept să spun, mie mi se pare foarte greu să aplici restricții unei fete aşa drăguțe şi bine-intenționate. Totu-i bine când se sfârşeşte cu bine.

— Avem nevoie de ceva mai mult decât Shakespeare ca să ne ajute, s-a răstit Coleman.

— Dar ce putem face? a întrebat Ash, scoțând o minge de cauciuc, să-şi întărească mâna pentru golf.

Coleman s-a răsucit în scaun şi a dat cu pumnul lui durduliu în masă.

— Eu am ajutat la construirea acestui imperiu. Şi ea îmi mulțumeşte aruncându-mi în față paragraful 8, subpunctul „f”. Asta primesc eu pentru loialitatea mea?

— Am fost plătiți corespunzător pentru serviciile noastre, a spus Mrs. Sperber. După ce se căsătoreşte Patricia, nu mai avem nimic de făcut. Şi-a potrivit fusta şi şi-a luat servieta. Bună ziua, domnilor.

Coleman a privit uşa închisă.

— Ei bine, Horace, are dreptate. Primim cinci milioane de persoană la dizolvarea consiliului, a spus Ash.

— Prostii! s-a răstit Coleman şi i-a aruncat lui Ash un dosar. Uită-te aici! Ții minte ce mult am muncit să mut filiala de insecticide în Mexic? Haide! Uită-te!

Ash a lăsat mingea şi, supus, a deschis dosarul, timp în care Coleman țipa întruna:

— Am crescut venitul afacerii cu aproape şaptezeci la sută. S-a aplecat peste masă şi a răcnit: Compania valorează mai mult de zece miliarde, Bob! Zece miliarde! Ăştia bani! Şi eu sunt acela care i-a obținut!

— Dar ce putem face?

— Multe. Nu mă las eu aruncat în stradă.

Când Sirio, proprietarul de la *Le Cirque,* a escortat-o spre masa ei, Patricia încă mai tremura din cauza întâlnirii cu epitropii. Era bucuroasă că Miguel nu era acolo. A comandat o vodkă dublă cu

suc de portocale. Sirio a ridicat din sprâncene, dar nu a spus nimic.

Până când a sosit Miguel, băutura o relaxase şi se simțea aproape veselă.

— *Mademoiselle,* a spus el şi s-a înclinat, îmi cer scuze pentru întârziere.

— Nu ai întârziat, Miguel.

Era pentru prima oară când i se adresa pe numele mic. A privit-o uimit.

— Nu crezi că „domnul Cardiga" a fost destul de mult printre noi?

A zâmbit şi a dat din cap.

— Da, *mademoiselle,* a spus el şi s-a aşezat.

— Şi nu sunt *mademoiselle,* a continuat ea. Mă numesc Patricia.

A zâmbit şi mai mult.

— Da, Patricia.

„C"-ul lui suna ca un „Z". Îi plăcea asta.

— Aşa-i mai bine. Ea a râs. Eşti încântător. Abia te mai recunosc.

— *Como?*

— De obicei, eşti îmbufnat. Doar cu caii eşti altfel. Cu ei eşti întotdeauna blând şi răbdător.

— Am învățat de la tata. El iubeşte caii şi urăşte oamenii.

— Dar, când l-am întâlnit, a fost aşa de drăguț.

— Sunt sigur, dar poate fi şi ticălos.

— Mi se pare greu de crezut.

Miguel s-a aplecat peste masă.

— Lasă-mă să-ți povestesc ceva: odată am călărit calul lui preferat, pe Amante, cel pe care îl iubea cel mai mult. Am luat-o fără permisiunea lui. Eram doar un copil, dar m-am înfuriat pentru că nu am putut-o determina pe Amante să arate ce ştie. Am lovit-o cu biciul pe coaste. Amante, obişnuită cu comportarea blândă a tatălui meu, s-a cabrat şi a trebuit să trag de frâie ca să o stăpânesc. Atunci a apărut tata şi a strigat: „Dă-te jos de pe calul meu!" Am descălecat. La început, m-a ignorat. A mângâiat-o pe Amante pe nas, i-a şoptit în ureche şi a chemat unul dintre rândaşi să ia calul. Atunci s-a întors spre mine, mi-a smuls biciul din mână şi m-a plesnit peste față.

— Te-a biciuit?

— După ce a terminat, nici nu mai puteam respira. Apoi a spus: „Un om are de ales, un cal nu are de ales”.

— Şi aşa te-a învățat să fii blând cu caii?

— M-a învățat să-mi urăsc tatăl. M-am simțit ca un animal care nu se poate apăra. Dar mi-am dat seama pentru prima oară ce poate simți un cal. De atunci, nu am mai fost crud cu caii.

Patricia l-a privit. Ochii lui negri, gânditori, au întâlnit ochii ei cenuşii, inocenți.

— Patrizia, poartă-te cu blândețe şi afecțiune cu un cal şi el se va supune ție, te va sluji şi te va lăsa să-l stăpâneşti.

Patricia a luat o pieliță de strugure de pe vârful limbii şi a pus-o pe farfurie. Un zâmbet i-a apărut pe față.

— Ți se pare nostim?

— Mi se pare impresionant. Aş vrea să te porți şi cu mine la fel.

El a râs cu poftă.

— Dar, Patrizia, nu aş putea fi niciodată stăpânul. Ferma este a ta.

Ea şi-a ascuns roşeața în spatele paharului.

— Scumpo! i-a întrerupt o voce puternică. Mi-ai promis că mă suni, prima oară când ieşi în oraş!

Joanna Benson, cu coafura ei în formă de stup de albine, care sălta şi cobora, şi-a înfipt un deget plin de inele sub nasul Patriciei.

— Ah, Joanna! Ah!... Eu...

Dar Joanna era deja cu ochii pe Miguel.

— Oh, să te prezint... a reuşit Patricia să spună.

Miguel s-a ridicat în picioare şi s-a înclinat politicos. Joanna l-a studiat cu privirea, ca şi când ar fi evaluat o marfă expusă la vânzare.

— Vă rog, nu vreau să vă rețin de la masă. Apropo, supa din pui de legume e delicioasă, a şoptit ea îndreptându-se spre uşă, unde o aşteptau încă două femei, extravagant îmbrăcate şi exagerat machiate, la fel ca ea, deşi Joanna era unică, datorită coafurii ei.

— O prietenă apropiată? a întrebat Miguel.

— Oh, nu chiar. Dar e nostimă. Are simțul umorului.

Peste umărul lui Miguel, Patricia a văzut-o pe Joanna făcându-i semn să se ducă urgent la ea. S-a scuzat şi s-a dus.

— Scumpo, bucățelele astea bune le creşti la fermă? Joanna a încolțit-o după garderoba cu haine. Ăsta arată şi mai bine decât doctorul.

— Nu, nu… s-a bâlbâit Patricia. Ai înțeles greşit. Nu e ce crezi…

— Nu vreau să ştiu decât dacă asta înseamnă că frumosul doctor e liber.

— Oh, nu, Miguel este numai instructorul meu de călărie. Tom va veni peste două săptămâni.

— Bogați, săraci, bancheri, hoți, avocați, doctori… a spus ea chicotind. Cred că ai dreptate. Nu e nimic mai bun decât un doctor care să te țină sănătos.

A înghiontit-o pe Patricia.

— Înțelegi ce vreau să spun. Cu un semn sugestiv, Joanna s-a alăturat prietenelor ei, adăugând cu o şoaptă puternică: Poate că ar trebui să mă apuc şi eu de călărie.

Patricia a rămas lângă garderobă, privind încurcată. Joanna scosese la iveală ce ea ascunsese de mai multă vreme: ataşamentul ei crescând față de Miguel. Joanna observase. Dintr-o dată s-a simțit copleşită de vină şi remuşcări. Se simțea bine când se juca cu caii, în timp ce Tom muncea ca un sclav în Liban. Nu era demnă de dragostea lui. Era josnică şi de nimic.

Tom va veni curând. Va amâna toate lecțiile de călărie şi, până atunci, îl va evita pe Miguel cu desăvârşire.

Capitolul 7

Stone Ridge

Patricia a galopat pe Sport prin nămeții de zăpadă spre pajiştea întinsă, cu ochii pe elicopterul care se apropia. Aranjase cu pilotul de la Stoneham să-l ia pe Tom de la aeroportul JFK şi să-l aducă direct la fermă. Nu voia să mai petreacă nici o clipă fără el.

Când elicopterul a început să coboare, viscolind fulgii de zăpadă, Sport s-a speriat şi a sărit repede spre dreapta, gata să țâşnească spre grajd.

— Hooo! Sportie, hooo!

S-a gândit că a fost o prostie din partea ei să vină călare până aici. Dar vocea ei blândă a reuşit să liniştească animalul speriat până să se oprească elicele elicopterului.

Până când să se ivească chipul bronzat al lui Tom, Sport se calmase, în schimb Patricia a continuat să rămână nervoasă. A sărit din şa şi a alergat spre brațele lui întinse.

— Ooo, Tom… Tom… Ai venit, în sfârşit!

S-au îmbrăţişat cu patimă.

— Îmi pare rău că nu am putut veni în timpul sărbătorilor de toamnă. Deci, „Crăciun Fericit!" i-a spus el şi a sărutat-o. Şi „La Mulţi Ani!", şi a sărutat-o din nou.

Elicopterul a decolat. Când s-au întors, l-au văzut pe Sport alergând spre grajd. Au izbucnit amândoi în râs.

Patricia l-a luat pe Tom de braţ şi a strigat, ca să acopere zgomotul:

— Hai, să te instalezi.

S-au luptat cu nămeţii de zăpadă, spre casa de oaspeţi, pe care Patricia o pregătise în dimineaţa aceea. Acum, ar fi vrut să nu fi transformat în birou camera aflată la etajul al doilea, în casa principală, pentru că avea o uşă de legătură cu camera ei.

Când au ajuns la casa de oaspeţi, şi-au scuturat zăpada de pe picioare.

— Nici nu-ţi poţi imagina ce dor mi-a fost de tine, i-a spus Tom. Apoi s-a oprit şi a privit-o. Ce mult mi-ai lipsit! A întins mâna să o scuture de fulgii de zăpadă din păr. Mâna lui a întârziat pe obrazul ei. Eşti mult mai frumoasă decât în visurile mele din Liban, a spus şi a sărutat-o uşor pe buze.

Patricia nu l-a auzit pe Taxi lătrând, aşa de tare îi bătea inima.

— Acum, dă-mi câteva minute să-mi schimb hainele, ca să arăt şi eu ca un angajat la fermă.

Îmbrăcat cu un hanorac roşu, gros, aşezat pe bancă, lângă Dennis şi privind-o pe mândra Patricia călărind pe Ultimato, Tom nu putea să nu arate a fermier. Patricia a executat o serie de piruete şi opt-uri, fără greş. Se simţea relaxată şi încrezătoare. L-a zărit cu coada ochiului pe Miguel, care stătea rezemat de zid, cu o expresie enigmatică pe faţă.

— Sunt impresionat, a spus Tom, după ce ea a terminat şi s-a îndreptat spre el, călare pe Ultimato.

Patricia a roşit.

— Mulţumesc.

— Totul pare aşa de uşor… cum procedezi tu… Poate voi mai călări şi eu vreodată.

— De ce nu?

— Păi…

— Te rog, Tom.

— Asta mi-ar place şi mie, a spus Dennis.

— M-ai convins, dar nu pot călări pe o şa minusculă, ca a ta. Îmi trebuie una de care să mă țin bine.

— Dennis, repede! Până nu se răzgândeşte domnul Keegan, înşeuează un cal pentru el.

— Păi, ajunge? Şi dumneavoastră, Miss D.? Îl luați pe Ultimato, sau îl înşeuez pe Sport?

— Nu, voi cowboy-lor, căutați potecile şi fără mine. Eu mă ocup de masă.

— Haide, a spus Tom, sărind de pe gard. Să nu-mi pierd curajul.

— Pregăteşte-o pe Petunia pentru domnul Keegan, i-a spus. Patricia lui Dennis.

— Petunia? a exclamat Tom. Parcă ar fi bătrâna iapă, care…

— După toate pericolele din Liban, vrem să fii în siguranță aici, la fermă.

Patricia i-a privit îndepărtându-se spre grajd. Vroia ca fiecare moment să fie memorabil pentru Tom şi era încântată că se apucase din nou de călărie. Era încă un lucru pe care îl puteau face împreună.

— Nu stați prea mult, a strigat după ei. Concha pregăteşte ceva special. Mâncăm peste două ore.

A descălecat de pe Ultimato şi s-a dus la Miguel, care nu schimbase poziția.

— Miguel, ai vrea să întrerupi o tradiție veche şi să mănânci cu mine, cu noi, şi nu singur?

— Nu, mulțumesc, a spus el, întorcându-se să ia frâul calului.

— Îmi pare rău că nu am avut timp de lecții săptămâna aceasta, dar am avut atâtea pregătiri de făcut…

— Înțeleg.

— Dacă te răzgândeşti în privința mesei, să mă anunți.

El nu a răspuns.

Când a ieşit din arena închisă, Patricia a văzut oamenii de la fermă ridicând un om de zăpadă care semăna extraordinar cu Edgar. A chicotit, văzând burta cât un poloboc. Toată lumea era fericită.

Ajuns în grajd, Miguel i-a urmărit pe Tom şi Dennis îndepărtându-se spre dealurile acoperite de zăpadă. Râdeau. Deci, acesta era faimosul doctor care îşi dedica viața ajutării celor mai

puțin norocoşi, din țările îndepărtate. Ce sentimente nobile! Chiar prea al naibii de nobil! Oare era Mama Tereza în haine de bărbat?

Miguel s-a răzgândit. Va accepta invitația la masă.

Patricia a aranjat cu grijă cartofii prăjiți cu *tortilla*[1], legumele proaspete în jurul *guacamolei*[2]. Arăta bine. Şi-a înmuiat degetul în vas şi l-a lins.

— Concha, este *muy caliente!* Prea condimentat!

— Nu, nu, Miss D. – *perfecto!*

Văzându-i pe Tom şi Dennis trecând călare pe lângă fereastra bucătăriei, Patricia a deschis uşa.

— Cum a fost? a strigat ea.

Tom a descălecat şi şi-a întins picioarele, făcând haz de durere:

— Groaznic!

— Miss D., nu e ruginit cum pretinde, a spus Dennis, legând-o pe Petunia în spatele calului lui, pentru scurtul drum până la grajd.

Tom a intrat în bucătărie.

— Dennis a avut multă răbdare cu mine. Mi-a spus câteva secrete bune, despre cum să stai mai bine în şa.

— E un călăreț excelent.

— L-am invitat să mănânce cu noi. Sper că nu te deranjează, draga mea.

— Bineînțeles că nu. Vine şi Miguel. Şi, crede-mă, Concha a gătit cât pentru o armată.

— Pot să ajut cu ceva?

— Sigur. Gustă asta, a spus ea, şi a împins castronul cu *guacamole* spre el. E prea piperat, nu crezi?

El a înmuiat lingura în vas şi a lins-o.

— Nu, e perfect.

Concha a triumfat, iar Patricia a oftat.

— Voi doi, mă dați gata. A luat o grămadă de farfurii şi i le-a dat lui Tom. Ține, fă şi tu ceva folositor.

---

[1] Tortilla – prăjitură rotundă şi subțire din făină de porumb cu bob maşcat, de obicei se mănâncă fierbinte, cu carne sau brânză pe deasupra (n.tr.).

[2] Guacamole – fructe de avocado, pireu sau asezonate (n.tr.)

Cina a mers bine, iar conversația a fost fără cusur.

Miguel a fost singurul care nu a spus mai nimic. Închis ca o țestoasă în cochilie, a tot sorbit dintr-un pahar de vin.

Patricia a încercat să găsească un subiect care să-l scoată din cochilie.

— Cum ai devenit toreador? a întrebat ea, în cele din urmă.

— Pentru că nu am putut călări ca tata.

— Cum poți spune asta?

— L-ai văzut pe tata călărind?

— Da, dar…

— Atunci, ştii că este cel mai bun din lume.

Dennis şi Tom vorbeau încet la celălalt capăt al mesei.

Miguel a continuat:

— Îmi amintesc, atunci când eram mic, auzeam mii de strigăte la intrarea tatălui meu în arenă. Pentru mine, parcă ar fi venit din cer. Un om pe un armăsar uriaş. Când am crescut, nu m-a părăsit niciodată visul că publicul îmi va admira măiestria aşa cum i-au admirat-o lui. Aproape am şi reuşit.

— Aproape?

Dar… Patricia a simțit mâna lui Tom pe umăr şi nu a mai terminat ce avea de spus.

— Draga mea, ce spune domnul, atât de fascinant?

— Oh, îmi vorbea despre tatăl lui. Îl consideră cel mai mare călăreț din lume.

— Cred că şi domnul Cardiga se descurcă foarte bine… în ciuda handicapului.

Patricia îl văzu pe Miguel încordându-se.

— Să servim cafeaua în cealaltă încăpere, a spus ea veselă.

— Săptămâna trecută, înainte de a pleca din Beirut, spunea Tom în timp ce Patricia turna espresso în ceştile de cafea, am văzut un băiețel care nu avea mai mult de nouă ani – şi astfel vorbind, s-a întors spre Miguel care avea ambele picioare amputate de deasupra genunchiului…

— Ooo, ce îngrozitor, a spus Patricia, aşezându-se pe podea, lângă scaunul lui.

Toată lumea îl asculta cu atenție.

— Se întâmplă în fiecare zi, draga mea, a spus el şi s-a întors spre Miguel. I-am ataşat două picioare artificiale la coapse – destul de primitiv – dar să-l fi văzut pe puştiul ăla mic şi şugubăț… Se

împiedica şi cădea, încercând să meargă, şi râdea. Ți-ar veni să crezi?

Miguel stătea, ascultând imperturbabil.

— Pentru el, era doar un joc. Nu-şi dădea seama ce înseamnă să fii infirm pentru tot restul vieții.

Tom s-a aplecat şi a mângâiat-o pe Patricia pe păr.

— Dar mulțumită acestei tinere lady, îi vom putea oferi o proteză modernă. În scurt timp, va putea merge, sări şi alerga. Vedeți... a spus el ridicându-se şi apropiindu-se de Miguel. Aş putea? şi fără să aştepte un răspuns, a ridicat pantalonul care acoperea piciorul artificial al lui Miguel.

Patricia a fost uluită. Nu ar fi bănuit niciodată. De unde ştiuse Tom?

— Această proteză este demodată, a spus Tom, arătând masa urâtă de lemn şi cauciuc. E prea grea, a continuat pipăind articulația gleznei. Nu are flexibilitate. Ar trebui să vorbeşti cu doctorul Burgess din Seattle. A inventat o proteză nouă pentru atleți.

— Mă descurc foarte bine, mulțumesc, a spus Miguel, potrivindu-şi pantalonul.

— Dar ai avea mai multă mobilitate şi ai face mai puțin efort, a spus el şi s-a întors spre Patricia. Draga mea, unde sunt broşurile pe care le-am adus cu mine?

Ea a arătat spre masa din hol, iar Tom s-a dus şi le-a răsfoit.

— Citeşte asta, a spus el şi i-a dat o broşură colorată lui Miguel. Te vei convinge. „Piciorul din Seattle" merge foarte bine.

Miguel a luat broşura, dar Patricia a văzut că avea fălcile încleştate. Ea s-a înfiorat şi s-a întrebat ce îl determina pe Tom să procedeze astfel. Căutând o cale de a schimba subiectul, a constatat că toate gândurile i se învălmăşiseră în minte.

— Mai vrei cafea, Miguel? s-a bâlbâit ea.

Miguel s-a ridicat şi a zâmbit încordat.

— Doctore, îți mulțumesc pentru părerea de specialist. A fost o seară foarte educativă. Şi, Patrizia, mulțumesc pentru masa minunată. Dennis, ne vedem dimineață, devreme, la hambar, a spus şi a plecat.

Dennis a sărit în picioare.

— Păi, ar fi bine să plec şi eu... Mulțumesc pentru invitație.

— Mulțumesc pentru sfaturile de călărie, i-a spus Tom, conducându-l la uşă.

Dennis a mormăit ceva ca răspuns, dar Patricia nu a auzit, pentru că se uita pe fereastră la Miguel, care îşi târa piciorul prin zăpadă, parcă mai stângaci decât înainte.

S-a întors spre Tom.

— Cum ai putut?

— Ce vrei să spui, draga mea?

— L-ai umilit.

— Pe cine?

— Pe Miguel.

— Eu?

— Nimeni de aici nu ştia că nu are un picior.

— Dar, draga mea, era evident. Am încercat doar să-l ajut. De aceea i-am dat broşura. Un atlet ca el ar putea trăi normal.

— Dar este foarte mândru.

Tom a clătinat din cap şi a oftat.

— Cred că ai dreptate. Dar vezi, draga mea, ca să pot fi medic, a trebuit să las deoparte sentimentele personale. Cred că-mi pierd compasiunea pentru oameni, a spus el, şi s-a îndreptat spre uşă. Mă duc să-mi cer scuze.

— Nu, nu, e mai bine să o laşi baltă.

El s-a oprit.

— Mda, cred că da.

Şi-a turnat altă ceaşcă de cafea, furat de gânduri.

— Ştiu că nu ai făcut-o intenționat.

— Dar asta nu e o scuză. Asta mă sperie.

— Ce, Tom?

— Prea multă groază, durere, nefericire schimbă un om. Te anesteziază față de suferințele altora.

L-a privit compătimitor.

— Sunt epuizat. E timpul să plec.

— Din Liban?

— Da, înainte de a fi prea târziu.

Părea demoralizat, iar ea nu ştia ce să spună.

— Clădirea pentru copii va fi reconstruită până la anul. Datorită ție, Fundația Keegan este din nou pe picioarele ei. Ar trebui să o preia alții, mai proaspeți şi mai tari decât mine.

— Oh, Tom, mă bucur. Ai muncit destul. Dar ce ai de gând să faci?

— Poate să devin un doctor de țară, prin împrejurimi, a spus el zâmbind. Ai putea să-mi iei un căluț şi o trăsurică, pentru vizite,

nu?

— Chiar am să şi conduc trăsurica, a chicotit ea.

— Patricia, vorbind serios, îți spun că mi s-a oferit o slujbă foarte bună la spitalul Lenoix Hill din Park Avenue. M-am hotărât să o accept. Vreau să vin acasă... la tine.

— Ohhh, Tom.

Patricia şi-a pus mâinile în jurul gâtului lui şi l-a sărutat.

A îmbrățișat-o strâns şi a aşezat-o lângă el.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine.

Inima a început să-i bată tare, la gândul cuvintelor pe care i le va spune. A dus mâna la buzunarul jachetei şi a scos un inel mic. Era făcut din bobițe de argint adunate la un loc.

— Am primit acest inel musulman de la o mamă căreia i-am salvat copilul. În lumea arabă, cercul înseamnă perfecțiune. Nu are început, nu are sfârşit. Este continuu. Aşa aş vrea să fie viața mea cu tine. Vrei să-l porți? a spus luându-i mâna şi punându-i-l pe deget. Uite, Patricia, ți se potriveşte perfect.

În ochii ei apăruseră lacrimi. Şi-a pus capul pe umărul lui.

— Tom, cum să-ți spun ce simt...?... cât de mult...

— Nu încerca. Împreună... putem avea o viață grozavă.

— Oh, da, da, Tom, vreau atât de mult acest lucru.

El a sărutat-o tandru pe frunte.

Miguel a trântit uşa în urma lui şi a aruncat broşura lui Tom într-un coş de hârtii. „Cine dracu' se crede el, să-mi spună cum să fiu un infirm mai bun?" S-a aşezat pe pat şi a desfăcut proteza.

În seara aceasta, era pentru prima oară de când îşi pierduse piciorul, când fusese umilit intenționat. De obicei oamenii erau prea miloşi, dar Tom Keegan vrusese să fie crud. Ticălosul! A privit piciorul artificial şi l-a azvârlit cu dezgust în cameră..

Spumegând de furie, s-a aruncat pe pat. Nu-i ieşea din minte imaginea în care mâna lui Keegan mângâia părul Patriciei.

Până în zori, temperatura scăzuse considerabil şi totul era înghețat tun. Când Tom şi Dennis au ieşit din nou la plimbare călare, Patricia i-a avertizat să nu meargă pe potecile înghețate. I-a privit, cu teamă, dispărând între copaci. Vroia să fie sigură că nimic nu avea să-i întineze bucuria lui Tom.

Telefonul i-a întrerupt gândurile. Patricia a ridicat receptorul. A răspuns o voce răsunătoare de femeie:

— Aş dori foarte mult să vorbesc cu señor Cardiga, vă rog.

— O clipă, a spus Patricia şi a apăsat pe butonul intercom-ului.

A sunat de câteva ori, dar nu a răspuns nimeni.

— Îmi pare rău, nu răspunde. Pot să-i spun cine a telefonat?

— Da. Isabel Veloso. Este important.

Patricia a scris numele pe o bucată de hârtie. Aceasta era femeia despre care Concha spusese că-l sunase de mai multe ori. Femeia avea o voce aristocratică. Oare, era rudă cu Miguel? S-a hotărât să meargă până la el şi să-i lase mesajul sub uşă.

Miguel stătea pe banca care înconjura mărul din faţa căsuţei. De ce stătea afară, acolo? Nu-i era frig? Cu umerii coborâţi şi capul în piept, arăta foarte diferit de omul care îl călărea pe Ultimato. Era atât de absorbit de gânduri, încât nici nu a auzit-o apropiindu-se.

— Miguel!

El a ridicat capul.

— Tocmai te-a sunat cineva din Portugalia, a spus ea şi i-a dat bucata de hârtie.

Ridicându-se în picioare, abia a aruncat o privire asupra ei.

— Mulţumesc, Patrizia.

— Şi voiam să-ţi spun că sunt foarte fericită…

— Oh?

— Tocmai m-am logodit cu Tom.

— Logodit? a întrebat el fără să înţeleagă.

— Da, ne vom căsători.

— Aşa, *noivado.* Dar nu a răspuns zâmbetului ei. Felicitări… Dar ar trebui să fim amândoi felicitaţi.

— Amândoi?

— Da, şi eu sunt… cum îi zici tu… logodit, i-a spus el şi i-a dat hârtia.

— Atunci, felicitări pentru tine şi pentru Miss Veloso.

— Mulţumesc.

— Când vă căsătoriţi? a întrebat ea.

— De îndată ce mă voi întoarce acasă.

Ceva din privirea fixă a lui Miguel a făcut-o să se simtă jenată, dar tocmai în clipa aceea i-a zărit pe Tom şi Dennis, întorcându-se.

Miguel a privit-o cum aleargă spre ei, urmărindu-i mişcările graţioase. „Să mă căsătoresc cu Isabel? Mai bine mort!”

Patricia vroia ca ultima seară a lui Tom la fermă, să fie deosebită. Îl rugase pe Edgar să o invite pe Concha în oraş, la un film, ca să poată lua masa singură cu Tom, la fermă. A copt o pâine, a pregătit un soufflé cu ouă pe care le adunase de dimineaţă din cuibarul găinilor şi culesese verdeţuri proaspete din sera ei pentru tocana de legume – după propria-i reţetă. Tom a mâncat cu poftă, dar Patricia nu s-a bucurat de masă. O cuprinsese un sentiment de melancolie. S-a tot jucat cu lingura, încercând să-şi îndepărteze din minte gândul că el avea să plece a doua zi.

Tom s-a oprit din mâncat, a pus lingura pe masă şi a luat-o de mână. A atins inelul pe care i-l dăruise şi a privit-o zâmbind:

— Patricia, înveseleşte-te, mă voi întoarce repede... ca să rămân.

— Ia-mă cu tine la Beirut.

A strâns-o de mână şi i-a spus:

— Nu te pot expun unor asemenea pericole.

— Nu m-aş teme, a spus cu o voce delicată, ca de copil. Voi fi cu tine.

I-a cuprins faţa cu mâinile şi i-a spus încet:

— Când mă voi întoarce, vom vorbi despre vieţile noastre împreună.

Patricia încă mai avea senzaţia sărutului lui de noapte bună pe buze. Era în baie şi se spăla pe mâini la chiuvetă. Nu îndrăznea să scoată inelul pe care i-l dăduse el, de teamă să nu îl scape în canal. Inelul o întărea – îi aducea la un loc chiar dacă el pleca.

S-a şters pe mâini şi a privit picăturile argintii sclipind în lumină. Inelul era frumos. S-a simţit tristă şi neliniştită. A început să răsucească inelul pe mână, dusă pe gânduri. A doua zi, el avea să plece. Dar de ce nu-şi petrecea noaptea cu ea?

S-a dus la oglinda cât peretele şi a lăsat să-i cadă halatul. A privit formele trupului care se reflecta în oglindă. A lăsat mâna să-i alunece de-a lungul sânilor tari, pântecelui drept şi a întârziat pe locul umed dintre picioare.

Tom nu ar trebui să doarmă singur în casa de oaspeţi, în această noapte, ultima lui noapte la fermă. Îl dorea. Şi el o dorea, şi ea ştia acest lucru. Aşteptaseră prea mult.

Şi-a luat halatul şi a coborât scările în grabă, în picioarele goale. A ezitat puţin la uşă, izbită de gerul de afară, dar a alergat pe poteca înzăpezită până la casa de oaspeţi. Crusta de gheaţă îi

amorțea tălpile picioarelor, dar corpul îi ardea. Apropiindu-se de uşă, a simțit cum îi bate inima tare de tot.

Era gata să întoarcă mânerul, când a auzit o voce dinăuntru:

— Vino, Tom, te aştept.

„Dennis? Ce căuta el acolo?"

— Vin imediat, s-a auzit vocea lui Tom din baie.

Patricia a rămas uluită la uşă.

— De ce ai stat aşa de mult în casă? a vorbit Dennis din nou.

— Hei, a trebuit să-mi iau noapte bună de la fata cu care mă voi căsători.

Au izbucnit amândoi în râs.

Patricia s-a retras ca şi când clanța ar fi luat foc. Dându-se înapoi, le-a zărit siluetele pe fereastră.

Tom s-a apropiat de Dennis. Şi-a deschis brațele şi trupurile lor s-au împletit într-o îmbrățişare strânsă.

A rămas ca trăznită, paralizată. Nu se mai putea mişca.

Apoi, a văzut buzele lui Tom sărutându-le pe ale lui Dennis, cu pasiune.

— Oh, Doamne, nu, a mai reuşit să spună, sufocându-se.

A luat-o cu amețeală şi a simțit că îi vine rău. A simțit o durere tăioasă în stomac şi s-a aplecat. Abia a mai putut să-şi forțeze picioarele tremurânde să se mişte. S-a dus clătinându-se sub un brad mare. Ținându-se de copac, a vomitat în zăpadă.

Capitolul 8

Stone Ridge

Patricia păşea încoace şi-n colo, suspinând isteric, iar Taxi o urmărea cu privirea, stând liniştit pe pat. S-a oprit la fereastră şi a privit cerul. Era negru ca un cărbune şi fără stele.

— Oh, tată, unde eşti? Ajută-mă!

A mai luat un valium de pe noptieră. Era ale treilea, dar medicamentul nu o putea calma. Simțea cum i se învârteşte capul. Se vedea țintuită de o roată care se rotea din ce în ce mai repede până când i-a aruncat bucăți din trup în spațiu.

A încercat să se liniştească, dar nu se putea opri din suspinat.

A sunat-o pe Laura.

— Liniştește-te, puştiule. Nu înțeleg ce spui.

— Te rog să vii.
— La patru dimineața?
— Te rog!
— Ce este?
— Laura, am nevoie de tine.
— Desigur, desigur. Vin imediat.

În cele din urmă, plânsul a istovit-o. I-a zgâriat ca paralizată un bilet lui Tom: „Nu vreau să te mai văd. Am văzut destule seara trecută." I l-a pus într-un plic alături de inel. Concha i-l va putea da după plecarea ei. A aruncat câteva haine într-o geantă de voiaj şi a scris o scrisoare cu instrucțiuni pentru Edgar. Pe el se putea baza.

Secătuită, s-a uitat pe fereastră, aşteptând-o pe Laura. Miguel făcea exerciții cu Ultimato în ringul plin de zăpadă. Chiar şi pe frig prefera să lucreze afară, decât în arena prea încălzită. S-a mai liniştit privind mişcările lui grațioase şi stăpânite şi, fără să vrea, a desenat pe geam conturul urmelor lăsate de copitele calului, în zăpadă. A străbătut-o un impuls, să-l ia pe Harpalo şi să i se alăture, pretinzând că tot ce se întâmplase nu era decât un vis urât.

Tocmai atunci, a auzit scârțâitul roților pe pietrişul înghețat. Era maşina Laurei. Laura arăta într-un hal... Părul îi atârna în şuvițe leşinate şi era îmbrăcată cu o salopetă sfâşiată şi o haină de postav scurtă şi pătată. A privit-o pe Patricia şi a îmbrățişat-o cu brațele ei durdulii.

— Puştiulică, orice-ar fi, o să fie bine.

Patriciei a început să-i tremure corpul, fără control. Suspina din nou.

Laura a încercat să o liniştească, dar ea a rămas nemângâiată, tot drumul spre aeroportul Stewart, unde aterizase avionul companiei Stoneham, un 727 şi o aştepta.

— Cel puțin, spune-mi unde fugi.
— În Elveția.
— De ce?
— Trebuie să vorbesc cu doctorul Solomon.
— Puştiulică, a spus Laura oftând, să faci cum îți e mai bine.
— Oh, Doamne, sper că ferma...
— Nu-ți face griji. Mă ocup eu de toate.

Patricia a privit-o recunoscătoare, cu ochii ei umflați.

— Oh, îți mulțumesc, Laura...

Şi-a îmbrăţişat scurt prietena şi a alergat spre treptele avionului. Aflată în uşă, a strigat peste zgomotul motoarelor:

— Spune-i lui Miguel că îl voi suna şi-i voi explica.

Avionul a vuit pe pistă, şi s-a avântat ca un şoim peste dealuri.

Laura cu mâinile la urechi, l-a privit dispărând pe cerul de dimineaţă.

S-a întors în maşină, s-a uitat în oglinda retrovizoare şi a rânjit. Cu o mişcare iute, şi-a strâns şuviţele murdare de păr într-un coc. A deschis compartimentul pentru mânuşi. A scos o sticlă cu whisky, a luat o înghiţitură mare şi a oftat mulţumită. A pornit maşina.

La ora patru, Miguel exersa câţiva paşi cu Ultimato, dar nu mergea bine. Calul nu răspundea cu aceeaşi uşurinţă ca de obicei şi Miguel era supărat pe sine. Ştia că nu Ultimato era de vină, ci el..

Atunci, a văzut lumina aprinzându-se în camera Patriciei. Pentru o clipă i s-a părut că a văzut silueta ei la fereastră – parcă se uita… Poate va veni să stea de vorbă cu el.

Gândurile i s-au întors la prima noapte când a călărit în acest ring şi Patricia a venit în cămaşa de noapte. Şi-a amintit de buzele ei moi şi umede, de sânii ei tari, când a atins-o. Nu putea suporta gândul, că doctorul ăla arogant o ţinea în braţe şi stătea întins lângă ea după o noapte de dragoste.

A sărit de pe Ultimato şi a lovit pământul îngheţat cu atâta forţă încât atingerea dintre capătul genunchiului şi proteză, i-a provocat o durere îngrozitoare.

Îl ducea pe Ultimato spre grajd, când, a fost uimit să vadă maşina Laurei oprindu-se pe alee.

„Ce naiba, la ora asta?”

A masat calul şi l-a dus la locul lui, uitându-se din când în când spre casă. Închizând uşa grajdului, a văzut-o pe Patricia ieşind cu o valiză şi plecând cu Laura. Unde era doctorul? Se întâmplase ceva serios. A avut o presimţire neaşteptată, că murise cineva. Patricia fusese întotdeauna obsedată că va muri cineva foarte apropiat de ea.

S-a întors la căsuţă şi s-a aruncat îmbrăcat în pat. A încercat să aţipească, dar nu a putut. Atunci când tocmai începea să se lumineze, a auzit o maşină. S-a sprijinit pe coate şi s-a uitat pe fereastră.

O limuzină aştepta în faţa casei de oaspeţi. Doctorul Keegan a plecat cu un geamantan. Ce se întâmpla? Patricia a plecat cu Laura în toiul nopţii. Acum, pleacă şi doctorul.

Şi-a legat proteza şi s-a dus la hambarul cu nutreţuri, să-l caute pe Edgar. L-a găsit acolo, sprijinit de baloturile de fân şi citind ceva. Când a intrat Miguel, a pus repede hârtia în buzunar.

— Unde au plecat toţi? a întrebat Miguel, dar Edgar a bombănit ceva neinteligibil şi s-a strecurat afară.

În după-amiaza aceea, altă surpriză. Dennis îşi strânsese bagajele şi plecase de la fermă. Nelămurit, Miguel l-a încolţit din nou pe Edgar.

— Ce naiba se întâmplă aici?

— Călătorie sprâncenată gunoaielor, asta e, s-a răţoit Edgar.

— Cine va mai avea grijă de caii mei?

— Mă ocup eu de toate, domnule Cardiga. Nu se schimbă nimic. Nu vă faceţi griji.

Dar Miguel continua să fie îngrijorat, foarte îngrijorat.

Laura trebuia să ştie ce s-a întâmplat. Dar nu se întorsese încă. Deşi era după-amiaza târziu, Misty îşi aştepta morcovul, cu capul peste gardul ţarcului.

Trebuia să afle. S-a grăbit spre casă şi a bătut la uşa bucătăriei. Concha a deschis. Avea ochii roşii de plâns.

— Ce s-a întâmplat, Concha?

— Oh, nu ştiu, nu ştiu.

— Unde este Miss Patrizia?

— În Elveţia.

— Cum? Elveţia? De ce?

— Nu ştiu. Plânge întruna.

Concha a întors capul, încercând să-şi ascundă lacrimile.

— Deci, când se întoarce?

— Nu ştiu, nu ştiu.

Miguel a plecat şchiopătând. Era mut de uimire. Proteza îi irita piciorul şi îi atârna greu. S-a târât până la grajd. L-a mângâiat pe Ultimato pe bot. La gândul plăcutelor plimbări călare cu Patricia, a fost pătruns de o durere adâncă.

Aştepta în fiecare zi cu nerăbdare să-şi petreacă timpul cu ea. Avea un talent uimitor, o sensibilitate deosebită pentru cai. Nu se putea abţine să nu se uite mereu spre casă, aşteptând-o să apară, gata pentru călărie, ţopăind prin zăpadă. Dar nu a mai venit.

L-a înşeuat pe Ultimato şi a trecut încet pe lângă caii bătrâni,

pe lângă cimitir, ocolind insectarul şi înconjurând ferma pe partea cealaltă. A urmat poteca pe care mergeau de obicei. Era singur, fără ea.

New York City

Horace Coleman, cu ochelarii cocoţaţi pe nasul borcănat, stătea la birou şi semna documente. Şi Bob Ash lucra – exersa mişcarea înainte a şoldului stâng, la coborârea crosei de golf.

— La naiba, Bob, termină odată!

— Scuză-mă, Horace, dar am pierdut cincizeci de dolari ieri, la club. Trebe' să exersez.

— O să pierzi şi mai mult dacă nu te concentrezi cum să oprim căsătoria asta.

— Ce a aflat Ted?

Coleman s-a uitat la ceas.

— Ar trebui să fie aici din clipă-n clipă.

— Îmi place Ted, dar… începuse să spună Ash.

— Dar, ce? s-a repezit Coleman. Joacă în echipă.

— Păi… nu crezi că trecutul lui… ăăă…

Coleman şi-a scos ochelarii

— Continuă.

— Doamne. A fost vreo doi ani într-o puşcărie federală.

— Să lămurim o chestie, Bob…

Ash începuse deja să se agite.

— Ted Rosemont a fost prieten bun cu J.L. Stoneham.

— Ştiu.

— Şi este naşul Patriciei.

— Ştiu.

— Aceste două criterii îl califică să o înlocuiască pe Sperber în consiliu.

— Sunt pentru, Horace, dar…

— Nici un dar! Ted a încercat să-şi salveze economiile şi împrumuturile. Îşi proteja acţionarii şi depunătorii. Nu e vina lui că piaţa obligaţiunilor a căzut.

— Bine, bine, Horace.

— Preferi să ne împiedice Sperber la fiecare pas?

Ash era întotdeauna agitat când Coleman era nervos.

— Cum vei scăpa de ea atât de repede?

— S-a bucurat să se ducă la Londra, să se ocupe de afacerile de

acolo.

Tocmai atunci a intrat Ted Rosemont. Avea o grimasă pe fața bronzată artificial, dinții, ca niște blocuri de cretă, erau încleștați. S-a aruncat într-un scaun, față-n față cu Coleman.

Ash l-a privit pe furiș pe Coleman, care îl studia imperturbabil pe Rosemont.

— Deci, s-auzim.

— Nu am obținut nimic. Prietenul meu de la CIA mi-a spus că are nevoie de două săptămâni să verifice. Cât timp avem?

— Ar fi putut fugi deja, a bombănit Coleman, morocănos.

— Da, Ted, s-ar putea să rămâi fără slujbă chiar înainte de a începe, a spus Ash, abia râzând de propria-i glumă.

— Termină, Bob, s-a răstit Coleman. Trebuie să vedem ce avem de făcut.

Rosemont a sărit în picioare.

— Știu – gunoiul!

— Bună idee, a dat Ash din cap.

Coleman a strâmbat din nas.

— Gunoiul? Ce tot vorbiți?

— Așa e, Ted. Ce vrei să spui? s-a corectat Ash imediat.

— Să scormonim gunoiul care iese de la ea din casă.

— Și ce să găsim? a întrebat Coleman cu privire tăioasă.

Rosemont a fost scutit de răspuns, căci chiar atunci atenția le-a fost atrasă de un incident neașteptat. Secretara încerca să oprească pe cineva să intre.

— Vă rog, lăsați-mă să vă anunț.

— E în regulă, Miss Kelly, a spus Coleman și secretara a plecat.

Rosemont a rămas cu gura căscată când a văzut o femeie cu părul răvășit, în salopetă, care a intrat direct, cu țigara atârnându-i în colțul gurii. L-a privit interogativ pe Ash, care a bombănit:

— Tot vorbeam de gunoi…

— Mă bucur să vă văd, Miss Simpson, a spus Coleman. Intrați.

— Am și intrat, a spus Laura.

— Îl cunoașteți, desigur, pe domnul Ash, iar acesta este noul membru al consiliului, domnul Rosemont. Coleman a făcut semn spre Ted, care încă o mai studia. Laura este babysitter-ul nostru. A făcut o treabă bună, având grijă de Patricia.

— Da, așa este, și merit o mărire de salariu, a spus Laura.

— De asta arătați ca o doamnă-cerșetoare? Manevrarea prin impresionare? s-a strâmbat Coleman.

— N-am avut timp să mă îmbrac, a spus Laura, indignată. M-am grăbit cu vestea bună.

— S-a anunțat nunta? a întrebat Ash, plin de speranță.

— Nu va mai fi nici o nuntă.

Laura le-a privit satisfăcută chipurile uluite.

— Eşti sigură? a întrebat Coleman.

— Credeți că se va căsători cu un bărbat pe care l-a găsit îmbrățişându-se cu un muncitor de la fermă?

— Ce?! au întrebat ei la unison.

— M-ați auzit, doar. I-a prins pe amândoi. E homo.

— Oh, Doamne, a spus Coleman, şi un zâmbet i-a apărut pe chip.

— Trebuie să fi fost o lovitură pentru ea, a spus Ash.

— Şi încă cum, a spus Laura ironică. Chiar acum e în drum spre Elveția.

— S-a întors la sanatoriu?

— Chiar aşa, domnule Ash.

— Ce trist. A treia depresiune nervoasă.

Toți ochii s-au îndreptat spre Coleman, care se lăsase pe spate în scaun şi stătea cu capul în mâini.

— Psihiatrul ăla o va face bine. S-a mai întâmplat, a spus Ash

— Da, şi va veni gata pregătită să se mărite cu un alt aiurit, a răspuns Coleman.

— Aşa e, a dat Ash din cap.

Coleman şi-a mişcat degetul dolofan.

— Domnilor, să nu uităm că peste patru ani ne poate da cu şutul, cu sau fără soț.

— Ar fi un dezastru, a sărit Ash.

— Este un fapt, a intervenit Rosemont. Ce ne sugerezi, Horace?

— Trebuie să o ajutăm pe biata fată, înainte de a fi prea târziu. Laura, tu trebuie…

— Stai puțin, mai întâi eu am nevoie de puțin ajutor.

— Îți vei primi mărirea, a spus Coleman cu autoritate.

— Am nevoie şi de o vacanță. Mi-am tocit picioarele, plimbând mârțoaga în fiecare zi.

Coleman a clătinat din cap.

— Nu ne poți lăsa acum.

— Ba da, pot!

— Ce-o să zică, atunci când se va întoarce şi o să vadă că ți-ai ignorat animalul preferat?

Laura l-a ţintuit pe Coleman cu privirea.

— Cât este mărirea?

— Spune tu.

— Depinde ce vrei.

Coleman şi-a aşezat mâinile pe masă, ca şi când s-ar fi rugat.

— Laura, tu eşti cea mai apropiată persoană a unei fete frământate. Când se va întoarce, va putea crede că s-a vindecat. Va fi nevoie de o prietenă deosebită care să o facă să înţeleagă faptul că nu mai gândeşte cum trebuie, să o facă să-şi dea seama ce bolnavă este.

— Cât de bolnavă vrei să fie?

Ochii întredeschişi ai lui Coleman au străpuns-o pe Laura.

— Incapabilă mintal, a spus el încet.

Capitolul 9

Peste Atlantic

Patricia privea fix oceanul prin fereastra avionului. Ochii umflaţi]i secaseră. Nu mai avea lacrimi, iar gândul să doarmă îi părea imposibil. Sunete şi imagini i se perindau prin minte… un pian cântând… degete subţiri de bărbat pe claviatură… „zi şi noapte tu eşti unica”… siluete goale îmbrăţişându-se… Cu câteva clipe mai înainte o ţinuse în braţe. Cum putuse, oare?

Fusese atât de oarbă şi naivă, văzuse doar un cavaler alb, sărind peste şanţul de apărare al castelului ei de vise. Era plină de mânie şi autocompătimire. S-a ridicat în picioare şi a început să umble încoace şi-n colo prin cabină, străduindu-se să se gândească la altceva. Slavă Domnului că exista Laura. Se putea baza pe ea, să se ocupe de fermă în lipsa ei.

A privit monitorul – un punct roşu se mişca pe harta oceanului Atlantic, continuându-şi drumul spre Europa, iar ceasul digital ticăia marca minutelor. Mai erau două ore până la aterizare.

Acesta fusese avionul personal al lui J.L. Conform testamentului lui J.L. fusese nominalizat în mod excepţional, spre deosebire de orice alt aparat de zbor aparţinând flotei corporaţiei, să fie folosit numai de ea. Dar l-a împrumutat şi epitropilor, după dorinţa fiecăruia. De fapt, Bob Ash ajunsese să-l considere mijlocul său personal de transport spre jocurile naţionale de golf.

Ea nu-l folosise niciodată pentru ea, pentru că nu pleca nicăieri şi nu-i plăcea să-şi amintească de capcanele puse de J.L. ca s-o despartă de tatăl ei. Doar când părinții ei au murit şi-a dat seama cum o manevrase J.L., câte clipe fericite cu tatăl ei îi furase. Ar fi vrut să-l vadă mort – îi şi spusese acest lucru – dar dorința ei se împlinise prea devreme. Întrebările i se învălmăşeau în minte. Era ea răspunzătoare de moartea lui? Cât mai avea de îndurat? Nu erau banii lui J.L. o pedeapsă destul de mare?

Aceste gânduri au înfiorat-o.

— Dacă ai bani, viața este extraordinar de simplă, îi spusese Joanna Benson, cândva. Fără ei, este, pur şi simplu, îngrozitoare.

Ei bine, ea era dovada că viața putea fi, pur şi simplu, îngrozitoare dacă aveai bani. Fusese atât de singură, de rătăcită, cu toate miliardele ei… Până apăruse Tom. Dar acum, visul vieții ei, al realizării unor lucruri deosebite, s-a prăbuşit pentru totdeauna.

Patricia a privit din nou monitorul. Luminița tocmai traversa Irlanda. Aveau să sosească în patruzeci şi cinci de minute. Ar fi mai bine să se pregătească.

A sunat stewardesa.

— Unde mi-ați pus geanta?

— În cabina-dormitor, doamnă.

— Oh…

A inspirat adânc şi a deschis uşa fostului apartament al lui J.L. În doi ani, nu pusese niciodată piciorul acolo. S-a uitat spre patul unde avusese loc fatalul infarct. A intrat cu ezitare.

De pe raftul de marmură de lângă chiuvetă, părea să o privească un vas de cristal cu un lichid gălbui. Cologna lui J.L. S-a apropiat. Nu s-a putut abține. A ridicat dopul cu grijă. Un miros înțepător, binecunoscut, a izbit-o. Mirosul morții. A pus repede dopul la loc şi a fugit.

Stone Ridge

Toți cei de la fermă îşi vedeau de treburi, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, dar erau învăluiți de o tristețe generală. Miguel umbla ca în transă. Atâtea întrebări şi nici un răspuns. Unde era Patricia? De ce nu venise Laura să-şi vadă calul, de două zile? Misty părea părăsit. Parcă şi el simțea tristețea tuturor. Miguel l-a mângâiat pe frunte şi i-a dat un morcov.

Atunci a auzit-o pe Concha:

— Señor Miguel… Señor Miguel… Telefonul! striga ea din bucătărie…

Trebuia să fie Patricia.

— Răspund din căsuță.

Era enervat că nu putea merge mai repede, dar avea o bătătură la genunchi care îl durea groaznic când mergea. A şchiopătat cât de repede a putut, fiecare pas fiind o durere sfâşietoare.

— *Hallo?*

O voce de femeie a răspuns:

— Domnul Cardiga?

— Da, cine…?

— Doctorul va vorbi imediat cu dumneavoastră.

— Doctorul?!

Dar deja îi făcuse legătura.

De ce îl suna Keegan?

— Sunt doctorul Burgess, s-a auzit o voce aspră şi plăcută.

— Burgess?

— Doctorul Keegan nu v-a vorbit despre mine?

— Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc. În aceeaşi clipă a zărit broşura în coşul de hârtii. Oh, da. Mi-a vorbit.

— Vroiam să ştiți că situația dumneavoastră mă interesează foarte mult.

—Da?

— Da, am potrivit piciorul din Seattle pentru boxeri alpinişti, jucători de baseball… Dar am nevoie şi de un toreador, ca să-mi întregesc colecția.

Râsul lui gutural a răsunat în urechile lui Miguel.

Stând acolo, cu telefonul în mână, Miguel a luat broşura şifonată. Reclama de pe copertă: „SĂRITURI FIREŞTI… ACȚIUNE, DINAMISM…!” i-a sărit în ochi.

— Alo! Alo! Mai sunteți acolo, domnule Cardiga?

— Da, da, să mă gândesc.

— Ei bine, dacă vă hotărâți, voi fi foarte bucuros să vă văd. După câte mi-a spus doctorul Keegan, nu va fi prea greu să vă aranjăm un pas săltăreț.

Lausanne

Vântul biciuia valea. Doctorul Solomon şi-a potrivit căciula pe

cap, dar tot nu a reuşit să îşi acopere toate şuviţele de păr blond-roşcat, ca o căpşună.

— Nu sunt sigur că era necesar să faci această călătorie, Patricia, dar mi-a fost dor de tine, a spus el, ajutând-o să coboare din maşină.

— Vă mulţumesc pentru că m-aţi primit atât de repede.

A privit-o cu ochii întredeschişi, prin lentilele groase.

— M-am gândit să nu te duc în spitalul principal. Te vei simţi mai bine într-una din căsuţe, a spus el şi a condus-o spre o căsuţă în formă de A, care avea o cameră de zi micuţă, cu vedere spre vârfurile munţilor înzăpeziţi. Pe masă era un termos cu ciocolată fierbinte. Stai jos şi povesteşte-mi tot, a invitat-o el.

A reuşit să povestească fără să se piardă, deşi, din când în când, vocea i-a mai tremurat.

Doctorul Solomon şi-a scos ochelarii şi i-a şters cu cravata.

— Pierderea primei iubiri este întotdeauna o experienţă zdrobitoare.

— O spui, de parcă ar fi ceva obişnuit.

El a zâmbit doar.

— Dar, m-a distrus!

— Câtuşi de puţin. Eşti mult mai puternică decât... decât îţi dai seama.

— Când l-am văzut pe Tom cu... oh, Doamne... nu am putut îndura.

— Patricia... a spus el, apoi a tăcut pentru o clipă. Eşti sigură că l-ai iubit?

— Sigur că da.

— Nu e posibil să-l fi folosit?

— Să-l folosesc? Bineînţeles că nu!

— Vreau să spun să-l foloseşti ca să scapi de povara averii bunicului tău.

— Dar, de aceea l-am iubit. Amândoi am vrut să facem ceva bun cu banii.

— Şi ai crezut că va da un sens vieţii tale şi te va ajuta.

— Da, am vrut să plec cu el în Liban.

— Şi să scapi de greutăţile corporaţiei.

Patricia a ezitat.

— Păi... s-ar putea... Şi de aceea, în subconştient, cred.

Doctorul a zâmbit.

— Ai început să vorbeşti ca un psihiatru.

Ea şi-a plecat capul.

— Patricia, dar dacă îl vedeai în brațele unei femei?

— Ce vrei să spui?

— Te-ai simțit prost pentru că era cu un bărbat?

— A fost un şoc.

— De ce?

— Am fost atrasă de un homosexual... M-am simțit ridicolă.

— Ridicolă? Nu-i aşa tragic.

Doctorul Solomon a mângâiat-o pe mână.

— Mai gândeşte-te. Întreabă-te dacă afecțiunea pentru Tom nu a fost imaginată de tine însăți.

— Ce vrei să spui?

— Ai vrut să fii îndrăgostită de el, nu-i aşa?

— Oh, doctore, sunt atât de nelămurită.

Doctorul s-a ridicat în picioare.

— Odihneşte-te. Mai vorbim mâine.

— Dar acum am nevoie de dumneata, a spus Patricia disperată. De ce pleci?

— Mă aşteaptă pacienți cu probleme grave.

— Mă gândeam că o să mă ajuți. Îmi pare rău că am venit.

— Lasă că-ți trece şi asta până mâine. Bine?

— Bine, a spus ea abia auzit.

L-a văzut pe fereastră, târşindu-şi galoşii prin zăpadă, spre clădirea principală. S-a simțit mai ridicolă ca niciodată.

Seattle

— Aici este un alpinist şi, uite... I-au fost amputate ambele picioare.

Miguel privea înlemnit diapozitivele proiectate pe ecranul din fața lui: un bărbat zâmbind, urca pe un munte abrupt, având ambele picioare artificiale.

Doctorul Burgess, un omuleț roşcovan, a chicotit:

— M-a rugat să-i fac picioarele cu doi inches mai lungi. Îl ajută în competiții.

Diapozitivul următor înfățişa un atlet negru, sărind în aer cu o minge de baschet.

— El e Bill Demby, a spus doctorul. A fost aici ieri. E un tip grozav. Şi-a pierdut ambele picioare în Vietnam. A trecut printr-o perioadă groaznică. Devenise alcoolic, pentru că a crezut că nu va

mai putea fi niciodată atlet. Acum, uite-l. Uite saltul. Acestea sunt acțiunea şi dinamismul pe care ți le pot da Piciorul din Seattle. Şi arată ca un picior adevărat, cu vene şi unghii.

Doctorul a stins aparatul de proiecție şi s-a aşezat lângă Miguel.

— Dar miracolul nu constă în aspectul exterior, cosmetic, ci în plasticul din călcâi, care adună energie când este comprimat şi o eliberează, stimulând fiecare pas.

Până la sfârşitul după-amiezii, Miguel era epuizat. Făcuse roate testele imaginabile: teste pentru muşchi, stress şi tot felul de măsurători.

Doctorul Burgess a luat forma capătului genunchiului stâng al lui Miguel.

— Eşti cel mai uşor caz pe care l-am avut. Această bucată de muşchi şi os, de patru inch, îți va da mobilitate laterală. Cu structura musculară pe care o ai, nu vei avea nevoie de curele în jurul coapsei. Îți voi arăta o proteză din timpul războiului civil. Nu prea se deosebeşte de cea pe care o ai acum.

După ce Miguel s-a îmbrăcat, doctorul Burgess l-a condus la taxi-ul care îl aştepta.

— De mâine va începe lucrul la proteză, în laborator. O vei avea până la sfârşitul săptămânii. Nu eşti servit mai repede nici la supermarket.

— Vă apreciez efortul.

— Oh, apropo, eşti liber deseară? l-a întrebat doctorul prin fereastra taxi-ului.

— Nu am altceva de făcut decât să aştept proteza.

— Îți place boxul?

— Da.

— Ne întâlnim aici la opt. Mergem la Kingdome. Un prieten de-al meu luptă în campionat.

Atmosfera din arena de box i-a amintit lui Miguel de coridă. Aerul era plin de fum şi voci răguşite. Doctorul Burgess l-a înghiontit.

— Uite-l. Craig Bodzianowski.

Miguel a văzut un uriaş greoi, care țopăia în ring, îmbrăcat cu un halat care îi acoperea şi capul.

— Uită-te la piciorul drept. Ciorapul înalt îi acoperă adăugirea pe care i-am făcut-o eu.

Un om cu un singur picior îşi înfrunta adversarul – o matahală

pe măsura lui – fără nici un handicap fizic. Când a sunat gongul şi a început lupta, Miguel şi-a lipit ochii de piciorul drept al prietenului doctorului. Piciorul se mişca în ring fără să pară încordat, sau să şchiopăteze, pe măsură ce boxerul încheia rundă după rundă. Primea pumni şi dădea şi mai mulţi.

Dintr-o dată, mulțimea care urla, a înnebunit. Miguel pierduse pumnul cu care Craig îl aruncase la podea pe celălalt boxer. Nu vedea decât piciorul drept, mişcându-se cu frenezie.

După ce s-a întors la hotel, nu a mai putut adormi. Imaginile de peste zi îi alergau prin minte: oameni fără picioare făcând minuni... un om cu un singur picior câştigând în faţa altuia, cu două.

S-a uitat la ceas. Nu-i păsa ce oră era în Portugalia. Trebuia să vorbească cu cel mai bun prieten al lui.

— Sunt zorii zilei, a spus Emilio, căscând. Tocmai m-am întors şi sunt gata de culcare... singur, fir-ar să fie!

— Eu sunt în Seattle şi...

— Seattle? Ce cauți acolo?

— Îmi iau un picior nou.

— Ce? Şi tu eşti beat?

— Deloc. Ai să vezi, când o să mă întorc.

— Grozav! Vino acasă şi-ți găsesc o fată frumoasă.

— Emilio, deocamdată am terminat cu femeile. Găseşte-mi un taur frumos.

Lausanne

Era o dimineață însorită şi limpede. Respectându-şi obiceiul din ultimele trei săptămâni, Patricia a pornit într-o plimbare lungă, pe aleile îngrijite ale sanatoriului. S-a uitat la pacienții care se plimbau agale prin micile curți ale diferitelor secții. Mulți erau însoțiți de asistente îmbrăcate în alb. Alții se plimbau singuri. A trecut pe lângă o femeie tânără care, îngenuncheată, scormonea în zăpadă. Ce căuta? Ce pierduse?

Patricia s-a gândit la Tom. Sentimentul că pierduse ceva îi trecuse. Durerea îi dispărea. Dar îi era dor de tururile de dimineață de la fermă, de nechezatul blând al lui Sport şi de Taxi, alergând în urma lui, şi de toate animalele, care îşi întorceau capetele când trecea. Aveau nevoie de ea, iar ea avea nevoie de ei.

Îi era dor de plimbările călare prin frunzişul des al pădurii, şi să

stea sub salcia plângătoare din cimitir. Îi era dor să simtă vântul biciuindu-i fața, în timp ce se întrecea cu Miguel, până la hambar, sărind peste buşteni şi zidurile de piatră. Nu mai vorbise cu el de când plecase. Fusese prea supărată. Bineînțeles că se putea baza pe Laura că îi va transmite mesajele, dar acum era gata să-i explice şi să se scuze.

Acum, la fermă, ar fi ora zece dimineața. A ridicat receptorul.

— Concha?

— *Mi niña? Como esta?*

— Sunt bine, sunt bine.

— Când vii?

— Curând, Concha.

— *Me gusta... me gusta.*

— Ce mai e nou la fermă?

— Totu-i bine. Doctorul Keegan a sunat de mai multe ori.

— Nu vreau să vorbesc cu el.

— Nu?

— Dar, spune-mi, ce face Taxi?

— E gras.

— Phoebe?

— Leneşă.

Patricia a chicotit.

— Concha, sună la căsuța albastră şi dă-mi-l pe domnul Cardiga la telefon.

— El nu aici.

— Cum?

— El plecat.

— Unde?

— El nu spune.

S-a auzit un ciocănit la uşă, dar Patricia nici nu l-a luat în seamă.

— Când se întoarce?

— O săptămână... Poate două...

Unde s-ar fi putut duce? s-a gândit ea, abia acum auzind bătaia din uşă.

— Te mai sun eu... Curând.

A deschis uşa chipului zbârlit al doctorului Solomon.

— Vrei să luăm ceaiul împreună?

— Sigur, doctore.

Sufrageria spitalului, un loc aerisit şi foarte plăcut, plin de plante agăţătoare, era aproape goală după-amiaza. Au servit, ca de obicei, ceai de mentă şi ştrudel.

— Cum te simţi azi, Patricia?

— Amorţită.

— E de înţeles. Acum, că ai avut timp să priveşti totul în perspectivă, ţi se pare aşa de tragic?

— Păi, durerea încă persistă. Dar ai avut dreptate. Am aşteptat prea multe de la Tom, a spus ea şi a inspirat adânc. Dar a fost cea mai serioasă relaţie pe care am avut-o cu un bărbat. Cum să mai am încredere în propria-mi judecată?

— Singura cale pe care o ştiu, este să examinezi raportul dintre tine şi bărbaţii pe care-i întâlneşti. Ştim că modelul este stabilit în copilărie, iar la vârsta adultă, adesea, se repetă. Relaţia ta cu Tom s-a modelat după cea pe care ai avut-o cu bunicul tău.

— Imposibil! Tom este exact opusul.

— Zău? Doctorul Solomon a luat o înghiţitură din ştrudel, fără să ia în seamă firimiturile din barbă. Bunicul tău ţi-a controlat viaţa. În mod subconştient, ai vrut ca Tom să umple golul. Nu mi-ai spus chiar tu că Tom dădea sens vieţii tale?

— Dar, l-am urât pe bunicul.

— Da, dar nu l-ai contrazis. Te-ai bazat pe el. Vroiai să te bazezi şi pe Tom.

Patricia stătea liniştită şi tăcută, sorbind cuvintele doctorului.

— Cel mai sănătos model masculin din viaţa ta a fost tatăl tău, dar, în mintea ta, această relaţie nu s-a conturat încă.

— Da, mă chinui, pentru că nu ştiu ce a vrut să-mi spună înainte de a muri.

Doctorul a mai sorbit din ceai.

— De ce este atât de important?

Patricia a continuat ca şi când nu l-ar fi auzit.

— Parcă-i aud vocea la telefon, felul în care a accentuat cuvântul „trebuie”: „Trebuie să-ţi spun ceva important”. Graba din vocea lui. Dacă aş putea găsi femeia numită Luba, căreia i-a scris înainte de a muri…

— Atunci?

L-a privit, uimită.

— Poate ştie ce a vrut să-mi spună.

— Poate nu ştie, sau poate nu vrea să-ţi spună.

— Dar simt că trebuie să încerc.

— Crezi că prin această femeie poți vorbi cu tatăl tău, ca şi când ar trăi?

Iritată, nu a răspuns.

— Patricia, călătoria vieții este asemeni drumului dintr-o încăpere într-alta. Cum ieşim, dintr-o încăpere, trebuie să închidem uşa în urma noastră. Ce am învățat acolo va fi mereu cu noi, dar nu putem privi mereu în urmă. Doar închizând uşa, poți intra în încăperea următoare.

— Dar, nu pot.

— De ce?

A tăcut şi s-a jucat cu firimiturile de ştrudel din farfurie. Apoi a zâmbit cu tristețe.

— Poate că nu-mi dau voie.

— Vezi, acum avem un rezultat, a muştruluit-o el cu blândețe.

— Cred că am încercat să închid uşa când am cumpărat ferma. Am renunțat s-o mai caut pe femeia aceea, a apus ea.

Apoi a tăcut.

— Ia spune-mi, ce te-a făcut să renunți?

— Păi, cred că eram ocupată, fericită…

— Iar acum eşti nefericită şi crezi că informațiile despre tatăl tău vor umple golul.

— Simt că trebuie să mai încerc.

— Dar dacă nu găseşti răspunsul pe care îl cauți? Dacă vei afla lucruri care o să te supere?

— Sunt pregătită. Cred că unul dintre motivele pentru care nu am mai căutat… Şi-a muşcat buza.

Doctorul Solomon şi-a şters ochelarii şi a aşteptat.

— Nu mi-a plăcut ideea de a-l şti pe tata alături de o altă femeie.

— Nu e prea rău. Faptul de a-ți recunoaşte o slăbiciune este un semn de sănătate.

— A mea?

— Poate a amândorura.

— Dar tata nu era un om slab.

Doctorul Solomon s-a încruntat.

— Ştii, ascultându-te, văd un piedestal mare, pe care sunt înghesuiți toți bărbații – bunicul tău, tatăl tău, Tom…

Patricia a încercat să glumească:

— Bunicul şi Tom au căzut.

Doctorul Solomon a zâmbit.

— Ia spune-mi, ai întâlnit vreodată vreun bărbat pe care nu l-ai pus pe piedestal? Un bărbat pe care să te superi, pe care să-l admiri, să-i vezi puterea şi părţile vulnerabile?

Patricia a spus, gânditoare:

— Păi, poate.

— Continuă.

— Miguel avea unele din aceste calităţi.

— Şi eşti atrasă de el?

— Oh, Doamne, nu! Este arogant şi nepoliticos. L-am tolerat numai pentru că este un călăreţ grozav. Are un fel anume de a se purta cu caii. Cu ei s-a purtat întotdeauna cu o anumită tandreţe. Şi este un profesor grozav, dar… dar…

Doctorul Solomon a început să râdă, iar Patricia a tăcut dintr-o dată.

— Ce este atât de nostim?

— Când vorbeşti despre Tom, descrii un om pe un piedestal. Când vorbeşti de Miguel, vorbeşti ca o femeie îndrăgostită.

— Cum? M-ai înţeles greşit.

— Zău? A dovedit vreun interes sexual faţă de tine, până acum?

— Oh, nu, este… Este logodit. Se va căsători.

Imaginea lui Miguel sărutând-o în hambar i-a trecut ca fulgerul prin minte. S-a înfierbântat dintr-o dată şi s-a simţit stânjenită.

Capitolul 10

Stone Ridge

Harpalo şi Ultimato nechezau şi îşi scuturau coamele, căci Miguel se îndrepta spre ei, cu pas săltăreţ. S-a trezit sărind peste bălţi, pe care adeseori le ocolea, şchiopătând, doar din distracţie. Două săptămâni la Seattle, o săptămână ca să se obişnuiască cu un alt picior, plus o săptămână de terapie fizică – nu avusese nevoie de mai mult. Doctorul Burgess era mândru de rezultat. Ultimul lucru pe care l-a spus, a fost:

— La tauri!

Miguel a verificat rapid cei doi cai. Erau amândoi în formă. Edgar făcuse treabă bună. Îi hrănise şi îi îngrijise bine. Apoi s-a grăbit spre casă, sperând că ea se va uita pe fereastră. A traversat curtea fără nici un efort. A ciocănit la uşa bucătăriei şi a auzit o

voce ştearsă strigând:

—Intră!

Laura Simpson stătea la masă, cu o sticlă de whisky în faţa ei. În bucătărie era dezordine – farfurii murdare în chiuvetă, cutii de conserve goale, ceşti de cafea pe jumătate pline.

Înainte ca el să poată spune ceva, ea a mormăit:

— Aaa, străinul.

A ridicat sticla la gură.

— Aş vrea să vorbesc cu Miss Dennison.

— Şi eu aş vrea, dar nu e aici.

— Când se întoarce?

— Numai Dumnezeu ştie…

Bufniţa bătrână nu ştia nimic. Era clar. S-a hotărât să nu mai întrebe nimic şi s-a pregătit să plece.

— Domnule Cardiga…

El s-a oprit în uşă.

— Nu mai este nevoie de serviciile dumneavoastră. Vă puteţi întoarce în Spania… sau Portugalia… sau de oriunde veniţi.

Uluit, Miguel o privea pe Laura, care se uita la el cu îngâmfare.

— Poftim?

— Acesta este ordinul.

— Al cui ordin? s-a răstit Miguel.

— Al doamnei şefă, în persoană.

— Miss Dennison?

— Mda.

Miguel stătea ţintuit locului de uimire. Apoi şi-a revenit.

— Şi care este explicaţia?

Capul Laurei s-a clătinat, în timp ce a scuipat cuvintele:

— Ţi-a dat o grămadă de bani. Explicaţiile nu intră în preţ.

— Înţeleg.

S-a răsucit pe călcâie şi a ieşit.

— Hei, aşteaptă o clipă! l-a strigat Laura, arătându-i o bucată de hârtie. Te-a sunat prietena din Lisabona.

Dar Miguel nu a luat-o în seamă.

— Mai dute-n…! a mormăit..

Laura a strâns hârtia în pumn şi a mai luat o duşcă. Îndreptându-se spre hambar, Miguel şi-a pierdut ritmul săltăreţ al pasului. De ce îl concediase Patricia? Ce se întâmplase?

Lausanne

Patricia avusese o noapte agitată. O chinuiau imagini ciudate. Călărea pe Harpalo, peste un câmp imens cu trandafiri. A privit în urmă şi l-a văzut pe Miguel, călare pe Ultimato, dar imaginea a dispărut după nişte nori albi. „Miguel!" a strigat ea, dar nu a venit nici un răspuns.

S-a trezit cu o dorință puternică de a vorbi cu el. Înainte de a se da jos din pat, a sunat la fermă.

— Concha?

— Doamne, am accent mexican?

— Laura! Mă bucur să-ți aud glasul. Chiar aveam nevoie de o prietenă.

— Ei bine, o să ai o prietenă, când o să te întorci.

— Sunt pe drum. Cum mai merg treburile?

— Totu-i bine. Concha a trebuit să plece în Mexic.

— De ce?

— Sora ei e bolnavă.

— Oh, nu. E grav?

— Nu cred. I-am dat câțiva dolari pentru drum. E bine?

— Sigur, Laura. Ştiam că mă pot baza pe tine. Ce fac ceilalți? Ce face…?

— Nu-ți face griji. Sunt cu ochii pe toate. M-am mutat în biroul tău. Sofaua e bună şi chiar l-am lăsat pe Taxi să doarmă lângă mine de câteva ori.

— Ce prietenă bună eşti!

— Mda, trebuie. Am grijă şi de casa cu gândaci.

— Da, dar nu sunt prea multe de făcut acolo. Gândacii buni scot pui în aprilie. Atunci trebuie puşi pe tufele de trandafiri imediat.

— Aha, trebuie să-i ating?

Patricia a râs.

— O să mă întorc mult mai înainte de asta.

— Slavă Domnului!

— Mi-ai putea face o favoare mică? Aminteşte-i lui Edgar de ceasul automat pentru apă, pentru lucernă.

— Lucerna este mâncarea gândacilor răi?

— Exact. Ți-ai amintit.

— Nu-i nevoie de un geniu pentru asta. Mi-ai povestit de atâtea ori. Gândacii răi poartă negru. Cei buni sunt cei mici şi simpatici, îmbrăcați în roşu.

Patricia a râs din nou.

— Caii ce mai fac? a întrebat ea, încercând să lege discuția de Miguel.

— Se îngraşă.

— O să mă ocup curând de ei. Patricia încercă să vorbească nonşalant. Miguel, ce face?

— S-a întors acasă.

— Cum?

— A dispărut în noapte, ca un hoț, cu calul lui cenuşiu.

Patricia era să scape receptorul.

— Alo, mai eşti acolo, puştiulică?

— Da, da, ai spus că l-a luat pe Ultimato?

— Exact.

— Şi s-a întors la Lisabona?

— Aşa a spus Edgar.

Patriciei nu-i venea să creadă. Laura a bombănit ceva despre Misty, dar nu a mai ascultat-o. Era rănită? De ce plecase Miguel pe neaşteptate?

Desigur, şi ea plecase fără nici o explicație. Îl putea învinovăți? La ce se putea aştepta? Trebuia să-şi continue viața, să-şi vadă logodnica, să se căsătorească.

Înțelegea toate acestea, dar de ce îl luase pe Ultimato? Nu era drept! Călărea bine. Chiar el spusese. Rezistase până la încheierea contractului, îi îndurase aroganța şi metodele umilitoare de predare. Suportase tot, şi acesta era felul în care îşi lua la revedere? Ar fi bine să se mai uite o dată la contract, pentru că ea nu-l va lăsa, cu una, cu două.

Lisabona

Emilio îl privea pe Miguel coborându-l pe Ultimato pe rampa avionului, la aeroportul din Lisabona. Cobora fără să şchiopăteze. Ce miracol se petrecuse la Seattle? Dar, totuşi, prietenul lui părea posomorât.

— Hei, Miguelinho, ce-i cu tine? Te-ai întors la Lisabona, îl ai pe Ultimato şi te mişti ca un balerin. De ce arăți atât de nefericit?

— E o poveste lungă.

— Şi-mi sună a poveste de dragoste.

Ochii lui Emilio sclipeau de veselie. L-a înghiontit pe Miguel şi i-a şoptit:

— Am ghicit jumătate din poveste când mi-ai spus că moştenitoarea nu e grasă şi urâtă. Cealaltă jumătate abia aştept să mi-o spui, la un pahar de vin.

Miguel nu a răspuns. Cu fruntea încruntată, l-a urmărit pe Ultimato plecând într-un camion cu marca: „Centrul Ecvestru al lui Cardiga". Apoi s-a urcat în Ferrari.

Emilio a pornit maşina cu roţile scârţâind.

— Deci, când vii la castelul Arrábida?

— Cât de curând pot.

— Nu sta prea mult. Am pentru tine cea mai frumoasă tăuriţă, a spus el, gustând fiecare cuvânt, mică, rotundă, cu forme sexy…

A tăcut o clipă. Apoi, cu ochii pe drum, s-a aplecat spre Miguel şi i-a şoptit la ureche:

— …o puicuţă…

Miguel a râs pe înfundate. Emilio reuşea întotdeauna să-l înveselească.

— Voi fi mai liber de îndată ce Ultimato îşi revine după călătoria cu avionul. Acum trebuie să dau ochi cu bătrânul.

Întâlnirea s-a dovedit a fi mai grea decât îşi imaginase. Ochii albaştri ai lui Paulo l-au întâmpinat cu o privire mânioasă şi rece.

— Miguel, nu-ţi dai seama? Nu-l poţi lua înapoi pe Ultimato.

— Nu mai vorbi cu mine ca unui copil.

— Ascultă-te pe tine. Ai recunoscut că este foarte bună. Cum vei justifica?

— Am motivele mele.

— Nu-mi pasă de motivele tale. Eu îmi onorez contractele.

— A anulat contractul. A fugit şi m-a concediat.

— Te-a concediat? De ce?

— Nu ştiu. Am lucrat cu ea în fiecare zi. Progresa foarte bine, până când a apărut logodnicul ei… A tăcut brusc. Este iresponsabilă.

— Atunci, de ce l-ai lăsat pe Harpalo?

Miguel nu avea un răspuns pregătit.

— Păi, are oameni pricepuţi la fermă, dar nu sunt destui de buni pentru Ultimato. Este calul meu. Îl vreau pentru coridă.

— Zău? Atunci completează-mi un cec de o sută cincizeci de mii de dolari.

— La naiba! Nu mi-am plătit datoriile? Mi-ai trimis un cal pe care nu-l stăpânea nimeni. Eu i-am dat valoarea.

— Ca să-l termini în arenă?

— Am treizeci de ani. Lasă-mă măcar o dată să fac ce vreau.

— Nu vrei decât să fii în centrul atenției.

— Eu? Tu eşti acela. Marele Paulo Cardiga. Nimeni nu e mai bun ca tine. Nici austriecii…

— Miguel!

— …nici germanii…

— Miguel, ajunge! Mi-am construit cariera pe dragostea de cai.

— Atunci, de ce nu înțelegi că îl iubesc pe Ultimato, cum ai iubit-o tu pe Amante?

Paulo a tăcut. Prin fereastra deschisă se auzea Filipe dând comenzi elevilor.

În cele din urmă, Paulo a spus:

— Bine, ți-l vând pe Ultimato cu cincizeci de mii de dolari.

— Ştii că nu am nici un ban, a spus Miguel, cu dinții încleştați.

— Atunci munceşte pentru a păstra ce iubeşti! s-a răstit Paulo.

— Şi ce să fac?

— Întoarce-te la Centru, să predai călăria. Ajută-mă să pregătesc următoarea expoziție de cai. Călăreşte alături de mine.

— Să călăresc cu tine?

— Da. O dată în viață, mi-ar place să mă prezint alături de fiul meu, singurul care îşi poate potrivi pasul la fiecare mişcare a mea.

Lausanne

Doctorul Solomon lua curbele cu măiestrie, la mustață, conducând-o pe Patricia la aeroport. Absorbită de gânduri, nici nu observase florile de şofran ce se iveau prin zăpadă.

— M-ai surprins cu hotărârea neaşteptată de a pleca înapoi, acasă, i-a întrerupt doctorul Solomon reveria.

— Doctore, sunt aici de două luni. E destul. Ar trebui să ai grijă de oamenii care au într-adevăr nevoie de dumneata, a spus ea, cu mai multă asprime decât intenționase.

El i-a aruncat o privire fulgerătoare, prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Eşti supărată?

— Da, dar nu pe dumneata.

— Sunt bucuros să aflu.

— Îți vine să crezi? A plecat de la fermă şi mi-a luat unul dintre cai…

— Despre cine vorbeşti?

— ...Şi am plătit tatălui lui, pentru calul acela, o sută cincizeci de mii de dolari.

— A făcut Miguel asta? Trebuie să fie o neînțelegere.

— Am ştiut întotdeauna că nu a vrut să am eu calul acela.

— Uneori învinovățim oamenii pe nedrept...

— El este cel nedrept.

— N-ar trebui să vorbeşti cu el, înainte de a trage concluzii?

— Nu, nu vreau să mai vorbesc niciodată cu el. Vor vorbi avocații pentru mine.

Doctorul Solomon a rămas tăcut, pentru o vreme, apoi a spus:

— Patricia, lasă-mă să-ți mai dau un ultim sfat.

— Ce anume?

— Nu te duce direct acasă.

— Dar mi-e dor de fermă.

— Nu folosi ferma drept alt refugiu.

— Dar unde să mă duc?

— La Lisabona.

— Ai înnebunit?

— Poate, a râs el pe înfundate. Cei mai mulți psihiatri sunt puțin trăzniți.

Patricia nu s-a putut abține să nu râdă.

— N-am vrut să spun asta. Dar ce să fac eu la Lisabona?

— Lămureşte problema. Din câte mi-ai spus, Miguel poate fi arogant şi nepoliticos, dar se lasă condus de dragostea pentru cai. Poate calul era bolnav, sau avea nevoie de un tratament special.

— Doctore, dar avem veterinari excelenți la New York.

— Păi, poate ai dreptate, dar vei afla motivul adevărat numai întrebând.

Patricia privea drept înainte.

— Îți voi împrumuta cuvintele, doctore. Uşa aceea este închisă.

— Asta urăşte orice psihiatru: un pacient atoateştiutor, a spus el.

Dar când a coborât din maşină, avea privirea fixă.

Echipajul o aştepta lângă treptele avionului Stoneham. L-a îmbrățişat pe doctor, strângându-l tare la piept.

— Nu te voi mai tulbura niciodată, a spus ea cu o voce tremurândă.

— Dacă nu mă vei suna din când în când, voi suferi. După ce a sărutat-o pe amândoi obrajii, Patricia a urcat în grabă treptele,

îndreptându-se spre cabina ei.

În timpul zborului, în vreme ce bucătarul îi pregătea o gustare, Patricia şi-a lăsat ochii să alunece pe monitorul pe care un spot luminos traversa harta Europei. A zărit punctul notat: „Lisabona".

O întrebare continua să o preocupe. De ce plecase atât de brusc? Atunci i-au venit în minte cuvintele doctorului Solomon: „Vei afla motivul adevărat numai dacă vei întreba". Privirea i s-a oprit din nou la Lisabona. Părea atât de aproape.

A apăsat pe butonul intercomului şi a vorbit spre cabina pilotului:

— Căpitane, am putea schimba planul de zbor, să ne îndreptăm spre Lisabona?

— E avionul dumneavoastră, Miss D., a spus el zâmbind.

— Mulțumesc. A ridicat repede receptorul. Centrala internațională? Aş dori o convorbire cu Portugalia.

— Care este numărul, vă rog?

— O clipă... A răsfoit cu nervozitate paginile agendei de telefoane şi a citit numărul.

Paraziții liniei internaționale de telefon se auzeau continuu. Dintr-o dată, a auzit un sunet constant de apel telefonic. A intrat în panică. Ce va spune? Cum va reacționa el? A închis telefonul.

A inspirat adânc şi a apăsat din nou butonul intercomului.

— Căpitane, vă rog, am putea ateriza?

— Acum?

— Da, vă rog, acum. Doar să aterizăm.

— Unde?

— Oriunde.

— Deci... Suntem în spațiul aerian britanic. Dacă vreți, voi cere permisiunea să aterizăm la Heathrow.

— Da, vă rog.

— Este avionul dumneavoastră, Miss, a spus el, dar de data aceasta nu a mai zâmbit.

Lisabona

Grădinile palatului Quelus – micul Versailles din Valea Migdalului – erau luminate strălucitor. Terasa era plină de oaspeți, în haine elegante de seară – rochii cu mărgele, mătase, voal, fracuri pentru bărbați – toți foindu-se în jurul Preşedintelui

Suares, gazda petrecerii. Dintr-o dată, bâzâitul mulțimii a fost întrerupt de trâmbițe. Atenția tuturor s-a îndreptat spre suprafața acoperită cu nisip şi delimitată cu eşarfe din saten, pornind chiar de la picioarele scării străjuită de lei din piatră.

Trompetele au tăcut şi orchestra a început să cânte „Poloneza lui Chopin".

Paulo şi Miguel Cardiga au intrat călare, unul lângă celălalt. Caii lor nu aveau frâie, ci numai o panglică din mătase fină, care lega mâinile călăreților de gurile cailor. Din galerie se auzeau murmure.

Miguel a urmărit cu coada ochiului umerii plecați ai tatălui său, îndreptându-se spre intrarea din mijlocul arenei. Mulțimile îl înviorau întotdeauna pe bătrân. Muzica a încetat pentru o clipă şi amândoi caii s-au înclinat, la unison, îndoind genunchii. Tatăl şi fiul şi-au scos pălăriile cu pene pentru a saluta preşedintele.

Mulțimea a izbucnit în aplauze. Pentru prima dată, îl vedeau pe marele Paulo Cardiga împreună cu fiul său, Miguel. Printre murmurele de încântare se auzeau şoapte ca: „Are numai un picior". Accidentul tragic de coridă era bine cunoscut.

Muzica a început din nou. Cei doi s-au despărțit, iar caii au părut că plutesc, traversând arena în diagonală. Era un *pas de deux* incomparabil – fiecare călăreț reflecta perfect mişcările celuilalt.

Miguel a surprins expresia de mulțumire de pe chipul tatălui său.

Au mai intrat în arenă încă zece călăreți, cinci aliniați în spatele tatălui, ceilalți în spatele fiului. Erau cei mai promițători elevi de la Centrul Ecvestru al lui Cardiga. I-au urmat pe cei doi conducători, caii țesând un model grațios în ritmul muzicii.

Aplauze tumultoase au izbucnit de nenumărate ori. În cele din urmă, elevii au plecat. Atunci, Paulo şi Miguel au scos şeile de pe cai şi au lăsat animalele să alerge libere în arenă. În exuberanța lui, Ultimato s-a lăsat pe pământ şi s-a rostogolit pe spate în nisip, dând din picioare. La microfon s-a auzit vocea lui Paulo:

— Astfel trebuie să fie animalul şi omul: liberi… liberi.

Preşedintele s-a ridicat în picioare, iar publicul l-a urmat cu strigăte spontane şi puternice. Un singur membru al petrecerii prezidențiale a rămas tăcut. Isabel Veloso privea fix cei doi cai alergând fericiți spre ieşirea din arenă, conduşi de tată şi fiu.

Petrecerea ținută în Sala Oglinzilor, împodobită cu ornamente

aurii, era relaxantă. Toată lumea era veselă, bea şampanie şi servea gustări pe canapele. Miguel a încercat să evite privirea pătrunzătoare a Isabelei, în timp ce el şi Paulo primeau complimentele preşedintelui.

Paulo a ales momentul potrivit să-l ia pe fiul său în grădină. S~a aşezat pe bordura fântânii arteziene.

— Stai jos, Miguel. Trebuie să fii epuizat.

— Nu, nu sunt, a spus el, dar chiar atunci a zărit o sclipire în ochii tatălui său.

— Vrei să recunosc faptul că eu sunt cel obosit? Paulo Cardiga nu este niciodată obosit.

Miguel era surprins. Nu-şi văzuse niciodată tatăl atât de slăbit. De obicei, Paulo era plin de viaţă, mai ales atunci când dădea un spectacol în faţa unui public important, care ştia să aprecieze.

— Miguel, sunt mândru de tine. Ai călărit atât de bine astăzi.

— N-am fost prea dur cu animalul? a întrebat Miguel, fără să-şi poată reţine sarcasmul.

Paulo a zâmbit.

— Nu ai mai fost dur cu un animal din ziua în care ai fost pus la punct. Îţi mai aminteşti?

— Cum aş putea uita? a răspuns Miguel încet, aplecându-se şi lăsându-şi mâna în apa fântânii, încercând să atragă o pereche de lebede.

Paulo a pus mâna pe umărul fiului său şi s-a ridicat.

— Eu voi pleca, dar tu să rămâi. Cineva trebuie să ne reprezinte.

— Te simţi bine? a întrebat Miguel, ridicându-se repede.

— Da, da. Îmi vei povesti totul mâine dimineaţă.

Miguel şi-a privit tatăl, care se îndepărta încet. Pentru prima dată îl vedea ca un om bătrân şi obosit.

Dintr-o dată, lebedele au scos un strigăt de panică. O femeie în lamé auriu a apărut din spatele unui arbust.

— Te-am găsit, în sfârşit, a spus Isabel, grăbindu-se spre el. Ce spectacol magnific!

— Totul i se datorează tatălui meu.

Miguel era gata să plece, dornic să evite conversaţia, dar mâna ei l-a reţinut.

— Vreau să vorbim, a spus ea încet.

— Desigur, poate ne întâlnim săptămâna viitoare.

— Nu, Miguel, acum.

A privit-o. Probabil, petrecuse multă vreme în fața oglinzii, pregătindu-se pentru această ocazie. Părul ei negru era prins la spate cu o panglică aurie. Cerceii cu diamante atârnau sub ovalul perfect al feței, care nu ar fi avut nevoie de atât de mult machiaj. Împotriva dorinței sale, s-a aşezat lângă ea.

— Ți-a plăcut călătoria în America?

— Da.

— În mod sigur, de vreme ce nu ai avut timp să-mi răspunzi la scrisori şi telefoane.

— Iartă-mă.

— Nu, nu te iert. M-ai rănit, Miguel, m-ai rănit foarte tare.

— Îmi pare rău.

— Nu ajunge.

Miguel şi-a schimbat locul.

— Ce ar fi îndeajuns? a întrebat el cu un zâmbet cinic.

— Vino la mine, acasă, deseară, Ştii drumul.

— Nu pot.

— Trebuie.

— Trebuie?

— Îmi eşti dator acest lucru.

— Isabel, noi doi nu ne suntem datori cu nimic. Ne-am plătit datoriile din plin.

Isabel s-a uitat spre terasă, unde oaspeții vorbeau şi râdeau. Protejați de fântână, nu-i putea zări nimeni. Şi-a apropiat capul de el şi i-a şoptit la ureche, cu un sâsâit:

— M-ai folosit.

— Nu, Isabel, a spus el, dăunând din cap. Ne-am folosit reciproc.

— Te iubesc, Miguel.

— Nu, nu mă iubeşti.

— Ăsta-i adevărul.

— Să-ți spun eu adevărul. Am vrut amândoi o aventură. Amândoi am obținut ce am vrut. Eu mi-am plătit prețul, a spus el, atingând piciorul artificial.

— Mi-ai ucis soțul. Te-am văzut. Dacă spun?

El a strâns-o de braț.

— De ce nu spui? Nu i-ar interesa să afle de ai tăcut atâta vreme?

— Toată lumea ştie că mi-am iubit soțul.

Miguel i-a dat drumul.

— Toată lumea ştie că te-ai căsătorit cu Luis Veloso pentru bani, a spus el şi i-a atins cerceii de diamante.

Ochii Isabelei s-au umplut de lacrimi.

— Am nevoie de tine.

— Ai toate lucrurile de care ai nevoie.

S-a ridicat şi a plecat.

Capitolul 11

Londra

Patricia se simțea mică şi neajutorată, pierdută în patul uriaş, care părea să se piardă la rândul său în apartamentul mohorât numit Stoneham, de la hotelul Claridge. Când a ajuns acolo, a fost dezamăgită aflând că Mrs. Sperber nu era în oraş. Se simțea mult mai sigură, pentru că singura prietenă din acest oraş mare era plecată. Oricum, ce făcea ea aici? De ce nu se dusese acasă, cum plănuise?

A încercat, cu toată puterea, să se liniştească. S-a gândit la cerul înserării şi la silueta tatălui ei, din tablou, stând pe scară cu steaua în mână. S-a imaginat stând ghemuită undeva, într-un colț al stelei şi pe tatăl ei punând-o undeva sus, deasupra problemelor. S-a mai liniştit şi a adormit.

Apoi, nu se ştie cum, visul frumos s-a transformat într-un coşmar. Cerul era tot acolo... La fel şi scara... Şi silueta bărbatului... Care, atunci când a întors capul, s-a dovedit a nu fi tatăl ei. Era J.L. Cu un rânjet răutăcios, a început să culeagă stelele de pe cer, una câte una.

S-a trezit transpirată toată.

A sărit din pat, a făcut un duş şi a sunat să i se aducă o cafea. Vroia să aibă capul limpede, pentru ce avea de făcut.

Hotărâtă, s-a aşezat la birou şi a luat un stilou. A potrivit hârtia cu antetul hotelului. „Dragă Miguel”, a început ea. A şters. „Dragă domnule Cardiga”. Nu, fără „dragă”, când e vorba de el. „Domnule Cardiga!”

A privit cuvintele care aşteptau continuarea, dar nu a găsit fraza potrivită. În schimb, s-a apucat să mâzgălească nişte cai. Cu un oftat, a pus stiloul pe masă şi s-a ridicat.

A început să se plimbe prin cameră, copleşită de vechiul

sentiment de neajutorare. De ce nu putea să scrie o scrisoare simplă? S-a aşezat la masă, ca să mai încerce o dată, dar a fost întreruptă de sunetul telefonului.

— Mrs. Sperber! Am crezut cu sunteți plecată!

— M-am întors aseară şi ți-am găsit mesajul pe birou. Atitudinea ei, de obicei rezervată, părea pătrunsă de o bucurie sinceră. Sunt nerăbdătoare să te văd, draga mea.

— Nici nu ştiți ce dor mi-a fost de dumneavoastră, Mrs. Sperber. V-au înlocuit cu o persoană îngrozitoare. Acum iau decizii unanime. Sunt toți împotriva mea.

— Biata copilă. Am presupus că viitoarea căsătorie va încheia îndatoririle consiliului.

— Păi... Am rupt logodna. Am... atâtea să vă spun.

— L-a prânz? La ora unu?

— Grozav! Unde ne întâlnim?

— La restaurantul meu preferat: „Barul lui Harry".

— O cârciumă? a chicotit Patricia.

— Nu. Este un loc foarte elegant, ascuns de un nume plebeu.

Când a închis telefonul, Patricia se simțea deja mai bine. Mrs. Sperber ținuse întotdeauna cu ea. Aştepta prânzul cu nerăbdare.

Înainte de a se îmbrăca, s-a aşezat din nou la birou, a inspirat adânc şi, de data aceasta, stiloul i-a alunecat uşor pe hârtie.

Domnule Cardiga,

Îmi pare rău că anumite împrejurări m-au obligat să plec în grabă, dar am fost dezamăgită pentru că ați găsit de cuviință să anulați înțelegerea noastră, în absența mea, şi să-mi luați calul înapoi. Mă aşteptam la mai mult din partea dumneavoastră.

A dus scrisoarea la recepție, să-i fie pusă la poştă.

Aşezată la o masă, într-un colț, în „Barul lui Harry", Patricia a ignorat mâncarea şi şi-a vărsat tot focul despre Tom. Cu manierele ei englezeşti, impecabile, Mrs. Sperber nu i-a pus întrebări şi nu a insistat, doar a ascultat-o cu atenție.

— Mrs. Sperber, nici nu ştiți ce mult am vrut să fac un lucru deosebit în viată. Eram sigură că-l voi putea realiza, cu ajutorul lui.

— Nu ai nevoie de un bărbat, ca să realizezi ceva deosebit în viață, i-a spus ea. Dar înțeleg ce simți. Şi eu m-am simțit neajutorată când a murit soțul meu.

— Şi cum ați făcut față?

— Mi-am dat seama că alți oameni au probleme şi mai grele. M-am plictisit de atâta autocompătimire şi am pornit la treabă.

— Da, dar dumneavoastră vă plac afacerile. Mie, nu.

— De unde ştii?

— Păi, nu-mi găsesc locul în birouri. Patricia şi-a aruncat ochii peste desenele Arno, de pe pereți; chiar în spatele ei era unul cu un băiețel trist, în salopetă, privind un păianjen pe trotuarul de ciment. Acolo era scris: „Primăvara în oraş". În inima mea, sunt o fată de la țară, dar am vrut să fac ceva deosebit pentru viețile oamenilor.

Mrs. Sperber a clătinat din cap încet.

— Draga mea, tu faci ceva pentru viețile oamenilor chiar şi atunci când îți scrii numele.

— Ce vreți să spuneți?

— Câteodată, ar fi bine să mai şi citeşti hârtiile pe care le semnezi atât de repede, poate chiar să iei parte la întâlnirea acționarilor. Ai putea să mai înveți câteva lucruri, pe care nu ți le spun epitropii.

— De exemplu?

— De exemplu, semnătura ta a autorizat mutarea filialei de insecticide la Nogales, în Mexic.

— Avem o filială de insecticide?

— Chiar aşa. Este una din cele mai profitabile din Grupul Stoneham. Şi este o ruşine.

— O ruşine?

— Da, pentru că muncitorii mexicani sunt plătiți cu cincizeci şi cinci de cenți pe oră, fără beneficii, nu sunt instruiți pentru mânuirea chimicalelor periculoase şi nu au haine de protecție. Direcțiunea companiei nu are nevoie de un echipament scump, pe care să-l arunce. Pur şi simplu, scurg reziduurile toxice direct în râul Santa Cruz.

— Şi nu-i vede nimeni?

— Oficialitățile mexicane se fac că nu văd, deoarece compania le aduce milioane în țară.

— E îngrozitor.

— Dar Horace Coleman e atât de încântat de profituri, încât plănuieşte să mute toată fabricația la Nogales.

— Şi poate?

— Poate, dacă semnezi hârtiile.

Mrs. Sperber a mai sorbit o înghițitură de cafea.

— Şi îmi spuneți că ar trebui să refuz să semnez?

— Draga mea, compania este a ta.

Patricia şi-a muşcat buzele şi, cu capul plecat, i-a spus încet:

— Mrs. Sperber, eu nu vreau compania. Mă vedeți contrazicându-l pe unchiul Horace?

— Da. Cred că sub nesiguranța aceasta se ascunde faptul că eşti mult mai puternică decât îți imaginezi.

— Aş prefera să dau toți banii. Tom urma să-mi arate cum. Acum s-a terminat.

— Gândeşte-te bine la ce ți-am spus. Tu deții puterea cu adevărat.

Patricia nu mai ştia ce să spună. Auzea zumzetul conversațiilor din jur, dar era gata să plângă.

Mrs. Sperber a mângâiat-o pe mână şi s-a ridicat.

— Mai vorbim şi altă dată. Acum, hai la cumpărături.

— Nu, mulțumesc, Mrs. Sperber. Nu vreau să cumpăr nimic.

Au ieşit din restaurant, dar când şoferul a deschis uşa maşinii, Patricia a ezitat.

— Ce este?

— Nu putem să mergem pe jos la hotel?

— Desigur. E o idee minunată. Sunt nişte magazine încântătoare pe Mount Street.

Patricia a început să meargă repede, sperând că nu vor trebui să intre în nici unul dintre aceste magazine „încântătoare". Nu-i plăcea să meargă la cumpărături.

Dintr-o dată, s-a oprit şi şi-a ținut respirația.

În vitrina unei galerii de artă, chiar în fața ei, era o pictură în ulei, a unui frumos armăsar sur, doar că avea capul şi torsul unui bărbat. Un bărbat ce avea chipul tatălui ei.

— Ce este, draga mea?

Apropiindu-se de vitrină, Patricia a simțit că tremură. Abia a auzit-o pe Mrs. Sperber întrebând:

— Te simți bine?

— Da, da... a bâiguit ea, uitându-se în ochii tatălui ei. Vreau tabloul acela.

— Păi, să intrăm şi să-l cumpărăm.

Galeria era plină de pânze şocante. De ele s-a apropiat o matroană impunătoare.

— Cu ce vă pot servi? a întrebat ea cu solicitudine.

— Tabloul din vitrină... a început Patricia.

— Ah, da, „Satirul”.
— Vreau să-l cumpăr.
— Îmi pare rău, dar nu e de vânzare.
— Dar este în vitrină, a întrerupt-o Mrs. Sperber.
— Da, dar aparține lui Lady McFadden.
— Lady McFadden?
— Artista şi proprietara acestei galerii.
— Şi nu vrea să-şi vândă tablourile? a insistat Mrs. Sperber.
— Ba da... Pe toate, i-a spus matroana şi, cu un semn al mâinii i-a arătat pânzele de pe pereți. Dar nu pe cel din vitrină.
— Poate, a spus Mrs. Sperber, nu i-a făcut nimeni o ofertă potrivită.
— Înălțimea sa a refuzat multe oferte.
— Atunci, de ce este în vitrină?
Matroana le-a aruncat o privire plină de condescendență.
— Se pare că atrage clienții.
— Doamnă, a spus Patricia cu timiditate, s-ar putea...?
— Care este problema, Miss Tindly? s-a auzit o voce.
S-au întors şi au văzut o femeie tânără, într-un taior negru şi cu o pălărie cu pene, care se asorta cu costumul. Nu-i puteai bănui vârsta. Părea copilăroasă. Avea obrajii rotunzi şi pielea roz, dar ochii negri şi mari aveau privirea fermă şi puțin dură.
— Nu-i nici o problemă, Înălțimea voastră. Mai vroia cineva să cumpere „Satirul”.
— Sunt flatată, dar de ce nu le arăți celelalte lucrări? A pronunțat litera „r” cu o asprime care îi dovedea originea străină.
— Nu, nu ați înțeles, a izbucnit Patricia. Acela este tatăl meu.
Lady McFadden părea s-o străpungă cu privirea.
— Deci, tu eşti Patricia Dennison.
— Da... Eu sunt, dar unde...?
— Ştiam că vei veni cândva.
— Da? s-a bâlbâit Patricia.
Lady McFadden a întins mâna.
— Mă numesc Luba.

Lisabona

Miguel a lovit pământul atât de tare cu biciul lung, încât a aruncat nori de praf în lături, în urma franțuzoaicei care sălta în şa. În celălalt capăt al arenei, tatăl său călărea alături de unul

dintre cei mai buni elevi. Ticălosul bătrân îi permitea să lucreze cu Ultimato pentru coridă numai duminica. Calul se descurca bine cu taurul mecanic, dar acum – trebuia să-l treacă printr-un test adevărat cu „viţeluşa sexy" a lui Emilio. La naiba, se simte ca un prizonier aici.

— Din nou! s-a răstit el la fata care se smiorcăia.

Ştia că era crud, dar nu putea abţine. Îl enervau toţi şi toate. Sarea pe rană se datora scrisorii primite de la Patricia, în dimineaţa aceea. Cum putuse s-o judece greşit? I se păruse dulce, sensibilă şi înţelegătoare. Ce prost fusese! O visase atâta! Şi ea îl concediase ca pe un grăjdar bun de nimic. Acum, i-a trimis un bileţel, numindu-l, pur şi simplu, hoţ de cai!

— Din nou! a bubuit el.

Dintr-o dată, a auzit un strigăt în spatele lui. Eleva care călărea cu tatăl lui scăpase frâiele şi îşi acoperise gura cu amândouă mâinile. Se uita la Paulo, care se aplecase în şa şi era gata să alunece de pe cal.

Miguel a alergat spre tatăl lui. L-a prins la timp, înainte să cadă de pe calul agitat.

— Filipe! a strigat el spre asistent. Cheamă-l pe doctorul Braga!

A cărat trupul inert al lui Paulo până la o bancă, din galerie. Bătrânul respira greu şi des.

— Miguel... a şoptit el, recăpătându-şi cunoştinţa.

— Stai liniştit! Relaxează-te! i-a poruncit Miguel.

Abia zâmbind, Paulo a închis ochii din nou, dar până la sosirea doctorului a insistat de zor că nu are nimic. Protestând în gura mare, i-a permis până la urmă doctorului să-i ia pulsul şi să-i asculte inima.

— Ei bine, maestre, a spus doctorul, punând stetoscopul deoparte, sângele curge şi inima zumzăie.

— Atunci, vreau să mă întorc la cursurile mele.

— Nu aşa de repede, a spus doctorul ridicându-şi mâna. Îţi prescriu să te urci în pat şi să te odihneşti tot restul zilei.

Miguel a privit chipul obosit şi slăbit al lui Paulo. Vitejia tatălui său a dispărut, permiţându-i fiului să-i scoată cizmele de călărie. A fost de acord să se urce în pat, cu promisiunea că activitatea şcolii nu va fi întreruptă. Târşindu-şi picioarele spre cabină, le-a făcut tuturor semn cu mâna să plece.

Cât de vulnerabil părea acum, s-a gândit Miguel. Acesta era bărbatul care îl biciuise? Acesta era bărbatul care fluturase toată

viața sceptrul dezaprobării? Puterea lui de a intimida dispăruse dintr-o dată.

Miguel a alergat după doctor.

— Doctore Braga, ce credeți?

— Se poate să fi făcut o indigestie, sau ar putea să fie ulcer. Dar am observat unele simptome de complicații.

— Adică?

— Înainte de a putea răspunde, trebuie să-l consult mai bine. Ai grijă să se odihnească vreo două zile, apoi îl ducem la spital pentru nişte analize.

Londra

— Ah, da, Miss Dennison, milady vă aşteaptă.

Camerista irlandeză, plinuță, a poftit-o pe Patricia în camera de zi, plină de antichități, din eleganta locuință a Lordului şi Lady McFadden, care dădea spre grădinile din piața Sloan.

Picturile care acopereau pereții erau creația Lubei.

Patricia s-a uitat de jur împrejur şi le-a studiat cu interes. Atunci a recunoscut silueta de pe cămin. Era acelaşi bărbat care atârna stele în tabloul ei preferat. Era tatăl ei. S-a apropiat. Bărbatul îmbrățişa o femeie pe o plajă la lumina lunii. Pe o plăcuță de aramă, fixată în partea de jos a ramei, era scris: „Îndrăgostiții din Tróia". Tróia? Tatăl ei vrusese s-o ducă la locul acela, despre care spunea că este magic.

Gândurile i-au fost întrerupte de vocea Lubei.

— Mă bucur că eşti aici. Ia loc, te rog.

Camerista a pus o tavă de argint cu ceai pe masă şi a ieşit.

— Ați fost la Tróia? a întrebat Patricia.

— Da. Ce loc frumos.

— Şi tata a iubit Portugalia. A făcut un film acolo.

— Da, ştiu.

Vocea Lubei se auzea ca prins vis. Turna ceai pentru amândouă.

A urmat o linişte jenantă. Patricia a întors capul şi s-a uitat la tablou. *„Desigur, este acolo cu tata, ținându-l strâns în brațe. Chiar a vrut să mă ia cu el în Portugalia, să vizitez şcoala de călărie a lui Cardiga. Sau a vrut să mă ia într-un pelerinaj prin locurile visurilor lui romantice?"*

— L-am iubit pe tatăl tău, a spus Luba, ca şi când i-ar fi ghicit

gândurile.

Uimită, Patricia nu mai ştia ce să spună. Au sorbit ceaiul în linişte, din ceştile elegante, *staffordshire.* Patricia a încercat să nu se uite la tablou.

— Tatăl tău a fost cel mai important bărbat din viața mea. Mi-a vorbit de atâtea ori despre tine, încât am impresie că te cunosc foarte bine.

— Ce v-a spus?

— Păi... ăăă... Mi-a spus ce dor îi era de tine... De marea ta dragoste pentru cai... Aştepta cu nerăbdare să fie din nou cu tine.

— Tata v-a scris... din Trieste... înainte de a se urca în avion, către Elveția.

Luba a deschis ochii mari.

— Cum de ai aflat de acest lucru?

— De la însoțitoarea care a pus scrisoarea la poştă, la aeroportul din Trieste.

— Deci – şi Luba a mai luat o înghițitură de ceai eşti plină de ingeniozitate.

— Ştiți, m-a sunat de acolo. Părea atât de încordat. Mi-a spus că era dornic să-mi spună ceva important. Trebuie să ştiu despre ce este vorba.

A urmat o lungă perioadă de tăcere, în care ochii negri ai Lubei au pătruns-o pe Patricia. În cele din urmă, a inspirat adânc.

— Scrisoarea este personală, a spus ea.

— Găinuşelor, tot mai vorbiți, le-a întrerupt o voce puternică.

Era a unui englez înalt şi gras, cu obrajii roşii şi început de chelie, camuflat fără prea mult succes de şuvițe lungi de păr.

— Acesta este soțul meu, a spus Luba, când bărbatul s-a apropiat de ele.

Acesta a luat mâna Patriciei şi a sărutat-o, gest tipic continental. Apoi, s-a aşezat lângă soția lui. Luba s-a ghemuit lângă el:

— El este şi mentorul meu.

Înălțimea sa a hohotit cu putere.

— Chiar aşa?

— Ştii foarte bine că aşa e, dragul meu, a spus Luba, arătându-i „Îndrăgostiții de la Tróia". Acesta este primul tablou pe care i l-am vândut.

— Eram disperat, a spus lordul. Aş fi făcut orice ca să o am în patul meu.

A râs cu şi mai multă forță. În glumă, Luba a aruncat cu o pernă în el.

— Du-te să te îmbraci, o să întârziem din nou.

— Cu ce mă îmbrac?

Aparent exasperată, ea l-a scos din cameră, spunându-i Patriciei, peste umăr:

— Oh, ce copilăros este!

Patricia şi-a luat geanta de pe masă.

— Ştiu că sunteți ocupați, şi nu vă mai reține.

Luba a condus-o.

— Patricia, vreau să ştii că m-am gândit de multe ori la tine, şi mă bucur că am reuşit să te cunosc.

— Mulțumesc.

Mâna Patriciei întârzia pe clanță.

— Îmi pare rău că nu am putut să te ajut mai mult.

— Apreciez timpul pe care mi l-ați acordat… dar mă întrebam… ştiu că ați spus că e personală… dar era ultimul lucru pe care îl scrisese tata… ultimele lui cuvinte… Credeți că aş putea vedea scrisoare?

Luba a ezitat.

— Păi… Nu sunt sigură unde am pus-o. Când te căsătoreşti nu prea mai păstrezi vechile scrisori de dragoste în sertarul noptierei de la capul patului.

Patricia a aşteptat.

— Bineînțeles, acum nu pot s-o caut. E târziu şi…

— Înțeleg, a spus Patricia, renunțând. Ar fi mai bine să plec.

— Patricia, eşti foarte tânără şi frumoasă. Trebuie să ai parte de multă fericire. Îți doresc toate cele bune.

Uşa casei s-a închis în urma ei. Lacrimile îi tulburau vederea. La colț, s-a împiedicat şi a fost gata să cadă când a traversat orbeşte strada, spre parc. Acolo, ascunsă de un arbust mare, a oftat cu amărăciune.

S-a terminat. Era ultima cale posibilă care o lega de tatăl ei. Era capăt de drum. I s-a frânt inima. Nu va şti niciodată ce dorise să-i spună.

Capitolul 12

Londra

— Ar fi mai bine ca direcțiunea să nu ştie ce scopuri ai în Nogales. Aranjez să ai un ghid mexican.

Mrs. Sperber era pe treptele avionului Stoneham, dându-i instrucțiuni în ultima clipă, cu vocea ei cumpătată, de om de afaceri.

— Nici nu pot să vă spun cât de mult m-ați ajutat. Dintr-un impuls, Patricia a sărutat-o pe obraz.

Mrs. Sperber nu a mai putut scoate nici un cuvânt.

Se juca cu mânerul de la geantă.

— Parcă mi-aş trimite pentru prima dată fiica la şcoală.

— Chiar merg la şcoală, şi sper să învăț ceva.

Apoi a adăugat, încet:

— Şi simt că sunteți a doua mea mamă.

— Păi... păi... s-a bâlbâit Mrs. Sperber, uitându-se la ceas, ar fi bine să porneşti... şi... sunt mândră de tine, Patricia.

Nogales

Când avionul a aterizat pe pista din deşert, în partea americană a graniței, Patricia a văzut aşteptând un taxi prăpădit. Un mexican oacheş, care îşi dezvăluia dinții strâmbi, ținea deschisă uşa maşinii, cu atâta mândrie încât ai fi zis că este o limuzină.

— *Buenos Dias, señora.*

— *Buenos Dias.* Vorbiți englezeşte?

— Oho, ca un yankeu.

— Minunat. Patricia a zâmbit. Vă rog să mă duceți la fabrica Stoneham, de pe teritoriul mexican.

Privind pe fereastra taxiului, Patricia a fost impresionată de frumusețea ținuturilor Arizonei. Dealurile erau nişte pajişti înverzite, cu pomi înfrunziți şi nori albi şi pufoşi, care pluteau pe deasupra. Au traversat râul Santa Cruz, care strălucea în soare. Această apă din nordul Mexicului poate fi poluată cu reziduuri toxice? Bineînțeles că Mrs. Sperber exagerase.

Porțile de la graniță întrerupeau autostrada nouăsprezece, dintre state, care făcea legătura între Nogales din Arizona şi Nogales din Mexic. Imediat după ridicarea barierei, drumul a devenit din ce în ce mai prost, pe măsură ce înaintau. Dar, şoferul a cotit pe neaşteptate la dreapta şi a intrat cu viteză pe porțile de fier ale Coloniei Kennedy, Beverly Hills-ul din Nogales-ul mexican.

Dincolo de zidurile înalte din piatră, se aflau case frumoase şi pajişti îngrijite, care dezvăluiau prosperitate.

— Suntem în drum spre fabrica Stoneham? a întrebat ea.

— Ooo, s*i,* a spus şoferul, dar, de obicei, *turistas* le place să vadă aceste locuri frumoase. Aici locuiesc grangurii.

În cele din urmă, taxiul a intrat pe o stradă largă, care traversa sectorul industrial, străjuită de clădiri cu două sau trei etaje.

— *Maquiladores,* a spus şoferul. Fabrici americane.

Toate păreau noi-nouțe, construite din blocuri de ciment solide, vopsite în culori pastelate.

Taxiul a oprit în dreptul unui grup de clădiri vopsite în albastru, fiecare purtând însemnele Stoneham – un glob pământesc cu litera „s" înconjurându-l ca un şarpe. Întregul complex se afla pe un platou care dădea spre dealurile rotunde şi înverzite din depărtare, fiind protejat de un zid mare de cărămidă. Era impresionant.

Acum că se afla acolo, Patricia şi-a dat seama că nu avea nici un plan de acțiune. Nu putea intra fără să se identifice.

— Credeți că ar fi posibil să vorbesc cu unul dintre muncitori, fără să intru?

Şoferul a privit-o curios, s-a gândit o clipă şi a spus:

— *No problema.* Vă duc la Raphael. El aranjază.

— Mulțumesc.

— Mergem pe jos. O.K?

Ea a dat din cap.

Au coborât din taxi, iar el a condus-o, ocolind complexul, în spatele zidului de cărămidă. Pe drum, Patricia a observat o clădire mică şi albă, ornamentată cu stuc. Se afla într-un spațiu dintre două magazii.

— Ce e acolo?

— Capela Sfântului Ramon – un om foarte sfânt. El este... protectorul... Cum se spune?... *Conciencia.*

— Conştiinței?

— *Si,* a dat el din cap. Oamenii de la Stoneham încearcă să dărâme capela, dar maşina... buldozerul... se răstoarnă. Doi muncitori mor. Şi-a făcut cruce. Aşa că, ei pleacă.

Odată ajunşi în spatele fabricii, chiar pe marginea platoului, unde terenul cobora abrupt, el i-a arătat în vale:

— Aceasta este colonia Zapata. Aici locuiesc muncitorii.

Patricia a privit panta dealului, plină de movile de gunoaie şi

reziduuri. Curând şi-a dat seama că nu erau movile de gunoaie. Nu, acolo erau concentrate sute de cocioabe. O reţea de poteci murdare şi şanţuri şerpuiau printre cocioabe şi anvelope vechi care ţineau noroiul să nu alunece.

S-a îndreptat spre ele coborând şi alunecând pe pietre, şocată de atâta mizerie. Şoferul venea după ea.

Acum putea vedea mai bine cocioabele. Erau făcute din bucăţi de carton, prinse cu ajutorul unor cuie, trecute prin capace de sticle, pe ţăruşi din lemn. Acoperişurile erau din bucăţi de placaj, sau tablă ruginită, fixate cu baterii vechi de maşini, ca să nu le ia vântul.

Copiii strigau şi alergau în toate părţile, pe drumurile prăfuite şi abrupte. Mamele atârnau hainele pe bucăţi de sârmă suspendate. Alte femei săpau răzoare în ţărână. Pentru grădini? Patricia nu-şi putea imagina că va creşte ceva în solul acela. A trecut pe lângă o fetiţă, care bea apă dintr-o cutie de conserve, pe care o umplea dintr-un recipient mare de oţel Recipientul purta însemnele Stoneham.

Patricia s-a apropiat şi a citit eticheta: „ATENŢIUNE: NUMAI PENTRU UZ INDUSTRIAL. NU REFOLOSIŢI RECIPIENTUL GOL, ÎN NICI O ÎMPREJURARE. NU PERMITEŢI REZIDUURILOR SĂ INTRE ÎN CONTACT CU PIELEA. INGERAREA LOR POATE FI FATALĂ."

A rămas ca trăznită.

— Ce caută asta aici?

— Fabrica o dă. Mod ieftin de a scăpa de containerele murdare.

— Dar uită-te la avertismente!

— Ei nu ştiu englezeşte.

Patricia a mers mult timp fără să spună nimic. S-a oprit lângă o cocioabă de carton, acoperită cu gudron. În dreptul ei, o femeie bătrână uda o tufă mică de trandafiri, protejată de picioarele neatente, numai de un gărduleţ de nuiele strâmbe. Patricia a închis ochii, să-şi şteargă din minte imaginea care o urmărea – câmpul ei întins de trandafiri albi.

— Aici este conducătorul coloniei, a spus şoferul, arătând un grup de bărbaţi care vorbeau cu animaţie. Raphael! a strigat el.

Un omuleţ îndesat şi chel, cu o barbă neagră, le-a făcut semn cu mâna şi a venit în fugă spre ei. Şoferul de taxi a dat drumul unui şuvoi de cuvinte în mexicană şi a arătat-o pe Patricia.

— Aha, a chicotit Raphael. Locul acesta este puţin diferit de Colonia Kennedy. Accentul lui, puternic britanic, era uimitor de

bun. Cei bogaţi îl numesc după un american, noi îl numim pe al nostru după Zapata. I-a arătat tricoul lui, pe care erau brodate cuvintele: *Libertad y Tierra.* Înţelegeţi?

— Da, a spus ea. Pământ şi libertate.

Dinţii lui albi au strălucit în barba neagră.

— Din acestea avem destule. De apă avem nevoie, electricitate, canalizări şi câteva cărămizi, să ne construim casele.

— De ce trăiesc astfel aceşti oameni? a întrebat Patricia.

— Bună întrebare. El a scos o basma mare, roşie, din buzunar şi şi-a şters fruntea de sudoare. Companiile americane îi ademenesc de la ferme. Cincizeci şi cinci de cenţi pe oră pare mult în sudul Mexicului. Dar nu li se spune că mâncarea lor costă la fel de mult ca peste graniţă. Peste graniţă, în State, salariul minim este de cinci dolari pe oră. Aici abia te poţi hrăni. Ce să mai vorbim de chirie? Iar construirea unei case este un vis nebunesc. Oamenii muncesc la două slujbe, şi ce aduc ei acasă la sfârşitul săptămânii? Patruzeci şi şase de dolari.

— Cum trăiesc?

A zâmbit din nou, ca şi când întrebarea l-ar fi amuzat.

— Hai să-ţi arăt.

A luat-o de mână şi a dus-o într-una din cocioabe.

Înăuntru, el a spus ceva în spaniolă unei femei care gătea fasole pe o farfurie încinsă Sterno. Patricia a privit de jur împrejur. Nu aveau mobilă, ci numai două saltele vechi, sprijinite de peretele din carton împodobit cu imagini religioase. Într-un colţ, un tânăr cu ochii plânşi stătea într-un cenuşar, cu mâna stângă bandajată.

— Aici locuiesc opt oameni. A spus Raphael. Acest tânăr şi-a pierdut ieri două degete la fabrică.

Patriciei aproape îi era frică să întrebe:

— Care fabrică?

— Stoneham. Ei sunt cei mai răi.

Ea s-a înfiorat. A scos repede portofelul şi l-a golit pe masă.

— Va rog să aveţi grijă să primească îngrijirea medicală corespunzătoare, i-a spus ea lui Raphael.

Când a ieşit, i s-a pus un nod în gât dar Raphael era din nou vesel.

— Mai doriţi să mai vedeţi ceva?

Ea a clătinat din cap. El i-a sărutat mâna politicos.

— Mulţumesc că aţi venit. Cei mai mulţi turişti merg la Acapulco, Cancun, Cuernarvaca, dar aici... A arătat cu mâna în

jurul lui. Aici este adevăratul Mexic, a spus el cu mândrie.

Zguduită, Patricia şi-a croit drum spre vârful dealului şi s-a urcat în taxi. Când şoferul a întors, în faţa complexului Stoneham, au trecut din nou pe lângă capelă. A văzut multe lumânări arzând în întunericul din spatele grilajului de fier, faruri mici ale speranţei pentru oamenii care le aşezau acolo şi se rugau cu ardoare la Sfântul Ramon, să trezească conştiinţa proprietarilor fabricii.

Lisabona

Uşa sălii de operaţie s-a deschis şi doctorul Braga a ieşit. Şi-a scos masca chirurgicală. Avea chipul îngrijorat.

Miguel îl aştepta nerăbdător.

— Gastroscopia ne arată că trebuie să îi facem o analiză în interior.

— Ce înseamnă asta?

— Îmi pare rău, dar trebuie să-i facem biopsie.

— Biopsie?

— Să vedem dacă tumoarea din stomac este malignă.

Înainte ca Miguel să poată răspunde, doctorul a dispărut în sala de operaţie.

Ţintuit locului, Miguel nu mai ştia ce să facă. Să rămână? Să plece? Cât va dura? S-a aruncat într-un scaun şi a privit împrejur: într-un colţ, o femeie cu părul cărunt suspina încet. O fată, probabil fiica ei, îi ţinea mâna şi îi şoptea cuvinte de mângâiere. Era aceeaşi încăpere unde îl aşteptase tatăl lui în ziua în care îi ciopârţiseră piciorul? Ce-ar face cu părţile din braţe şi picioare, pe care le taie în spitale? Şi-a scuturat capul, să scape de gândul macabru. Atunci fusese crud cu Paulo, pentru că era supărat. Acum voia să recupereze. Era prea târziu? Poate, că ce se întâmplase cu Patricia era pedeapsa lui Dumnezeu. A zâmbit amar. Nu se mai gândise de multă vreme la Dumnezeu.

— Miguelinho, cât e de rău? a simţit braţul lui Emilio în jurul umerilor.

— Nu ştiu încă. Îl deschid.

— Ooo, Doamne!

— Are tumoare.

— Cancer? a întrebat Emilio în şoaptă.

— Aştept să aflu.

— Aştept şi eu cu tine. Hai, vino să bem o cafea.

Dar Miguel se uita fix la uşa sălii de operație, ca şi când nu ar fi auzit.

Emilio s-a aşezat tăcut lângă el.

New York City

Patricia a fost surprinsă să-l găsească singur pe Horace Coleman, când secretara acestuia a poftit-o în biroul lui. A făcut un efort să-şi ridice pântecul, a ieşit pe jumătate şi s-a prăbuşit din nou în scaun.

— Mă bucur să te văd, Patricia.

I-a zâmbit cu bunăvoință.

— Unde sunt domnul Rosemont şi domnul Ash?

— Păi, ai sunat din avion, abia acum câteva ore. Cineva trebuie să se ocupe de afaceri. Ted este la Washington şi Bob este la Las Vegas, probabil dezamăgit că ai folosit avionul lui J.L. şi a trebuit să suporte călătoria într-un avion al companiei Lear. (îl numeau „avionul lui J.L." ca şi când ar fi trăit.) Eu eram în drum spre Dallas, a continuat el, dar ai părut dornică de o întâlnire. Ce este atât de important?

— Am petrecut două zile la Nogales.

Buza de jos a lui Coleman a căzut în bărbie şi sprâncenele i s-au ridicat ca arcadele de la McDonald.

— Ei bine, fata mea, a spus el autoritar, şi ce ai învățat despre fabricarea insecticidelor?

— E o afacere murdară, care exploatează oamenii săraci şi contaminează mediul înconjurător.

Sprâncenele lui Coleman au căzut la loc.

— Deci ai devenit un expert instant?

Vocea lui, uşor cinică, a dezarmat, o pe Patricia.

— Nu am vrut să-ți spun asta, dar unchiule Horace ar trebui să vezi ce se petrece acolo. Grupul Stoneham este răspunzător.

— Vrei să spui că eu sunt răspunzător?

— Nu, unchiule Horace. Simțea că pierde teren.

Intenționase să pună în discuție felul în care compania îşi conducea afacerile în Nogales, dar, în schimb, s-a trezit apărându-se.

— Vreau să spun că... că...

Coleman s-a ridicat din scaunul tapisat. Pernele au părut să scoată un oftat de uşurare. A dominat-o cu vocea plină de

indignare.

— L-am ajutat pe bunicul tău să construiască această companie şi o conduc pentru tine de trei ani. Şi acum faci o călătorie în Mexic şi îmi spui că mi-ai găsit defecte în muncă?

— Nu, nu... A strâns din buze, hotărâtă să-şi ducă planul la îndeplinire. Dar găsesc defecte unei companii care abuzează de oameni, otrăveşte apa pe care o beau, îi forţează să trăiască în cutii de carton...

A fost uimită de hotărârea din vocea ei.

Cu bărbia tremurându-i, binecunoscutul lui semn de agitaţie, Coleman s-a aşezat din nou pe scaun. Atunci, zâmbetul binevoitor i-a reapărut pe faţă.

— Ar fi trebuit să ştiu. Eşti o fată atât de sensibilă şi impresionabilă. Ai fost expusă la atât de puţine în viată... A tăcut. Ce-ai văzu*t* tu *e*ste o ţară subdezvoltată, care încearcă să prindă din urmă industrializarea. Suprapopularea, oricât de urâtă poate părea cuiva obişnuit cu luxul, este un semn de extindere, de progres. Peste câţiva ani, toate vor dispărea, înlocuite de apartamente, vei vedea.

— Dar nu putem lăsa oamenii să trăiască aşa. Este inuman.

— Patricia, Grupul Stoneham respectă punct cu punct legea mexicană şi suntem mândri de milioanele pe care le-am vărsat în economia lor. Nu este nimic inuman în asta. Dacă noi – şi aş putea adăuga alte corporaţii americane uriaşe – nu eram acolo, ar fi fost mai rău pentru aceşti oameni.

— Dar mi-ai spus întotdeauna că această companie are miliarde stocate în active. N-am putea să cheltuim o parte din banii aceia ca să îmbunătăţim situaţia la Nogales?

Coleman abia îşi mai putea ţine exasperarea.

— Lichidezi active valoroase ca să faci canalizări pentru mexicani?

— Nu ştiu ce să lichidez... doar că... este compania mea. Trebuie să fac ceva.

— Draga mea, ştiu că vrei să fii un mare filantrop. Este un ţel nobil. Dacă vrei într-adevăr să te dedici ajutorării celor dezavantajaţi, studiază câteva cursuri de economie, informează-te despre investiţiile internaţionale şi apoi, vino să stăm de vorbă.

Patricia şi-a muşcat buzele. Ar fi vrut ca Mrs. Sperber să fie acolo şi să-i spună ce să răspundă. A mai făcut o încercare:

— Unchiule Horace, nu trebuie să studiez economia ca să văd

că oamenii suferă.

Coleman a oftat. Şi-a plecat fruntea în mâini ca ea să nu-i poată vedea faţa.

— Patricia, am încercat atât de mult să-mi îndeplinesc responsabilităţile faţă de corporaţie şi să te mulţumesc…

— Ştiu şi sunt recunoscătoare.

Şi-a dat dintr-o dată seama că era foarte rece în încăpere.

El nu a spus nimic şi Patricia a aşteptat, uitându-se la pănglicuţa care flutura în curentul aparatului de aer condiţionat şi ascultând aerul care ieşea cu un sâsâit ca de şarpe ascuns.

În cele din urmă, Coleman a ridicat capul. A fost uimită să-l vadă cu ochii în lacrimi.

— Patricia, te ştiu de când erai mică. Ooo, de câte ori nu l-am ascultat pe bunicul tău vorbind despre tine, cât de drăguţă eşti, ce inteligentă. Vorbea de calul pe care ţi l-a ales, de bijuterii… Şi-a şters ochii cu mâna şi a privit-o fix. Am fost în avion când s-a întors după ce te-a vizitat în Elveţia, a spus el fără să clipească. Era supărat, foarte supărat de ce îi spusesei.

Patricia a tremurat. Ştia, el ştia că vrusese să-l vadă mort pe J. L.

— Eram peste Atlantic. Coleman a privit în gol ca şi când ar fi văzut aievea scena. J.L. a vrut să vorbească cu mine. M-am dus în dormitorul lui, a spus Coleman şi a înghiţit. I-am ţinut mâna. Ultimele cuvinte pe care mi le-a spus au fost: „Ai grijă de fata aceea frământată, ca şi când ar fi nepoata ta”, a spus el clătinând încet din cap.

— Am senzaţia că i-am înşelat aşteptările şi ţie la fel.

Patricia s-a ridicat încet. Ca în transă, s-a îndreptat spre fereastră.

— Nu am vrut niciodată banii lui, a spus ea în şoaptă.

— Draga mea fată, ai primit ca povară o responsabilitate nemaipomenită, a spus el urmând-o la fereastră şi luând-o de umăr.

— Nu am vrut nici o parte din companie şi, după câte am văzut la Nogales…

— Patricia, te rog, eşti nelămurită. Nu am făcut nimic rău. Am dat avânt economiei unei ţări subdezvoltată şi acţionarii noştri sunt încântaţi de creşterea profitului cu şaptezeci la sută. Ai idee câţi bani înseamnă pentru tine?

— Nu-mi pasă de bani, a spus ea smulgându-se de lângă el. Nu

vreau să am Nogales pe conştiinţă.

— Dar Nogales este o parte din Grupul Stoneham.

— Nu vreau să aparţin nici grupului! a rostit ea, cu disperare în voce.

A studiat-o multă vreme ca şi când ar fi încercat să digere ce-i spusese.

— Atunci, nu este decât o singură soluţie, a vorbit el pe un ton de afaceri. Patricia, stai jos şi ascultă-mă.

Capitolul 13

Stone Ridge

Ghemuită pe scaunul din spate al maşinii, Patricia şi-a strâns genunchii cu mâinile fără să-i pese de pantofii-mocasini pe care se uscase noroiul maroniu din Nogales, murdărindu-i pantalonii. Plânsese înăbuşit aproape tot drumul spre casă. Şoferul a privit-o de câteva ori prin oglinda retrovizoare şi odată a spus:

— Pot să vă ajut cu ceva, Miss D.?

Dar ea a clătinat din cap, reţinându-şi lacrimile. Mrs. Sperber îi spusese că era puternică, dar ea ştia mai bine. Ceea ce tocmai făcuse însemna că era foarte slabă. Îşi ura slăbiciunea. Se ura pe ea însăşi.

Prin ochii plini de lacrimi şi umflaţi, a zărit forma care se apropia. Copacii erau plini de muguri care erau gata să se deschidă. Primele fire delicate, de iarbă, care tocmai răsăreau, făceau pajiştea să pară o mare de smarald. Caii păşteau cu lăcomie. A oftat uşurată. Era acasă.

Taxi ţopăia într-un cerc nebunesc şi sărea în toate direcţiile, când a văzut maşina intrând în curtea fermei. Ea a ieşit repede din maşină, iar el i-a sărit în braţe, a doborât-o şi a început să o lingă pe faţă. S-a ridicat râzând şi a alergat cu el până în dreptul casei, în timp ce şoferul a descărcat bagajele.

A deschis uşa bucătăriei, strigând „Laura” şi s-a oprit uluită. În chiuvetă erau grămezi de vase murdare, sticle goale de băutură şi scrumiere din care se revărsau mucuri de ţigări. Muştele roiau pe un sandwich pe jumătate mâncat, aflat pe masă. Oh, Doamne, Laura a băut din nou.

Dornică să vadă ce mai era pe la fermă, a renunţat să-şi

schimbe hainele şi a luat-o din fotoliu pe Phoebe, adormită, umplând-o de sărutări. Pe palierul scării, s-a oprit în faţa tabloului „Agăţătorul de stele". Acum ştia că fusese pictat de iubita tatălui său. Era puţin geloasă. Dar de ce? Toată lumea voia să fie iubită. „Trebuie să-ţi fi fost foarte greu, tăticule, mama fiind moartă iar pe mine ştiindu-mă în ghearele lui J.L. Aş vrea să fi putut să-ţi fiu mai apropiată." A zâmbit tristă, spre tablou. „Dar tu vei fi mereu ca în tabloul acesta. Nu vei privi în urmă. Vei privi întotdeauna în sus, gata să agăţi o stea pentru mine."

A auzit pe cineva împiedicându-se în birou. Uşa s-a izbit de perete, iar Laura, ciufulită, încă în cămaşă de noapte, şi-a făcut apariţia în prag.

— Oh, Laura! Patricia şi-a îmbrăţişat prietena. Ce mult mă bucur să te văd!

— Şi mie mi-a fost dor de tine, puştiulică, a spus Laura, duhnind a alcool.

Patricia s-a dat un pas înapoi şi a privit-o.

— Mi-ai promis că nu mai bei.

— Dar a fost atât de pustiu aici, fără tine. Laura şi-a scuturat capul. Oh, ce mă doare! Îmi trebuie o cafea.

Sprijinindu-se de Patricia, a coborât treptele, clătinându-se.

— Ce faci aici? Am crezut că eşti la New York.

— Am fost. Am vorbit cu Horace Coleman. A fost îngrozitor.

— Ce s-a întâmplat?

— Oh, Doamne... Patricia a şovăit, gândindu-se la discuţia avută. Am fost să pledez pentru ajutorarea muncitorilor din Nogales, dar am clacat.

— Puştiulică, ăsta eşti tu, încerci întotdeauna să faci bine. Am crezut că incidentul cu Tom îţi va băga minţile în cap.

— Laura, te rog, nu... Şi aşa mă simt destul de prost. Am vrut atât de mult să fac ceva bine. Am vrut să fiu puternică, dar nu am reuşit.

— Ţin-te bine, puştiulică. Totul o să fie în regulă. Lasă epitropii să conducă spectacolul. Tu stai de-o parte.

— Unchiul Horace crede că cel mai bun lucru este să vând compania, să scap de povară odată pentru totdeauna. Cred că are dreptate. Ştie mai multe despre aceste lucruri decât aş putea eu să ştiu vreodată. Mă depăşesc.

— Atunci, urmează-i sfatul.

— Ştiu, dar totuşi...

Laura şi-a pus un braţ pe după umerii Patriciei.

— Ai făcut o treabă grozavă aici, la fermă. Ai grijă de Misty al meu. Luându-l aici mi-ai salvat viaţa. Nu te descuraja singură.

Patricia a îmbrăţişat-o cu recunoştinţă.

— Întotdeauna mă faci să mă simt mai bine. Laura, dacă nu aş avea ferma asta... nu ştiu... cred că aş înnebuni.

A zâmbit firav.

— Ei bine, acum eşti acasă. Ăsta-i locul tău. De ce nu pui şaua pe Sport să te duci la o plimbare. O să-ţi facă bine şi, între timp, a spus Laura râzând, o să încerc să mă aranjez.

S-a dus la chiuvetă, a golit o ceaşcă de zaţ şi a umplut-o cu o infuzie din plante care, era clar că stătea de câtăva vreme pe farfuria aceea încinsă. A luat o înghiţitură bună.

— Ahh, simţeam nevoia de asta.

Apoi, văzând-o pe Patricia uitându-se prin bucătărie, a adăugat:

— Mda, chiar e mizerie, dar e greu fără Concha.

— Ştiu, ştiu. Ai veşti de la ea?

— Mda. A sunat şi mi-a spus că a trebuit să meargă cinci mile până la cel mai apropiat telefon. Sora ei nu se simte mai bine.

— Păcat, a spus Patricia luând câteva farfurii murdare.

— Nu, nu, să nu îndrăzneşti. Eu am făcut mizerie, eu curăţ. Tu du-te şi salută-ţi copilaşii.

Recunoscătoare, Patricia a sărutat-o pe obraz.

— Eşti cea mai bună.

A luat câţiva morcovi din lada cu legume şi a alergat la grajd. Harpalo i-a ronţăit indiferent. Părea singur lângă locul gol care fusese al lui Ultimato. Mai avea câţiva pentru Sport. Într-o izbucnire de afecţiune, l-a luat de gât.

— Sportie, hai la plimbare.

I-a pus frâul şi a sărit pe spatele lui gol. Nu-i păsa că era îmbrăcată cu hainele de călătorie. Taxi lătra fericit. Lucrurile intrau din nou în normal.

A alergat pe câmpuri umplând plămânii cu aromele primăverii. Ce bine e acasă! A ocolit cimitirul şi, îndemnându-l pe Sport pe dealul care se vedea de la fermă, a zărit jeep-ul poştaşului urcând pe drumul de ţară. A simţit că i se strânge stomacul. De câte ori nu-l aşteptase să vină... cu o scrisoare de la Tom. Acum nu putea suferi gândul să deschidă cutia de poştă, dar poştaşul a zărit-o şi i-a făcut semn cu mâna plină de scrisori. Se aştepta că va alerga spre el, ca de obicei. S-a oprit şi a aşteptat-o. Ea s-a dus încet spre

el.

— Mă bucur că v-aţi întors, Miss D.!

— Ce mai faceţi, domnule Koloski?

— Bine, bine, dar mi-a fost dor de dumneavoastră, mai ales micuţului meu Jimmy. Îi place să colecţioneze timbrele acelea străine, libaneze.

— Păi, poate mai găsim şi alte timbre pentru el.

— Le poate avea pe acestea? a spus el şi i-a întins un plic.

Patricia a ezitat. Nu vroia să ştie de Tom. A privit... timbrele portugheze erau de neconfundat.

A dezlipit timbrele. Inima îi bătea cu putere.

— Ăăă, mulţumesc Miss D. Ce-o să-i mai sară inima de bucurie lui Jimmy.

A rămas călare pe Sport, privind jeep-ul poştaşului dispărând pe drum. Abia după aceea a dezlipit scrisoarea. Cuvintele parcă ţipau spre ea.

Nu sunt hoţ de cai! M-ai concediat, fără să ai măcar politeţea de a o face personal. Ai pus-o pe Miss Simpson. De vreme ce termenii contractului nu au fost respectaţi, aveam dreptul să iau amândoi caii înapoi. Ţi l-am lăsat pe Harpalo.

Semnătura era aproape ilizibilă, evident scrisă cu mânie.

Patricia a dat pinteni lui Sport şi s-a îndreptat spre Laura, care îi dădea un morcov lui Misty.

— Eşti grăbită, puştiulică?

— Laura, l-ai concediat pe Miguel?

— Da.

— Da? De ce?

— Pentru că aşa m-ai rugat.

— Ce tot vorbeşti?

— Nu-ţi aminteşti? Tu mi-ai spus să-i spun că serviciile lui nu mai sunt necesare.

— Aşa am făcut?

— Da, înainte de a te urca în avion, spre Elveţia.

— Cred că ai înţeles greşit. Nu îmi amintesc să fi spus aşa ceva.

— Dar aşa ai făcut.

Patricia a privit-o nedumerită.

— Puştiulică, eşti sigură că nu ai plecat prea devreme de la sanatoriu?

— Nu, nu, sunt bine, a spus Patricia gânditoare, şi l-a mânat pe Sport spre casă.

Lisabona

Îndreptându-se cu paşi apăsaţi spre arena de călărie, Miguel se gândea la cât de mult se schimbase viaţa lui în ultimele două săptămâni. Paulo era încă în spital, dar a doua zi doctorii aveau să-l trimită acasă, unde să-şi petreacă în linişte ultimele luni de viaţă. Cancerul lui la stomac era prea avansat. Nu avea nici un rost să încerce homoterapia. Mai avea izbucniri de energie şi insista, cu încăpăţânare, că putea să continue orele de curs. Dar doctorii îi spuseseră lui Miguel că tatăl lui nu trebuia să se mai apropie de nici un cal.

Acest om mare, care-l învăţase tot ce ştia despre cai, nu va mai călări niciodată. Pierderea unui picior, în comparaţie cu boala lui, era o problemă minoră.

Câţi oameni nu aflaseră de magia cailor care dansează datorită lui Paulo Cardiga?! El îşi crease numele, un nume cunoscut în toate colţurile Portugaliei şi respectat de iubitorii de cai din toată lumea. Îşi împlinise visul. Oare Miguel şi-l va împlini pe al său?

Dar nu avea timp pentru reflecţii. Grupul de începători îl aştepta. Miguel s-a urcat pe Ultimato şi a fluturat biciul lung.

— *Sentido!* a strigat el, atât de tare încât micuţa franţuzoaică era să cadă de pe cal.

A zâmbit. Copila aceasta era invincibilă. Nici unul dintre instructori nu o va putea învăţa nimic. Nici măcar răbdătorul Filipe, care se dovedise un salvator până atunci.

Miguel preluase responsabilitatea de a conduce şcoala de călărie. S-a simţit vinovat pentru refuzul anterior. Nici măcar nu înceta să se gândească cât de mult îi limita aceasta timpul de antrenare al lui Ultimato pentru coridă.

Duminica trecută, merseseră la ţară cu o rulotă, agăţată de Ferrari-ul lui Emilio. Venise clipa jocului cu micuţa juncă.

Adrenalina curgea prin corpul lui Miguel când Ultimato, înţelegând situaţia, se ridica în două picioare şi ocolea junca bătăioasă, evitând cu dispreţ coarnele ei ascuţite.

Amintindu-şi de această zi, Miguel nu a mai dat atenţie elevilor şi a fost surprins când unul dintre asistenţii lui l-a tras de mână.

— Domnule Cardiga, la telefon.

— Nu acum, s-a răstit Miguel.

— Doamna spune că este foarte important.

Iar, Isabel. Îl sunase fără încetare, imediat ce aflase de starea lui Paulo, oferindu-se să-l încurajeze. A încercat s-o lămurească de faptul că vroia să fie lăsat în pace dar ea a continuat să-l urmărească, folosind orice pretext.

— Ți-am spus să nu-mi întrerupi lecțiile! a țipat Miguel la asistent.

— Îmi pare rău, señor, dar sună din America.

— Cine?

— Señora Dennison.

Miguel l-a mânat pe Ultimato într-un galop mărunt şi, după câțiva paşi, a ajuns la telefonul din arenă.

— *Hallo!*

Patricia s-a simțit intimidată.

— Miguel?

— Da! Vocea lui acoperea zumzetul de pe firul internațional.

— Te-am sunat într-un moment nepotrivit?

— Sunt în mijlocul unei lecții.

— Oh, îmi pare rău… Te sun mai târziu.

— Poți vorbi.

Patricia era recunoscătoare pentru faptul că el nu-i putea vedea fața, inundată de roşeață.

— Am primit scrisoare ta.

— Bine.

— Este… ăăă… o mică neînțelegere.

El nu a spus nimic.

— Eu… ăăă… voiam să-mi cer scuze pentru mesajul deformat pe care l-ai primit de la Laura Simpson.

— Deformat? Ce vrei să spui?

— Oh, vai, nu ți-am explicat prea bine. Eu… eu… doream să-ți spun că nu am vrut să pleci de la fermă.

— Dar m-ai concediat.

— Nu, nu, nu eu. E o confuzie. Miss Simpson a înțeles greşit. Cred că nici eu nu i-am spus prea clar.

— Nu i-ai spus clar lui Miss Simpson?

Patricia a trebuit să râdă.

— Da nu i-am explicat clar lui Miss Simpson. Vezi, eram supărată, pentru că în seara aceea am rupt logodna.

— Oooh, păi, îmi prezint condoleanțele. Îmi pare rău pentru tine, a spus Miguel cu o voce mai veselă.

— Sper să ai mai mult noroc cu logodna ta.

— Probabil e contagios. Ăsta e cuvântul, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Şi eu am terminat-o.

— Ooo, vai, a spus Patricia, cât de compătimitor a putut. Era bucuroasă că el nu părea deloc trist. Îmi eşti dator două luni de lecţii de călărie.

— Corect. Vei primii banii înapoi.

— Nu, nu. Eu vreau lecţiile.

— Dar nu pot să mă întorc în Statele Unite. Tatăl meu este bolnav şi trebuie să mă ocup de şcoală.

— Poate vin eu acolo.

— Da, vino la Lisabona şi vei primi lecţiile aici.

Patricia spera să nu i se fi auzit oftatul de uşurare.

— Bine. Pot veni numai pentru puţină vreme.

— Când să te aştept?

— Poimâine e bine?

— Perfect.

Miguel a închis telefonul, i-a făcut vânt lui Ultimato, iar elevii uimiţi l-au văzut pe profesorul lor posomorât traversând arena în salturi şi schimbând paşii unul după altul.

New York City

Ash şi Rosemont abia s-au aşezat pe scaune, că Horace i-a şi anunţat, cu o figură mulţumită de sine:

— Amicilor, ştiţi ceva? Patricia e o fată simpatică. Poate nu va fi nevoie să folosim stratagema declarării ei drept deplasată mental.

Ash i-a aruncat o privirea care spunea: „Nu-mi cred urechilor”.

Rosemont îl privea la fel.

— Dar, Horace, am fost de acord că este singuri mod de a păstra controlul! Cum putem renunţa?

— Ted, nu am spus că renunţăm, am spus că s-ar putea să nu fie nevoie. Există o altă cale.

— Care?

— Planul „B”. Plimbându-şi privirea de la unul la celălalt, Coleman arăta ca un Budha mulţumit. Să cumpărăm procentul de control al corporaţiei.

Amândoi îl priveau fără să le vină să creadă.

— Horace, ai înnebunit şi tu? a întrebat Ash.

— Cred că fata este gata să-şi vândă posesiunile.

— Toate acțiunile? Vocea lui Rosemont a mai scăzut o octavă în intensitate. Cincizeci şi doi la sută?

Coleman a dat din cap.

— Ne dă compania, pe o tavă de argint?

— Exact.

— Ai dreptate, e un puşti simpatic, a chicotit Ash.

Rosemont a început să mâzgălească „$", pe o hârtie.

— De unde scoți banii? E vorba de o groază de bani, Horace.

— Domnilor, va fi uşor să adunăm banii contraactivelor. Înțelegerea trebuie semnată, parafată şi încheiata în mai puțin de şase luni.

— Rahat! a exclamat Ash.

— Ce oferi pentru acțiunile ei, Horace, a întrebat Rosemont. Prețul actual este de şaizeci şi trei de dolari acțiunea.

— Valorează mai mult de atât, a spus Ash absorbit de gânduri.

— O să le vândă şi pentru mai puțin i-a anunțat Coleman.

— Păi, atunci, să le cumpărăm cu mai puțin.

Coleman i-a aruncat o privire ucigaşă lui Ash.

— Şi le explici tu celor de la SEC (Comisia pentru Siguranță şi Schimb). O tranzacție de mărimea asta, va fi verificată foarte amănunțit.

— Şi de ce face ea asta? s-a băgat din nou Ash.

Coleman a făcut un cerc în aer cu degetul arătător şi l-a dus apoi la cap.

— Pentru că vrea să fie mare filantroapă. Şi eu vă spun, lăsați-o. Las-o să construiască câte spitale vrea, să cumpere sicrie pentru cei morți… Orice vrea.

— Ai dreptate, Horace, a spus Ash, vesel. Să fie fata fericită.

Coleman s-a lăsat din nou în scaun.

— La vârsta mea, n-am nevoie de mofturile unei moştenitoare nebune, care să mă țină treaz noaptea.

— Eşti strălucitor, Horace, a spus Rosemont, ridicându-se să ia o sticlă de şampanie din bar. Cred că ar trebui să toastăm, în cinstea geniului tău.

A umplut trei pahare, dar înainte de a bea, secretara le-a întrerupt sărbătorirea:

— Domnule Coleman, a venit Miss Simpson.

Rosemont a râs.

— Acum putem scăpa de cățeaua asta bețivană.

— Haide, Horace, a spus Ash, vesel, vreau să văd cum îi dai un

şut în fund.

— Staţi, staţi! Nu aşa de repede, a spus Coleman. Avem nevoie de ea, ca rezervă. Nu voi renunţa la planul „A”, până când certificatele acţiunilor nu sunt în buzunarul meu. A apăsat butonul interfonului: Pofteşte-o!

Laura a intrat şi şi-a croit drum spre bar.

— Ce lipsă de consideraţie, băieţi, să beţi fără mine, a spus ea, turnându-şi un pahar zdravăn de whisky.

Horace Coleman a privit-o cu dispreţ.

— Ce ai pentru noi, Miss Simpson?

— Vroiam să vă spun că gândăcelul nostru şi-a luat zborul, a spus ea, luând încă o înghiţitură.

— Eşti beată? Ce tot spui acolo? s-a răstit Coleman.

— Cum spuneam, avionul companiei o duce la Lisabona.

— Rahat! a exclamat Ash. Mâine vroiam să mă duc la Palm Springs, la un turneu de golf.

Coleman i-a aruncat o privire tăioasă.

— La Lisabona? De ce?

— La academia de călărie.

— Exact ce-i trebuie, încă un cal, s-a răţoit Ash.

— Nu s-a dus după cai, s-a dus după un bărbat.

Laura a hohotit şi i-a stropit cu whisky.

Ted Rosemont s-a strâmbat şi şi-a scos nasul din mâzgălelile lui.

— Un bărbat? Cine?

— Străinul ăla… a sughiţat Laura. Ăla cu un picior.

— Ce? au întrebat Rosemont şi Ash, într-un glas.

— Mda. E hotărâtă să se aranjeze şi să scape de voi, băieţi.

— Bine, gata cu sarcasmul. Coleman s-a ridicat şi i-a luat paharul din mână. Vânzarea acţiunilor va schimba totul.

— Păi, nu ştiu.

— Cum nu ştii?

— Vânzarea acţiunilor a făcut-o să se simtă cam prost, Horace. Biata fată a venit acasă plângând. Poate se mărită şi se răzgândeşte.

— E treaba ta să nu se întâmple asta.

— Cum să-i împiedic? Să sar în pat cu ei?

— Te descurci tu.

Capitolul 14

Lisabona

Taxi s-a ghemuit lângă Patricia, pe scaunul taxiului care vâjâia pe autostradă. Phoebe torcea n poala ei. Maşina se îndrepta spre dealurile de dincolo de Valea Migdalului.

— Cât mai este până la Centrul Ecvestru al lui Cardiga?

Spera că vocea nu-i trăda nerăbdarea.

— Păi, vreo paisprezece kilometri, adică opt mile, i-a răspuns şoferul.

Ținutul de țară, pe care îl considerase şters când fusese ultima oară aici, acum părea romantic. Arhitectura cu influențe maure crea o atmosferă de basm, ca în „O mie şi una de nopți".

Pe măsură ce înaintau pe şoseaua mărginită de copaci, îşi simțea, sub bluza subțire de mătase, inima pulsând tot mai tare. Taxi a început să latre la doi călăreți tineri, care, purtând coloratele costume *Renaissance* şi călare pe frumoşi cai lusitani, formau comitetul de primire. Au galopat mărunt în jurul maşinii, conducând-o pe lângă conacul acoperit cu iederă, spre clădirea ce adăpostea arena acoperită de călărie. Un rândaş s-a ocupat de câine şi pisică, iar Patricia a fost condusă spre o uşă laterală, care dădea într-o galerie plină de bănci. S-a aşezat pe rândul din spate şi s-a uitat în arenă. Strângea din mâini şi se forța să nu-şi roadă unghiile.

Miguel, îmbrăcat în costumul lui negru de călărie, strâns pe corp, cu pălăria cu fundul plat, stătea în mijlocul arenei şi instruia un grup de elevi care galopa în cerc. Fiecare ținea un pahar în fiecare mână, din care, un lichid roşu, se scurgea pe pantalonii lor albi. Patricia şi-a dus mâna la gură, ca să-şi rețină chicotelile. Totuşi, îi părea rău pentru aceste creaturi amărâte, mai ales de fetele care încercau cu greu să-şi înăbuşe lacrimile. Când paharele s-au golit, Miguel a strigat:

— *Termo!* Şi elevii, mânjiți, cu capetele plecate, au fost conduşi afară de asistenți.

Miguel a rămas nemişcat câteva clipe, apoi, simțindu-i prezența, s-a întors şi s-a îndreptat spre ea cu un zâmbet abia zărit. Patricia a întrerupt tăcerea.

— Probabil că ai irosit o groază de vin.

— Vin ieftin, a spus el. Pentru tine am folosit întotdeauna cel

mai bun vin al pivnițelor Fonseca.

Ea a râs.

— Sunt gata pentru prima lecție.

— Nu azi. Şcoala s-a terminat.

El i-a atins mâna, care se odihnea pe balustradă.

— Patrizia, mă bucur că eşti aici. Unde sunt bagajele tale?

— Le-a luat unul dintre rândaşii tăi,

— Bine, hai să te conduc în apartamentul de oaspeți.

Fără să scoată vreun cuvânt, a condus-o peste un pod de piatră, cu pereții ornamentați cu modele deosebite, din țiglă albastră, smălțuită (fabricată la Delft, în Olanda). Au trecut de poarta din fier forjat, care dădea spre curtea pavată a conacului. Aici era linişte. Doi copaci mari dădeau umbră, iar apa plescăia în fântâna arteziană din mijlocul curții. Casa era o clădire cenuşie, din stuc, în formă de patrulater, cu numeroase uşi franceze care dădeau spre curte.

— Aici sunt camerele tale, a spus Miguel, ducând-o în aripa de vest.

Înăuntru, pe un pat antic, cu patru stâlpi, Taxi şi Phoebe sforăiau deja.

— Ştttt! Patricia şi-a dus mâna la buze, apoi a desfăcut fermoarul şi i-a dat un pachețel, învelit în hârtie de cadouri.

— Este doar o cărticică, să-ți amintească de discuțiile noastre de la fermă.

— Cum aş putea uita, a spus el zâmbind. I-a arătat un volum subțire pe noptieră. Am şi eu ceva de citit pentru tine.

Ea a luat cartea.

— *Méthode d'Equitation*? Hmm… Franceza mea cam scârțâie, dar o să mă străduiesc.

— Autorul şi-a pierdut ambele picioare şi a trebuit să inventeze noi metode de călărie. Tata mi-a dat-o, s-o citesc, când eram în spital.

— Ooo, cum se mai simte tatăl tău?

— Cât de bine se poate. E obligat să stea în pat şi este nerăbdător să te vadă. Ai vrea să-l saluți?

Ea l-a urmat, printr-un coridor îngust, spre un portal jos de piatră, care încadra o uşă masivă, întredeschisă.

Paulo nu era în pat. Stătea la o masă mare, ornamentată cu sculpturi, îmbrăcat într-un caftan alb, în stil maur, şi legat cu o eşarfă roşie.

— Tată, îți aminteşti de Miss Dennison?

Paulo s-a ridicat, cu o sclipire în ochi.

— Aaa, da, da. S-a aplecat peste masă şi a admonestat-o, dând din deget. M-ai fermecat şi mi-ai luat doi dintre cei mai buni cai. Fiul meu a fost foarte supărat pe mine.

Ea a aruncat o privire întrebătoare lui Miguel, care-i zâmbea.

— De ce?

— Pentru că nu puteam suferi să ştiu că doi dintre cei mai buni cai au încăput pe mâna unei moştenitoare grase din America.

Patricia a râs.

— Ei bine, acum îl ai pe Ultimato.

Se simțea degajată cu aceşti oameni.

— Ia loc, ia loc, a spus Paulo, arătându-i cu amândouă mâinile scaunele din fața lui. Sper că Miguel s-a ocupat de confortul tău.

— Da pentru toți.

— Toți?

— Pentru câinele şi pisica mea.

— A, un câine şi o pisică. Asta îți dă echilibru. Un câine care să te adore şi o pisică, care se te ignore.

— Mă tem că sunt, totuşi, lipsită de echilibru. Şi pisica mă adoră.

Râsul lui Paulo s-a transformat în tuse.

— Tată, ar trebui să fii în pat.

Paulo şi-a dres glasul.

— Eu nu primesc niciodată o tânără doamnă stând în pat.

— Decât dacă e gata să ți se alăture, l-a tachinat Miguel.

Paulo s-a întors spre Patricia, cu ochii clipind.

— Nu mă lasă să stau pe cal, nu mă lasă să stau pe fund. Nu vor decât să stau întins, exersând poziția din mormânt.

Patricia a zărit ochii lui Miguel, care îşi privea tatăl cu îngrijorare.

— Vei trăi mult, mult, a spus Miguel.

— Sper, pentru că am multe de făcut, a spus Paulo, chicotind pe înfundatelea. Câtă vreme eu stau culcat, Contele von Steinbrecht îmbrobodeşte pe toată lumea cu exercițiile lui militare, pe care le consideră adevărata artă a dresajului. Apoi a adăugat disprețuitor: Academia Vieneză de Călărie este o înşelătorie!

Patricia a ridicat din sprâncene, surprinsă

— Nu este cea mai admirată instituție de dresaj din lume?

— Patrizia, a pronunțat el uşor numele, ca şi Miguel, dresajul

clasic este instruirea cailor în arta dansului – cu uşurinţă, graţie şi frumuseţe, a spus el, cu o voce din ce în ce mai apăsată. Prusacilor nu le pasă decât de forţă, supunere şi precizie – *eins, zwai, drei.* Ăsta-i sport, nu artă. Sper că Miguelinho te-a învăţat deosebirea dintre ele.

— Oh, da, m-a costat multe perechi de pantaloni albi.

Paulo a râs din suflet. Părea viril şi puternic, nu bolnav, s-a gândit Patricia.

— Tata nu scoate bani din cai, sau lecţii de călărie, i-a spus Miguel, cu o seriozitate ironică, El îi scoate din spălătorie.

— Nu mai râde, Miguel. Eu caut să păstrez o tradiţie, pe care tu ai vrea să o abandonezi pentru coridă.

Patricia a observat că zâmbetul de pe faţa lui Miguel a dispărut.

— Domnule Cardiga, nu sunteţi de acord cu luptele cu tauri? l-a întrebat ea.

— Şi da, şi nu. A păstrat pură arta călăriei în Portugalia, dar, totuşi, este un sport sângeros.

— Tată, te rog, nu din nou.

Paulo l-a ignorat pe Miguel şi a privit-o pe Patricia.

— Tu ce părere ai?

— Nu am văzut niciodată o coridă, şi nici nu aş vrea să văd.

— Deci nici tu nu eşti de acord! Spune-i asta fiului meu!

— Încetează!

Mânia lui Miguel era evidentă. Dar Paulo a continuat:

— Vezi, Patrizia, cum vorbeşte cu mine. Nu are respect pentru tatăl lui. Sunt sigur că tu te porţi mai bine cu tatăl tău.

— Tata a murit, a spus Patricia simplu.

— Ah, îmi pare rău. Probabil că-i simţi lipsa.

— Da, da. Foarte mult.

— L-ai iubit.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

Ea a dat din cap.

Paulo a tăcut şi a rămas cu ochii aţintiţi pe zidul din spatele ei.

— E trist să pierzi pe cineva iubit, a spus el, visător.

Patricia s-a întors, aşteptându-se să vadă portretul soţiei lui, şi a fost şocată să observe că se uita la capul împăiat al unui cal.

— Oh, Doamne, a rostit ea, fără să vrea.

— Aceasta este Amante, a spus Miguel. Unica dragoste a tatălui meu.

— Da, a oftat Paulo, am iubit calul acela. O expresie de fericire

i-a luminat chipul. Şi ea m-a iubit pe mine. Nu am putut îndura să mă despart de ea. Picioarele ei susțin această masă.

Patricia a rămas uluită, văzându-l mângâind unul dintre picioarele calului, pe care se sprijinea tăblia mesei. Atunci i-a arătat o piele maronie, întinsă pe pat.

— Când mă scol dimineața, ating pielea ei cu picioarele goale.

Patricia n-a mai putut rosti nici un cuvânt.

— Bineînțeles, a continuat Paulo, există multe femei frumoase în lume. Dar de ce îți atinge inima numai una? L-a privit pe Miguel. Amante era ca un nor alb, a spus el, ridicând din nou vocea. Călăream pe ea şi mă simțeam ca un zeu.

Patriciei i se părea totul bizar, dar nu mai auzise pe nimeni vorbind cu atâta respect despre un cal.

Dintr-o dată, Paulo a pălit, iar mâna lui zbârcită a început să tremure.

— Tată, a spus Miguel cu severitate, acum trebuie să te odihneşti, s-o visezi pe Amante. Între timp, Patricia se va odihni după călătorie.

— Da, da, a mormăit Paulo, în timp ce Miguel l-a ajutat să se ridice după scaun şi să se urce în pat.

Ultima imagine pe care a văzut-o Patricia, ieşind din cameră, a fost a acestui om mare, stând pe pat şi mângâind cu picioarele goale pielea dragei lui Amante.

Stone Ridge

— Băga-te-aş... Horace Coleman. Şi-a umplut din nou paharul. Era deja cam afumată. Ce crezi că sunt eu, magician afurisit?

A trântit paharul pe masă, iar lichidul s-a vărsat peste tot. Şi-a pus capul în mâini. De necaz, s-a scărpinat cu putere în cap, să-i vină vreo idee.

— Rahat! Chiar asta şi sunt!

A înhățat geanta şi a scotocit în ea, nerăbdătoare, răsturnându-i conținutul pe podea. Din ea s-au rostogolit pachete mototolite de țigări, rujuri, cutii cu pudră, un pieptene murdar, un portmoneu şi o pungă cu cartofi prăjiți, pe jumătate mâncată. Le-a împrăştiat, până când a găsit ce a căutat: o bucată de hârtie mototolită. A întins-o, zâmbind, mulțumită de sine.

S-a îndreptat spre telefon.

— Centrala internațională? Dați-mi legătura cu Lisabona,

Portugalia. Telefonul este patru-unu-opt-zero-cinci-cinci-doi, direct cu Miss Isabel Veloso.

Lisabona

Patricia s-a îmbrăcat cu grijă, într-una din rochiile mamei ei – o mătase moarată, albă şi delicată, care-i scotea în evidență silueta zveltă. Taxi şi Phoebe o priveau cu atenție, de pe pat.

— Ce credeți, amicilor? Îi va place? Taxi a dat din coadă.

— Mulțumesc, a spus ea.

Pe fereastră, l-a zărit pe Miguel traversând curtea.

Da, într-adevăr nu mai şchiopăta. Pasul său avea elasticitate. Ce se întâmplase?

Ea a deschis uşa exact când el a ridicat pumnul, ca să bată.

— Te rog, nu mă lovi, a chicotit ea.

— Niciodată, şi în mod sigur nu în felul în care arăți în seara asta.

A desfăcut mâna, iar degetele lui i-au atins obrazul. A fost o mângâiere blândă şi drăgăstoasă.

— Unde mergem să mâncăm? a reuşit ea să rostească, neştiind ce se mai spună.

— Păi, sper că nu te superi, dar m-am gândit să mâncăm în bucătărie.

— Oh, bineînțeles că nu mă supăr. Acasă mănânc tot timpul în bucătărie. Apoi a zâmbit sfioasă şi a atins mătasea rochiei. Dar poate sunt puțin prea îmbrăcată pentru asta.

— Deloc, a spus el. A luat-o de mână şi a condus-o, pe poarta principală, spre Ferrari-ul lui Emilio. Prietenul meu mi-a trimis maşina lui trăsnet, ca să te impresionez, a spus deschizându-i uşa. Nu m-am îndurat să-i spun că un avion particular te aşteaptă la aeroport.

— Avem nevoie de maşină ca să mergem la bucătărie?

— Ai încredere în mine, a spus el.

Înainte de a se înscrie pe drumul principal, Miguel a observat o maşină albă, parcată peste drum. Semăna cu maşina Isabelei. Nu a putut desluşi chipul şoferului.

A accelerat, traversând în viteză ținutul de țară, spre oraş. Apoi a cotit brusc şi a intrat pe o stradă lăturalnică.

— Conduci repede, nu glumă!

— Nu pot altfel. E o maşină puternică.

S-a uitat din nou în oglindă. Maşina albă dispăruse.

— Unde suntem, a întrebat Patricia.

— La *Queluz.* Înseamnă „migdal", în arabă. Iar bucătăria e chiar aici, a spus şi i-a arătat un palat roz, enorm, o uluitoare imitație roccoco a Versailles-ului, care se întindea chiar în fața lor.

Patricia a încercat să ghicească gluma, dar el doar a zâmbit, ca un om mulțumit de sine. A parcat maşina la celălalt capăt al clădirii şi a condus-o printr-o uşă de sticlă.

— Aceasta este bucătăria vechiului palat. Acum este un restaurant grozav, numit *Conzinha Velha.* E romantic, nu crezi?

Înainte ca ea să poată răspunde, a apărut un *maître d'.*

— Señor Cardiga! Ce mult mă bucur să vă văd din nou, şi-a revărsat acesta cuvintele spre ei, apoi i-a condus în interiorul restaurantului, aflat în semiîntuneric, luminat numai cu felinare.

Au trecut pe lângă o masă de marmură de vreo cincisprezece picioare, pe care lucraseră cândva bucătarii regelui. Sub un coş uriaş, ridicat pe coloane de marmură, se afla o frigăruie, gata pregătită pentru o friptură de mistreț.

— Chiar aici señor.

Maître d' a tras câteva scaune, de la o masă dintr-un colț, aflată lângă un jgheab de piatră, în care clipocea apa.

— Ooo, ce neobişnuit! Are şi peşti? a glumit Patricia.

— De fapt, râul local a fost deviat pe aici, ca bucătarul să poată prinde hrana pentru masa regelui şi să spele vasele, a răspuns Miguel.

Executând o adevărată piruetă în aer, chelnerul le-a dat lista cu vinuri.

— Ce vrei să bei? a întrebat-o Miguel.

— Pot Îndrăzni să comand *Periquita*? a spus ea, clipind din ochi.

El a râs.

— Poate că nu ar fi bine. S-ar putea ca mâine să primeşti suficient de mult.

— E o amenințare?

— Patrizia, a spus el încet, sprijinindu-se pe coate şi privind-o în ochi, arăt eu ca un bărbat care ar amenința o femeie?

Chelnerul şi-a dres glasul.

— Luăm o sticlă de *Branco Seco,* a spus Miguel şi a întins lista cu vinuri. Este un vin alb. Tot din viile lui Emilio.

— Aş vrea să-l întâlnesc pe Emilio.

— Vine peste două zile. Suntem prieteni foarte buni, de când

tatăl lui l-a dat afară pentru că a sedus una dintre cameriste. Şi tatăl meu m-a dat afară, pentru că nu am răcorit un cal după lucru.

— Te-a dat afară pentru asta?

— Nu m-ar fi dat afară dacă aş fi sedus una dintre cameriste.

Au râs amândoi.

Patricia a sorbit din vin. Nu prea era obişnuită să bea, aşa că au început să-i țiuie urechile.

Miguel a comandat *gaspacho* şi o brânză numită *Azeitao.*

— N-aş îndrăzni să comand carne, ştiind ce părere ai. Aceasta este brânză de oaie din Peninsula Arrábida. Îți mai aminteşti povestea mea cu ciobanul!

— Ooo, da. A luat o înghițitură. E delicioasă.

— Se spune că are proprietăți curative, a spus el.

Apoi a adăugat încet:

— Dacă, măcar ar putea vindeca şi cancerul.

— Pot face ceva doctorii pentru tatăl tău?

— Mi-au spus că are de trăit cel mult şase luni.

— Îngrozitor. Îngrozitor de trist… Şi totuşi, pare atât de viguros. Mi-a plăcut să stau de vorbă cu el. Dragostea lui pentru cai pare extraordinară..

— Amante a fost una la un milion.

Miguel s-a înveselit. Norul întunecat a trecut tot atât de repede precum a venit.

— Amante! Ce romantic sună.

— Înseamnă iubită, a spus Miguel, clipind din ochi. Numai tata ar fi îndrăznit să dea acest nume unui cal.

Ea a râs.

— Într-adevăr, o persoană deosebită.

— Da, i se spune artistul. Geniul nebun. Ai văzut de ce.

— Semeni mult cu tatăl tău. Şi tu eşti puțin nebun.

— Dar nu mi-aş pune niciodată capul iubitei pe perete şi pielea ei pe picioare.

Ea s-a strâmbat.

— Moştenesc de la tata jenantul meu simț al umorului. Vezi, mama a murit la naşterea mea, iar el a trebuit să se ocupe de mine încă de la început. Ooo, ce ne-am mai certat. N-am putut niciodată să fiu pe măsura aşteptărilor lui. Încă ne mai enervăm unul pe celălalt, dar îl iubesc pe bătrânul *mestre.*

— Da, înțeleg. Şi eu l-am iubit pe tata. Patricia a simțit nevoia

copleşitoare de a continua ideea. Ştii, a murit în cel mai îngrozitor fel.

Miguel a sorbit din vin, privind-o.

— Venea să ne întâlnim... Dar a... avionul lui a fost reținut de terorişti palestinieni. Au ucis evreii de la bord, iar tata a fost luat drept evreu.

— Tragic, a clătinat el din cap. N-am înțeles niciodată de ce evreii sunt urâți de atâta lume.

— Nici eu... Dar bunicul îi numea întotdeauna „alunecoşi". Nu poți avea încredere în ei, când e vorba de bani.

— Tu ce părere ai?

— N-am cunoscut decât un evreu, pe doctorul Solomon, şi îl iubesc.

— Ei, acum mai cunoşti încă unul. Ea l-a privit cu ochi mari.

— Strămoşii mei erau *Marranos.*

— Marranos?

— Da, evrei obligați de către inchiziție să devină catolici. Mâine îți voi arăta *Rossio,* unde au fost arşi pe rug mii de evrei.

— Groaznic!

— Prostesc! Cei mai mulți oameni din lume sunt, măcar o parte din ei, evrei. Cred că Papa uită că Iisus Christos a fost evreu.

Ea l-a ascultat cu atenție. O uimea din ce în ce mai mult. Miguel se înfierbânta.

— Detest religia. Îi face pe oameni să se urască şi să se ucidă între ei. Patrizia, lumea ar fi mai bună dacă oamenii ar acorda mai multă atenție lui Dumnezeu şi mai puțină atenție religiei.

— Pare atât de simplu, cum o spui tu.

Miguel a golit paharul.

— Cele mai multe lucruri în viață sunt simple... Dacă ştii cu adevărat ce vrei. I-a luat mâna în mâinile lui. Ştii ce vrei?

— Eu nu sunt sigură.

Şi-a ațintit privirea asupra ei.

— Eu ştiu ce vreau. Te vreau pe tine.

Fără să-i poată susține privirea, Patricia a coborât ochii şi s-a uitat spre mâinile lui puternice, care îi cuprindeau degetele delicate. Fără să îndrăznească să respire, ea şi-a ridicat ochii spre ai lui.

Uşa băii s-a închis în urma Patriciei. Miguel a stins veioza, a scăpărat un chibrit şi a aprins lumânarea groasă de pe noptieră.

Şi-a scos hainele, s-a aşezat pe pat şi a desfăcut singura curea de deasupra genunchiului. Era mult mai uşor decât să desfacă vechile catarame, care îi legau coapsa. Proteza a căzut pe podea.

A privit raza argintie de lumină, care venea pe sub uşa băii, întunecată de mişcările ei. Lumina s-a stins, iar inima a început să-i bată repede. Uşa s-a deschis.

Patricia ar fi vrut să traverseze camera în fugă şi să se cufunde în braţele lui, dar dintr-o dată s-a fâstâcit. El stătea pe pat, complet dezbrăcat. Trupul lui era ca o sculptură în piatră, cu muşchi netezi. La lumina lumânării, pielea măslinie părea de culoarea mierii. Nu-i putea desluşi prea bine expresia feţei. A inspirat adânc şi a lăsat halatul să-i cadă de pe umeri.

El s-a sprijinit înapoi pe braţe, absorbind cu privirea, fiecare părticică a corpului ei.

— Eşti atât de frumoasă, a spus el.

— Şi tu eşti la fel, a şoptit ea.

— Uită-te la mine, i-a poruncit el, cu o voce blândă.

— Mă uit.

— La tot.

Încet, s-a îndreptat spre el şi a îngenuncheat. I-a văzut coapsa piciorului rănit. El nu s-a mişcat.

— Te doresc, Miguel.

Mâna ei i-a atins erecţia.

El şi-a îngropat degetele în părul ei, a tras-o spre el şi a sărutat-o cu pasiune pe gura deschisă. Un curent electric a străbătut-o prin tot corpul. Avea aceeaşi senzaţie ca atunci când a sărutat-o, pentru prima oară, în grajd. Atunci era speriată.

— Oooh, Miguel, o şoptit ea, îmi pare rău că te-am îndepărtat în noaptea aceea.

Râsul lui a avut un sunet gutural.

— Nu mă mai îndepărta, a spus el şi a răsucit-o peste trupul lui.

— Niciodată… Niciodată…

El i-a mângâiat gâtui, sânii. Cu tandreţe, i-a atins sfârcurile şi a simţit cum se întăresc. I-a atins uşor, cu mâna, abdomenul plat şi i-a urmărit contururile coapselor. Apoi, degetele lui au trecut la locul umed dintre picioare.

Patricia a gemut uşor, când el a zdrobit-o sub el şi a intrat în ea.

Capitolul 15

Lisabona

Clopoțelul de la poartă a sunat. Miguel, îngrijorat că zgomotul l-ar putea deranja pe tatăl lui, care abia adormise după o zi grea, a traversat repede curtea. Ce moment nepotrivit pentru un musafir, când el aştepta cu nerăbdare să petreacă o seară liniştită cu Patricia.

A deschis portalul. S-a trezit privind fix în ochii negri ai Isabelei.

— Isabel? Eu… tocmai plecam.

— Dar nu am venit să te văd pe tine. Am venit la tatăl tău.

Avea un buchet mare de crini. A înaintat, dar Miguel a blocat uşa.

— Îi dau eu florile, a spus, luându-i buchetul. Nu poate primi musafiri. Este foarte bolnav.

— Oh… îmi pare rău.

— Îți mulțumesc pentru solicitudine.

El a încercat să închidă poarta, dar ea a întins mâna şi l-a oprit.

— Miguel, nu mă îndepărta. Fața ei era la numai câțiva centimetri. Şi eu sunt bolnavă.

— Atunci du-te la doctor.

— Vorbesc serios, sunt bolnavă, bolnavă de moarte pentru că nu te mai văd.

— Isabel, te rog, nu vreau să vorbim despre asta. Acum am alte probleme. Mă ocup de tata.

Ea a zâmbit.

— Serios? Cred că te ocupi mai mult de moştenitoarea aia deranjată la minte.

Miguel era uluit.

— Da, a continuat ea. Nu ți-au spus că tocmai i-au drumul de la casa de nebuni?

Palma lui Miguel a plesnit-o peste față.

Ea şi-a dus, încet, la obraz degetele înmănuşate.

Înainte să mai poate spune ceva, vocea Patriciei a traversat curtea întunecată.

— Miguel, unde eşti?

— Vin, a răspuns el repede.

Ochii Isabelei au devenit doi cărbuni întunecați.

— Grăbeşte-te, Miguel! s-a răstit ea. N-o să te aştepte.

Ea s-a răsucit pe călcâie, iar Miguel, tremurând de mânie, a trântit poarta în urma ei.

— Un musafir? l-a întrebat Patricia.

— Nu, doar nişte flori pentru tata, a spus el, ridicând buchetul. Mă duc să i le dau cameristei, să le pună în apă.

Avea nevoie de câteva clipe, să se liniştească. Bineînţeles că Patricia îi spusese de sanatoriul de la Lausanne, dar de unde ştia Isabel?

— Domnule Cardiga... A auzit el vocea Patriciei. Eşti încordat, domnule Cardiga.

Şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului lui. Zâmbetul de pe chipul ei i-a risipit toate gândurile datorate Isabelei.

Cât ţinea ziua de lungă, Patricia se simţea preferata profesorului la şcoala de călărie. O comandă severă, sau o dojană aspră pentru oricine altcineva deveneau o sugestie blândă, sau un compliment adresat ei. Şuşotelile elevilor o făceau să se întrebe dacă ştiau. Dar, când a urcat-o pe Ultimato – un cal pe care nu avea nimeni voie să călărească – şoaptele au devenit zâmbete atoateştiutoare.

În câteva zile, a ajuns mai mult decât preferata profesorului, era asistenta profesorului. Miguel a rugat-o să lucreze cu franţuzoaica plângăcioasă, care îi îndepărtase pe toţi şi era considerată o progenitură bogată şi răsfăţată. Nu mai aveau nici o speranţă în privinţa ei.

Patriciei i-a părut rău de fată, care a impresionat-o, văzând-o pe calul ei, Palomino, cam îndărătnic, cu pantalonii mustind de vin şi lacrimile curgându-i pe obrajii dolofani.

— *Quel este ton nom*? a întrebat-o Patricia, luând-o pe după umăr şi ducând-o într-un colţ al arenei.

— Mă numesc Lise, a spus fata.

— Aaa, vorbeşti englezeşte?

— *Oui,* eu vorbesc englizeşte. Dar am probleme cu *cheval.*

Patricia a zâmbit.

— L-a început este mai greu, Lise, dar trebuie să fii răbdătoare.

— Dar *Monsieur* Miguel nu este răbdător. E un monstru... îîîl detest, s-a bâlbâit ea.

Patricia a strâns din buze, ca să-şi înăbuşe râsul.

— Da, bine, *Monsieur* Miguel poate fi cam aspru uneori, dar calul este prietenul tău.

— *Non,* e un dragon. Vrea să mă arunce pe spaaate şi să mă joace cu copiteeele.

— Ooo, vai, nu poate fi adevărat. Vino aici şi uită-te în ochii lui..

Fata a ridicat timidă capul.

— Vezi, e doar speriat. Crede că tu îi vei face rău.

Fetița s-a uitat în ochii blânzi ai calului.

— Crezi? Şi lui îi e frică?

— Da. Fii drăguță cu el şi totul va fi bine. Îți promit.

— Îmi promiți?

— Da. Dar mai întâi du-te şi schimbă-ți pantalonii, a spus Patricia luând frâul, iar când te vei întoarce, te voi ajuta.

— *Merçi, merçi,* eşti atât de bună, a spus fata şi a plecat în grabă.

În spatele Patriciei, o voce de bărbat a cerut să i se acorde atenție, la rândul său.

— *Señora,* şi eu aş vrea lecții de călărie de la dumneavoastră.

Patricia s-a întors şi a văzut un tânăr înalt şi subțire, apropiindu-se de ea.

— Vă sugerez să vorbiți cu *señor* Cardiga, a răspuns ea, arătându-i-l pe Miguel, care lucra cu un elev, la celălalt capăt al arenei.

— Nu. Nu. Nu! a strigat el. Nu voi lua niciodată lecții de la el!

Patricia a încercat să împace omul, a cărui voce devenea din ce în ce mai puternică.

— Vă rog, nu este nevoie să…

— E un monstru! Ați auzit fetița. Toată lumea ştie acest lucru!

Patricia s-a întors spre Miguel, să ceară ajutor, şi l-a văzut apropiindu-se, zâmbind cu gura până la urechi.

— Emilio, a spus Miguel, trebuie să te dau afară de fiecare dată?

Bărbatul a râs.

— Patrizia, acesta a fost cel mai bun prieten al meu, a spus Miguel.

Emilio i-a sărutat mâna cu o eleganță exagerată.

— Ahhh, nici nu ştii ce fericit sunt că, în sfârşit, te-am întâlnit. Am auzit atâtea despre tine, dar cum Miguel minte mai tot timpul, a spus el clipind din ochi, mă bucur să văd că de data asta spune adevărul.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Emilio a insistat să fie ghidul

Patriciei prin Lisabona. Când cei trei s-au înghesuit în maşina lui sport, el a început să se laude:

— Cu Miguel vezi numai grajduri şi bălegar. Cu mine vei vedea abundența voluptoasă a Lisabonei.

Patricia şi-a dat seama de ce erau prieteni. Miguel râdea la fiecare cuvânt al lui Emilio.

I-a dus la Alfama vechiul cartier maur, unde au parcat maşina şi au pornit pe jos, pe aleile înguste, pietruite, pe care erau înşirate rufe la uscat, în briza de primăvară. Clădirile înalte şi cu stuc colorat, de fiecare parte a drumului păreau să se sprijine una pe cealaltă, încercând să se întâlnească spre acoperiş. Unele străzi erau pline de mese şi scaune, bărbați şi femei, copii care mâncau şi beau, cântăreți şi mirosuri de peşte la grătar. Era vremea fiestei.

— Patrizia, ți-a spus Miguel vreodată de vremea când ne-au dat tații afară? a întrebat-o Emilio, luând-o de braț.

— Mi-a pomenit ceva.

— Un timp, am locuit în apropiere. Ce zile! O nebunie! Îți aminteşti, Miguelinho?

— Cum aş putea uita? Aveam de gând să fugim la Paris şi deschidem un circ cu cai. Miguel a râs. Ce idei trăznite mai aveam pe atunci!

— Nici chiar aşa. Zingaro a făcut-o şi a dat lovitura. Oamenii nu se mai satură de magia cailor lui.

— Zingaro a fost cel mai promițător şi dificil elev al tatălui meu, i-a explicat Miguel. Acum e la Paris, pretinde că e țigan şi vrăjeşte oamenii cu spectacolul lui cu cai. O să te duc, odată, să-l vezi.

— Mi-ar place.

— Să vă duceți devreme, a intervenit Emilio. Înainte de spectacol, ospătari pe cai servesc vin publicului. E un soi chiar foarte bun, aş putea adăuga.

— Fonseca? a chicotit Patricia.

Dintr-o dată, Emilio s-a oprit

— Aici este! şi le-a arătat ceva în aer.

— Ce? a întrebat Patricia.

— Acolo, sus, a fost apartamentul nostru. Ahh, a oftat el, încântat de amintiri. Îmi aduc aminte de o seară ca aceasta – era fiesta – şi eram aici, jos, în stradă încercând să agăț o companie atrăgătoare pentru noapte, în timp ce el se îmbrăca acolo, sus... A spus Emilio şi i-a arătat locuința

Miguel l-a întrerupt

— Patrizia nu vrea să audă povestea asta.

— Ooo, ba da, a spus Emilio, dintr-o suflare.

Miguel şi-a înhățat prietenul de mână.

— Dacă mai spui ceva, îți trag un şut în fund.

— Miguel, nu e drept, l-a tachinat Patricia. Emilio a început o poveste, iar eu vreau s-o aud.

Miguel s-a îndepărtat puțin, afişând un dezgust prefăcut.

— Ei bine, eu nu vreau s-o ascult.

— Atunci, n-o asculta! a strigat Emilio după el. Şi cu o voce joasă, aproape de urechea Patriciei, a continuat. În timp ce se ştergea cu un prosop, la fereastra de peste drum, a văzut-o pe fiica barmanului – de o adevărată frumusețe – goală-puşcă, uitându-se la el.

— Destul! a strigat Miguel.

— Laşule! i-a răspuns Emilio.

— Deci, ce s-a întâmplat? l-a îndemnat Patricia.

— Eu eram aici, patru etaje mai jos, şi încercam să găsesc o fată care să mă lase s-o țin de mână şi... Nu mi-a venit să-mi cred ochilor. S-a cățărat pe fereastră, pe deasupra capului meu, şi a traversat aleea pe frânghia de rufe!

Patricia a început să râdă.

— Nu e nostim. Era dezbrăcat. Putea să-l vadă toată lumea, colo, cățărat, dar lui nu-i păsa. Emilio şi-a privit prietenul, care încă îl mai admonesta. Bine, bine, nu ştiu ce s-a întâmplat acolo sus, dar eu m-am ales cu un ochi învinețit. Tatăl ei începuse să urce scările. Singura cale de a-l opri, a fost să mă apuc la harță cu el. În cele din urmă, după vreun sfert de oră cu ochiul meu cel bun, l-am zărit pe Miguel întorcându-se pe frânghia de rufe.

— Ooo, sunt sigură că nu s-a întâmplat nimic, într-un timp atât de scurt, a spus Patricia şi i-a făcut un semn cu ochiul lui Miguel..

— Poate ai dreptate. Emilio a ridicat brațele, în semn de renunțare. Nu-ți pot spune decât că, atunci când au coborât, nu era interesat de o altă companie atrăgătoare.

Miguel i-a dat un pumn în glumă. Emilio a simulat că e în agonie.

— Aşa te porți cu omul care ți-a salvat viața? Dacă te prindea barmanul cu fiica lui, te omora.

Au râs toți.

În noaptea aceea, stând unul lângă altul în pat, Patricia a bufnit dintr-o dată în râs.

— Ce e nostim? a întrebat Miguel.

— Ce te excită pe tine – fete dezbrăcate, mai ales.

— Nu, frânghiile de rufe.

Ea a râs din nou.

— Dar, când ai ajuns acolo, ea a încercat să te oprească?

— Bineînțeles că nu. S-a prefăcut că e neajutorată.

Orice s-ar fi întâmplat, nu era vina ei.

— Da, înțeleg, a murmurat Patricia. Aş vrea şi eu să fiu neajutorată, a adăugat ea încet.

— Cum?

— Ca să poți face ce vrei cu mine. S-a apropiat mai mult de el.

Câteva clipe nu a mai vorbit nici unul dintre ei.

Parfumul amețitor al florilor de primăvară, liliac şi glicină, pătrundea dinspre curte.

— Deci, ai vrea să te simți neajutorată? Ea i-a răspuns cu un sărut uşor pe buze.

— Du-te la fereastră, i-a spus el, morocănos.

— De ce?

— Ai încredere în mine.

Ea s-a conformat.

Miguel i-a privit silueta luminată de razele lunii, care intrau prin draperiile întredeschise.

— Scoate şnurul de la draperie.

Ea a luat şnurul de satin şi l-a privit.

— Ia-l şi pe celălalt, a spus el foarte clar.

Patricia s-a îndreptat spre el cu mâinile întinse, cu câte un şnur în fiecare mână. Luându-le, a fixat-o cu privirea. Fără să scoată un cuvânt, s-a întins pe pat în fața lui. Respira greu, parcă emoționată de ce avea să urmeze.

El a luat-o de încheietura mâinii, a înfăşurat şnurul şi a legat-o de stâlpul patului. S-a aplecat deasupra ei, i-a întins cealaltă mână şi a procedat la fel.

Apoi s-a aşezat şi i-a privit formele goale, stând întinsă şi aşteptând. Gura lui a început să coboare de-a lungul trupului ei. A lins-o, cum îşi linge un animal puiul, buzele întârziind pe sfârcurile sânilor.

Ea vibra sub el, legăturile înăbuşindu-i freamătul şi creându-i o plăcere deosebită. Apoi, degetele lui au atins-o între picioare şi au deschis-o, încet, cu blândețe.

— Îmi place să fiu neajutorată, a gemut ea, în timp ce gura lui o

săruta pătimaş.

A trezit-o un zgomot îndepărtat, dar a rămas cu faţa afundată în pernă. Putea auzi bătaia ritmică a inimii lui Miguel, pe Phoebe, care torcea şi pe Taxi, care sforăia întins la picioarele ei.

S-a ridicat încet şi s-a îndepărtat de pat. A luat, zâmbind, cele două şnururi de saten, căzute pe podea şi s-a îndreptat spre fereastră. A dat draperiile la o parte şi le-a legat cu şnururile, ca mai înainte.

Din depărtare se auzea sunetul care o trezise – clopotele, care băteau tare şi dulce..

„Clopote aurii, topite", şi-a amintind de tatăl ei, care îi recita acest poem. „...Ce lume a fericirii, armonia lor vesteşte..."

Cu un oftat, s-a întors spre pat. El stătea cu ochii pironiți pe tavan.

— Miguel, ascultă.

— Afurisitele ălea de clopote, de la biserică, a bombănit el.

Ea a început să râdă.

— Ce-i de râs? a întrebat el.

— Tu!

Şi a alergat spre el, s-a aruncat în pat şi l-a sărutat pe gură cu patimă.

Când l-a eliberat, el a mai reuşit să spună:

— Dacă mai faci asta, duminica s-a terminat. Bietul Ultimato n-o să mă mai vadă astăzi.

— Aş vrea să nu pleci.

— Vino cu mine.

— Nu, mai bine nu. M-ar agita prea tare..

— Ştiu. Preferi să-ți faci mai multe griji pentru un taur, decât pentru mine.

— Păi... O să fie sângeros, nu-i aşa?

— Patrizia, când exersăm, taurul poartă întotdeauna o vestă protectoare, dar chiar şi la o coridă adevărată, tot nu ucidem taurul. În Portugalia nu e ca în Spania. Aş vrea să vii să mă vezi, măcar o dată.

— Voi veni, dar nu azi.

— Bine, dar tot mai am de lucru.

A smucit puternic cuvertura, iar câinele şi pisica s-au împrăştiat. S-a aşezat pe marginea patului, şi-a luat proteza şi şi-a prins-o.

— Îi datorez foarte multe fostului tău logodnic, a spus el peste umăr.

— Da?

— Da, pentru asta, a spus el şi i-a arătat piciorul artificial.

— Ohh, mi-amintesc. Ți-a dat broşura aceea.

— Ştii, l-am urât până în străfundul sufletului. M-am gândit că era un fals Maica Tereza. De fapt, eram gelos că te avea pe tine. Miguel s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz. Acum, cred că este un doctor mare. Ştii că el a sunat la Seattle şi a aranjat întâlnirea? Într-o zi, va trebui să-i mulțumesc pentru asta. EI a intrat în baie, dar a scos imediat capul pe uşă. Îi mulțumesc şi pentru ruperea logodnei cu tine.

Patricia s-a întins pe pat, simțindu-se delicios de mulțumită. Era aici, la, Lisabona, cu bărbatul pe care îl iubea. Miguel avea dreptate în privința lui Tom. Nu va uita niciodată ce îi spusese cândva despre „simplul act de a-ți păsa de cineva".

S-a ridicat, s-a înfăşurat într-un halat şi s-a sprijinit de uşa de la baie, privindu-l pe Miguel, care se bărbierea.

— Ştii, Tom chiar m-a rănit, dar acum nu mai contează. Chiar am să-i mulțumesc.

—Da?

— Da. Îi voi înzestra fundația. Voi avea banii când voi vinde compania.

— Cuuum?

Miguel a lăsat aparatul de ras din mână.

— Îmi vând acțiunile din Grupul Stoneham.

— De ce faci asta?

— Ohh, Miguel, avem o filială la Nogales şi mi-e ruşine de ce se întâmplă acolo. I-a povestit ce văzuse. Miguel a ascultat-o cu atenție. Nu pot să iau parte la asta, a încheiat ea povestirea.

— Dar, prin vânzarea companiei rezolvi problema?

Patricia nu a putut zări expresia feței lui Miguel.

Acesta se întorsese în cameră şi începuse să se îmbrace.

— Poți găsi o cale de ieşire. Ştiu asta. Te cunosc bine, Patrizia,

— Nu mai e nimic de făcut, a insistat ea.

— Nimic? Bine, poate ai dreptate.

El a continuat să se îmbrace.

Patricia şi-a muşcat buzele. El nu înțelegea, iar ea nu putea găsi cuvintele potrivitei ca să-i explice. L-a privit în timp ce se îndrepta spre uşă. Înainte de a ieşi, s-a întors spre ea şi i-a zâmbit şiret.

— Hei, Patrizia, şi oamenii sunt aproape la fel de importanți ca şi animalele.

Sunetul uşii închise părea să fi fost ecoul mustrării lui.

Nu-şi putea îndepărta sentimentul de ruşine, care începea să se strecoare în sufletul ei. Şi-a îmbrăcat costumul de călărie. Miguel dăduse strălucire unui punct luminos din partea ființei ei, unde îşi ascundea slăbiciunile, acea parte pe care o ura cel mai mult.

Şi-a luat jacheta şi, pur şi simplu, a ieşit în goană din cameră, dornică să găsească o mângâiere, acolo unde găsise totdeauna, la cai. Pingelele tari ale cizmelor ei de călărie au zornăit pe dale.

— Cine merge pe acolo?

„Oh, Doamne, l-am trezit pe Paulo."

— Îmi pare rău că v-am deranjat, a strigat ea. N-am vrut să fac atâta zgomot.

— Vino aici!

Era un ordin.

A deschis uşa camerei lui şi l-a găsit stând pe pat, în capul oaselor.

— Mergi să călăreşti?

— Da. Îmi pare rău că v-am trezit.

— Nu m-ai trezit tu. M-au trezit clopotele alea, afurisite. Dar de ce te grăbeşti?

— Păi, nu, eu nu… Nu chiar…

Expresia aspră a feței lui ascuțite s-a mai înmuiat.

— Bine, vino să stai aici.

I-a făcut semn să se aşeze pe pat, lângă el.

Ea s-a supus.

— Nu vrei să-l priveşti pe marele toreador?

— Nu, m-am hotărât să rămân acasă.

— Aha, te face să te simți prost. Te înțeleg. Nici eu nu sunt de acord. Cred că fiul meu îşi iroseşte talentul cu ceva atât de primitiv.

Ea nu mai ştia ce să spună.

— Corida ne-a despărțit, pe mine şi pe fiul meu. Adeseori am schimbat cuvinte mânioase din cauza asta. Să n-o laşi să vină între voi. Învață să accepți ceva cu care nu poți fi de acord, Patrizia.

— Spre că Miguel va învăța să accepte lucrurile cu care nu este de acord în privința mea, a spus ea încet.

— Va învăța. Asta ține de dragoste.

Îi era recunoscătoare lui Paulo, atât de recunoscătoare, pentru aceste cuvinte de încurajare, încât îi venea să-l sărute.

Simțindu-i entuziasmul, i-a luat mâna şi i-a mângâiat-o uşor.

— Ştii, Patrizia, fiul meu este un om remarcabil.

— Da, ştiu că este.

— Ştii că îşi consideră handicapul drept un dar?

— Un dar? V-a spus asta?

— Ooo, mie nu-mi spune niciodată nimic. Majoritatea lucrurilor pe care le ştiu vin de la Emilio, şi nici el nu spune totul. Îmi spune numai ce crede că ar trebui să ştiu. A zâmbit. Şi ce crede el că mi-ar place să aud. Nu este fiul meu şi ne e uşor să vorbim. Oare taţii şi fii comunică, într-adevăr?

Atingerea mâinii lui osoase şi zbârcite părea o mângâiere. L-a ascultat fără să-l întrerupă.

— Emilio mi-a spus că Miguel crede că rana l-a schimbat, l-a făcut mai bun. Şi asta a dus la atâtea lucruri. Datorită ei l-a antrenat pe Ultimato... Datorită ei te-a întâlnit pe tine...

Patricia era impresionată, într-un mod ciudat, de această persoană înăsprită şi aristocratică, care vorbea cu respect de fiul său.

A privit-o cu ochii lui albaştri şi blânzi.

— Patrizia, eşti cel mai important lucru din lume pentru el.

— Mulțumesc că mi-ați spus asta. Aveam nevoie s-o aud.

— Păi, la ce bun un om bătrân, dacă nu la nişte mici aranjamente.

A început să râdă. Apoi, dintr-o dată, râsul i s-a transformat în tuse. Ea a luat un pahar cu apă, de pe noptieră şi, punându-i mâna în jurul gâtului, ca să-l sprijine, i l-a dus la buze.

Epuizat de accesul de tuse, s-a lăsat pe pernă şi a încercat să zâmbească.

— Păcat că nu am o fiică, dar poate, într-o zi o voi avea.

Patricia l-a sărutat pe obraz.

— Ar fi mai bine să vă odihniți acum. Vin mai târziu, să văd ce faceți.

Înainte să ajungă la uşă, el a întrebat-o:

— Ce cal călăreşti?

— Pe Corsario.

— Aaa, da, ce cal minunat! Miguel l-a antrenat, dar, câteodată, poate fi la fel de încăpățânat ca şi el. Ai grijă, Patrizia.

I-a făcut semn cu ochiul.

Îi era greu să se concentreze la călărie. Se tot gândea la zâmbetul enigmatic al lui Miguel şi la cuvintele lui: „Oamenii sunt aproape la fel de importanți ca şi animalele". Ruşinea i-a strâns inima.

Ca şi când ar fi vrut să uite toate astea, s-a întors în camera ei şi a intrat în cadă, ca să se răcorească, şi să-şi limpezească gândurile.

Se întorsese de la Nogales dornică să-i ajute pe oamenii aceea asupriți. Intrase plină de hotărâre în biroul lui Coleman, dar el, parcă abia asta aşteptând, dăduse frâu unui torent de învinuiri. Se simțea răspunzătoare pentru moartea lui J.L., iar Coleman o ştia. I-a reamintit cuvintele crude pe care i le spusese bunicului ei, iar hotărârea i s-a sfărâmat. Îşi scosese din minte ce văzuse la Nogales, dornică să renunțe la toate. Să vândă.

Dar Miguel pusese punctul pe „i", şi apoi Paulo. Miguel îşi depăşise handicapul. Oare averea bunicului ei nu era handicapul ei? Miguel găsise în el puterea să accepte să-şi înfrângă limitele şi să le considere un dar. Putea ea să facă acelaşi lucru? Miguel părea sigur de ea. Credea în ea. În brațele lui se simțea puternică şi invincibilă. Simțea că poate să facă orice, chiar să-l învingă pe Horace Coleman.

A ieşit din cadă şi s-a frecat bine cu prosopul. Nu va trăda lucrurile în care credea.

Capitolul 16

Lisabona

Miguel îl îngrijea pe Ultimato cu mare atenție, după exerciții. Emilio îl observa amuzat.

— Junca asta nu face față calului tău.

Miguel l-a bătut pe Ultimato pe crupă, cu afecțiune.

— La naiba! a continuat Emilio. Felul în care s-a învârtit în arenă, fluturându-i coada între coarne…

— Asta şi trebuie să facă.

— Cred că Ultimato este pregătit pentru *corida.*

— Nu ştiu, a spus Miguel, purtând calul pe rampa rulotei. Nu vreau să-l grăbesc.

— Să-l grăbeşti? Fii serios, Miguel. Calul ăsta moare de

nerăbdare să dea ochii cu un taur. S-a plictisit de juncă.

— Nu, trebuie să fie mai bine pregătit, şi nu pot să-i ofer acest lucru cu un program de o zi pe săptămână.

— Nu poți să smulgi mai mult?

— Nu acum. Sunt îngrijorat pentru Paulo. Mai trece din când în când pe la şcoală, dar nu mai poate preda. Încerc să-l fac să se simtă important. Îi dau raportul în fiecare seară.

— Ce situație proastă pentru Paulo, pentru tine şi pentru Ultimato. Acest cal merită un public. Păcat că Patricia nu a putut veni să-l vadă.

— Nu-i place corida. Nu suferă să vadă un animal rănit.

— O să-i treacă.

— Nu sunt sigur.

— S-a întâmplat ceva cu voi?

Miguel a ridicat rampa, a prins-o şi a rămas privind în gol.

— Cred că m-am îndrăgostit.

— Santa Engrasia! Emilio s-a lovit peste frunte cu ambele mâini şi a ridicat brațele, ca într-o aparentă rugăminte spre ceruri. Dragostea – boală fatală.

Miguel a râs.

— N-ai fost niciodată îndrăgostit?

— Ba da, într-a unşpea. De o fată cu părul roşu, care stătea în fața mea. I-am dat catarama mea de argint.

— Sunt convins, mai ales că o ai şi acum.

— I-a dat-o tipului din fața ei, iar eu a trebuit să-l bat ca s-o iau înapoi.

— Într-o zi, te vei îndrăgosti şi tu.

— Eu nu. Vreau ca aventurile mele să fie scurte şi dulci. Un dans la discotecă, o sticlă cu vin, câteva ore în pat. Dimineața vreau să mă trezesc singur.

— Aşa credeam şi eu, dar femeia potrivită te face să te răzgândeşti.

Emilio a bombănit, a ambalat motorul maşinii şi a scos încet rulota pe şosea.

Stone Ridge

Cu paharul în mână, Laura privea oamenii de la fermă, îndepărtându-se pe drum, îngrămădiți în remorca unui camion. Era vineri seara, iar Edgar îi luase pe toți să-i trateze cu o bere, la

cârciumă.

Soarele strălucitor atârna pe cer. Împiedicându-se lângă uşa bucătăriei, a găsit o roabă sprijinită de peretele hambarului şi a împins-o în direcţia insectarului. Intrând în seră, s-a cutremurat, dar nu a auzit nici un zumzet de insecte. Pe podeaua de cărămidă din faţa ei, se întindeau şiruri lungi de sacsii de flori, în fiecare fiind tufe de lucernă. Cu asta se hrăneau gândacii răi. Aşa îi spusese Patricia. Şi atunci i-a văzut. Erau ca nişte încrustaţii de puncte negre pe tulpinile plantelor. A luat repede toate vasele şi le-a scuturat, până când toate insectele au căzut, ca o ploaie, în roabă. Între timp a bombănit tot felul de obscenităţi.

— Nu sunt destul de bine plătită pentru asta.

Trosnind şi pufăind, a împins roaba până în dreptul câmpului de trandafiri albi, care tocmai îmboboceau, părând un covor alb, sclipitor, în apusul soarelui.

Lisabona

— Emilio şi cu mine avem să-ţi arătăm ceva deosebit în seara asta, a anunţat-o Miguel, în timp ce-şi duceau caii în grajd, după lecţii.

— Oh, Doamne, ce se va mai întâmpla acum?

— Vine să ne ia la opt.

— Mergem doar noi trei?

— Bineînţeles.

— EI nu are o prietenă?

Miguel a scos un hohot de râs.

— Găseşte el una, două, înainte de sfârşitul serii.

Ea a mângâiat gânditoare capul lui Ultimato.

— Ai fost şi tu aşa?

— Cum, aşa?

— Ca Emilio.

El a agăţat frâul şi s-a îndreptat spre ea. A luat-o în braţe şi a încercat s-o sărute, dar ea s-a dat înapoi.

— Sau ai avut întotdeauna nevoie de o frânghie de rufe…

Gura lui a acoperit-o pe a ei, înainte de a mai putea spune şi altceva.

Înghesuiţi în Ferrari – Emilio insistase întotdeauna să călătorească cu stil – s-au grăbit spre Bairro Alto, cea mai fierbinte

discotecă din Lisabona.

— Avem discoteci şi în America. Când o să mergem la un club fado, să ascultăm cântece populare de dragoste? a întrebat Patricia.

— Când veți fi fără mine, s-a rățoit Emilio. De când nu mai bea, Miguel a devenit demodat. Lasă-l să-ți cânte din cântecele ălea vechi, a spus el, şi a început să zbiere: *„Sunt nebun de disperare, pentru că tu eşti ca o floare…”*

— Miguel mi-a cântat cântecul acesta ieri, a glumit Patricia şi au râs cu toții.

Când au intrat în discotecă – o moară veche, decorată cu un amestec ciudat, dar uluitor de ruine romane şi ultimele noutăți tehnice – Patriciei i s-a părut că era în State; un difuzor pulsa în ritmul cântecului Janetei Jackson: „Rhythm Nation”. Ringurile de dans şi mesele se aflau pe două nivele, legate între ele de o scară din plasă metalică. La ambele nivele erau fete în rochii subțiri, alături de partenerii lor, în pantaloni largi, dansând în ritmul muzicii. Zgomotul era asurzitor.

— Miguelinho! Ce onoare să te avem printre noi în seara aceasta! a strigat Jorge, proprietarul clubului, ca să acopere muzica. I-a condus, ocolind o statuie a lui Venus, într-un separeu slab luminat, de la primul nivel.

— Patrizia, vin aici de două-trei ori pe săptămână, s-a plâns Emilio. Miguel nu vine niciodată, şi uită câtă agitație în jurul lui.

— Dar eşti atât de timid şi ruşinos, încât abia te observă, l-a tachinat Patricia.

Emilio nu s-a aşezat.

— Plătesc primul, dansez primul. A condus-o pe Patricia pe ringul de dans. Cu tine mă vor observa.

Patricia a roşit, dar ştia că arată bine şi că destui bărbați întorceau capetele după ea. Înaltă şi zveltă, cu părul blond cârlionțat şi tăiat scurt, asemeni unui băiețel şi îmbrăcată într-o rochie neagră, scurtă şi fixă pe corp, care expunea umerii goi, era de-a dreptul sexy.

Stilul de dans al lui Emilio era o îmbinare între charleston şi lambada. Era zmucită cu sălbăticie în toate părțile şi învârtită până la amețeală.

Când tempo-ul muzicii s-a mai domolit, Patricia l-a văzut pe Miguel vorbind cu o femeie atrăgătoare, cu părul negru, îmbrăcată într-o rochie purpurie, crăpată într-o parte. Stătea în dreptul feței

lui Miguel, aşa că nu-şi putea da seama despre ce discutau. Gesticula agitată cu o mână, iar în cealaltă avea un pahar cu vin. Dintr-o dată, a aruncat vinul pe Miguel, care s-a ferit la timp.

— Ce se întâmplă? a întrebat Patricia.

Dar Emilio a răsucit-o şi mai tare.

— Trebuie să fie vreo elevă care a primit prea mult vin pe pantaloni şi care acum îi întoarce favoarea.

Când s-au întors, femeia agitată plecase. Miguel nu i-a dat nici o explicaţie. Patricia a văzut-o urcând scara de fier şi aşezându-se la o masă, lângă marginea platformei de la al doilea nivel.

Cu o voce puternică, Emilio a strigat chelnerul.

— O sticlă de Garrafeira 1955. I-a făcut Patriciei semn cu ochiul. E din viile mele.

— Îţi cunosc foarte bine Periquita.

Emilio a început să-i răspundă, dar, Miguel l-a întrerupt.

— Am voie să dansez?

Şi a luat-o pe Patricia de braţ.

Ritmul muzicii s-a schimbat, iar acum încăperea era umplută de vocea fierbinte a lui Billy Joel. Patricia era uimită de abilitatea lui Miguel, care se mişca cu graţie pe ringul de dans.

— Dansezi foarte bine, a spus ea.

— De ce nu, dansul este ca şi călăria. Trebuie să ţii frâiele uşor şi să-ti simţi partenerul cu coapsele. A tras-o mai aproape de el. După o vreme, nici nu mai ştii cine conduce, dar amândoi sunt dornici să se urmeze unul pe celălalt.

A sărutat-o pe ceafă, iar ea s-a topit în braţele lui.

Învăluită în braţele lui, a zărit-o o clipă pe femeia cu părul negru uitându-se la ei, de sus, dar a uitat-o repede, pentru că muzica i-a umplut sufletul.

— Oh, ce mult îmi place cântecul acesta, a şoptit ea. Încet, a început să cânte: *„Ştiu că toţi au un vis/ Şi acesta este visul meu, al meu/ Doar să fiu acasă/ Şi să fiu singură cu tine… "*

S-au privit.

— Hai să plecăm, a spus el. Emilio va înţelege.

— De ce ţi-a trebuit atât de mult?

El a strâns-o în braţe.

La masă, Miguel i-a făcut semn cu ochiul lui Emilio.

— A intervenit ceva important şi trebuie să plecăm. *Comprendeme*?

— Oooh, sigur, sigur. Nici nu pot să-ţi spun ce fericit sunt că

rămân singur, a spus el, şi i-a arătat frapiera, singur cu o sticlă de vin de cincizeci de dolari, din propria mea vie.

S-a strâmbat.

— Nu vei fi singur multă vreme, a spus Miguel.

S-a întors să plece, dar a fost oprit de femeia cu părul negru. A dat drumul unui torent de cuvinte în portugheză şi a aruncat priviri furioase Patriciei.

El a încercat să răspundă calm, dar ea a continuat să ridice vocea.

— Isabel! a strigat Emilio, ridicându-se şi îmbrățișând-o să-i înăbuşe isteria, ți s-a făcut milă de mine.

Ea a încercat să se desprindă, dar el a continuat să strige, acoperindu-i protestele.

— Vino să bei vin! Vino să dansezi!

A răsucit-o după el şi i-a aruncat lui Miguel cheile maşinii.

Patricia a fost smucită cu violență de Miguel, care de-a dreptul o târa prin mulțimea de pe ringul de dans, îndreptându-se spre ieşire. Se auzea un alt hit al lui Billy Joel.

Ei bine, noi toți ne îndrăgostim, dar ignorăm pericolul
Deşi împărtăşim atâtea secrete, sunt unele de care nu vorbim
De ce ai fost surprins că nu ai văzut niciodată străinul
Ți-ai lăsat vreodată iubita să vadă străinul din tine?

Capitolul 17

Lisabona

Când au ieşit, în grabă, din discotecă, începuse să plouă. Fără să scoată vreun cuvânt, Miguel a vârât-o pe Patricia în maşină, a trecut la volan şi a pornit.

I-a privit chipul încordat, aşteptându-l să spună ceva, dar el doar se uita pe drum. Picăturile mari de ploaie se loveau de parbriz. El a pornit ştergătoarele, continuând să rămână tăcut. În cele din urmă, ea l-a întrebat:

— Despre ce a fost vorba?

— Ăăă, o femeie pe care o ştiu de mult.

— Isabel?

— Da.

— Îmi amintesc. Te-a sunat la fermă.

— E adevărat.

— Ai fost logodit cu ea.

— Nu-i adevărat. Ea a vrut să se mărite cu mine, după ce a murit, pe neaşteptate, soțul ei... A fost ucis de un taur, a adăugat el încet.

— Aaa, era toreador?

— Nu, a fost crescător de tauri. Miguel a schimbat viteza, iar maşina a început să alerge, spintecând ploaia. A arătat un taur cuiva când... A fost luat în coarne.

Patricia nu-şi putea lua ochii de la Miguel. Părea obsedat de accident.

— Am fost acolo când s-a întâmplat, a spus el.

— Trebuie să fi fost îngrozitor.

— A fost. El a ezitat o clipă, apoi cuvintele i-au venit pe nerăsuflate. Eu l-am ucis.

Pentru o clipă, Patricia nu a mai respirat. Singurul sunet era foşnetul constant al ştergătoarelor de parbriz.

— Tu l-ai ucis? a spus ea, abia auzit, ca un ecou.

— Da.

Ea şi-a strâns brațele, ca să nu tremure.

— De ce?

— A încercat să mă ucidă de două ori. Miguel părea mai liniştit acum. Conducea mai încet, dar muşchii fălcilor lui fremătau. Vezi, Patricia, a spus încet, soția lui era foarte frumoasă... Apoi a tăcut.

— Ați avut o legătură? a insistat ea.

— Nu a însemnat nimic, dar...

— Şi el a aflat.

— Da.

— Şi ce s-a întâmplat?

— La ultima mea luptă, mi-a dat un taur rău.

— Taur rău?

— Vezi tu, după o luptă, taurul învață cum să răspundă la manevrele calului şi călărețului. De aceea, un taur nu este folosit niciodată de două ori. Devine ucigaş.

— De aceea ai avut accidentul?

Miguel a dat din cap.

— La început, am fost furios, însă până la urmă am înțeles. Cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui bărbat este să fie înşelat. Dar lui Veloso nu i-a fost de-ajuns să mă ştie cu un singur picior.

— Ce-a făcut?

— Când m-am întors la Lisabona, m-a invitat la el, la masă. Şi eu, ca un idiot, m-am dus.

— De ce?

— Patrizia, mi-am pus şi eu întrebarea asta de multe ori. Vocea i-a devenit răguşită. Şi-a dres glasul. Privea în gol, în ploaie, ca şi când ar fi revăzut totul. Eram doar noi trei, la masa din sufragerie. Când am privit-o, nu am simțit nimic. M-am tot gândit, ce preț am plătit.

Maşina s-a oprit în fața Centrului Ecvestru al lui Cardiga. A oprit motorul. Nici unul dintre ei nu s-a mişcat.

Cu un ton monoton, fără să se uite la ea, a continuat:

— Muncitorii fuseseră trimişi la câmp. După cină, a insistat să-mi arate taurul. M-a tot pisat să încerc o pasă. Băusem, aşa că am muşcat din momeală. Dar am văzut cicatricele de pe gâtul taurului. Asta m-a trezit. Era un alt taur rău. Vocea lui Miguel s-a înăsprit. Mă schilodise, iar acum vroia să mă termine. A trebuit să-l ucid.

Patricia a înghițit în sec.

— Nu am vorbit cu nimeni despre asta, niciodată, nici chiar cu Emilio.

— De ce mi-ai spus mie? l-a întrebat ea, în şoaptă.

A privit-o pentru prima oară de când începuse să povestească.

— Trebuia să-ți spun toate astea, înainte de a-ți spune că te iubesc.

El a deschis brusc uşa maşinii şi a ieşit, uitând de ploaie. Patricia l-a urmat, fără nici un cuvânt. Ucisese un om. Era uluită că nu simțea nici un fel de teamă, şi nici nu era şocată. Dar, de fapt, nu făcuse şi ea acelaşi lucru cu J.L., folosindu-se de cuvinte?

Până să ajungă în cameră, au fost muiați până la piele.

— Îmi pare rău, Patrizia. Încearcă să dormi bine.

A întins mâna, l-a luat de braț şi l-a tras uşor înăuntru. S-a uitat la el.

— Te iubesc, Miguel. Nimic nu poate schimba asta.

El i-a luat fața în mâini şi i-a acoperit-o cu sărutări. A lipit-o de el, apoi, sărutările lui au devenit din ce în ce mai pasionate.

S-au îndreptat amândoi spre pat, dar după câțiva paşi s-au oprit. Taxi era întins pe pătură şi dădea din coadă, mulțumit, iar Phoebe era cuibărită între cele două perne.

În noaptea aceea, au făcut dragoste pe podea.

Miguel se simțea cu sufletul împăcat. În sfârşit, îşi mărturisise crima. Îl apăsase greu. Era recunoscător Patriciei că nu mai pomenise de asta şi nu-l hărțuise cu întrebări. Ştia ce poate fi mai rău despre el şi totuşi îl iubea

Acum se simțea cu inima uşoară. A apărut şi Emilio.

Miguel galopa în arenă. Chiar de la distanță, a văzut că fața prietenului lui era zgâriată rău.

— Ce s-a întâmplat? a strigat Miguel. Te-ai agățat în storcător?

Emilio s-a apropiat de el, cu o figură tristă.

— Încearcă să dansezi cu Isabel, când nu vrea ea să danseze.

Descălecând, Miguel nu s-a putut abține să nu râdă.

— Miguelinho, nu-i nimic de râs. Isabel e nebună.

— Fii serios! Era beată.

— Hei, ştiu şi eu cum arată o femeie când e beată. Ea e nebună. Stai departe de ea.

— Chiar asta am de gând să fac.

— Pentru că nu voi fi întotdeauna acolo, ca sa te scap de ea, luând-o la dans.

Pentru Patricia, timpul se oprise. Secretul acela oribil, pe care i-l dezvăluise, îi apropiase şi mai mult. Nu conta decât faptul că el o iubea, iar ea îl iubea, la rândul ei.

Cu fiecare apel telefonic, ferma era tot mai departe. Laura o îndemna să vină acasă, Edgar se plângea de calitatea fânului, iar ea se simțea vinovată din cauza lui Sport şi al lui Harpalo, dar nu se putea desprinde de Miguel. În dimineața aceea de duminică, când bătuseră clopotele de la biserică, el o scuturase bine. Avea dreptate cu Nogales şi vânzarea acțiunilor, dar nu ştia cum să schimbe cursul evenimentelor pe care tot ea le inițiase. Încercase să o caute pe Mrs. Sperber, pentru sfaturi, dar avocata era plecată în vacanță. Ştia că are destul timp. Vânzările de acest fel nu se făceau peste noapte. Va vorbi cu Mrs. Sperber când se va întoarce de la Londra. Într-un fel, Patricia se liniştise. Era atât de uşor să amâne înfruntarea cu Coleman şi să se bucure de fericirea cu Miguel.

El îi deschidea uşile încăperilor unor plăceri ascunse unele întunecate, altele luminate strălucitor – lumi întregi de experiențe sexuale noi pentru ea. Cu el, putea fi oricum voia – dominatoare sau supusă, femeie sau copilă. Dar cel mai bine era când stăteau

împreună, ea se cuibărea în braţele lui, iar el îi mângâia părul încet şi o făcea să se simtă în siguranţă.

Nu voia să părăsească această fericire de rai, dar momentul hotărârilor se apropia.

Era în camera ei şi îşi lustruia cizmele de călărie. Pantalonii albi erau întinşi pe pat. S-a auzit o bătaie în uşă. Cunoştea acest fel de a bate.

— Intră, Miguel, a spus ea veselă.

A intrat, îmbrăcat în costumul lui negru de călărie: Doamne, ce frumos era!

— Asta a venit cu expresul, a spus şi i-a aruncat un plic mare, expediat de Horace Coleman, pe care scria, cu majuscule: CONFIDENŢIAL.

Ea a inspirat adânc şi a rupt hârtia. Coleman nu-şi pierdea vremea. Crezuse că va dura cel puţin şase luni, sau mai mult. Dar, iată-le! Documentele prin care începea vânzarea acţiunilor.

— Punctul de unde nu te mai poţi întoarce, a spus ea, încet.

— Cum?

— Nu le semnez, nu vând compania.

Miguel a zâmbit.

— Ştiam eu că te vei ridica să lupţi. S-a apropiat de ea şi a sărutat-o pe frunte. Şi, nici din partea mea să nu te aştepţi la mai puţin.

L-a privit întrebătoare.

— Şi eu trebuie să lupt. Voi începe prin a o învăţa pe franţuzoaică să călărească.

— O iei din nou?

— Da, începe să-mi placă de ea. A progresat foarte mult.

Patricia l-a urmărit ieşind încet pe uşă. Apoi s-a uitat la pachet. Mâinile îi tremurau când răsfoia hârtiile. De ce era aşa nervoasă? Se hotărâse! Nu-i putea lăsa de capul lor. Dar s-a simţit intimidată când s-a uitat la teancul de hârtii, însemnate cu X-uri în locurile în care trebuia să semneze.

Apoi i-a venit o idee. Poate era prea târziu. Poate toate aranjamentele fuseseră deja făcute. Poate era deja prinsă în vânzare. Ce făcuse?!

A înhăţat receptorul şi, încercând să vorbească în portugheză, cu voce tremurândă, a cerut centrala Internaţională. După vreo jumătate de duzină de convorbiri, a găsit-o pe Mrs. Sperber în North Cornvall.

— Sperber la telefon.

Patricia a oftat, mulțumită să audă cele trei cuvinte.

— Mrs. Sperber, mă bucur să vă aud vocea.

— Eu, de asemeni. Eşti încă în Portugalia?

— Da, şi sunt într-o încurcătură…

— Lecțiile de călărie nu merg bine?

— Ooo, nu, nu, nu e vorba de asta, ci de Horace Coleman.

— Mai bine povesteşte-mi totul.

După ce a terminat Patricia de vorbit, Mrs. Sperber a spus:

— Mai întâi, lasă-mă să te asigur că nu e prea târziu. Nu contează câte documente îți trimite Horace. Vânzarea nu se poate face fără semnătura ta.

— Dar ce să fac?

— De fapt, e chiar foarte simplu. Anunță-l pe Horace Coleman că nu vrei să mai continui.

— Vreți să spuneți, că ajunge să-l sun?

— Ar fi preferabil să vorbeşti personal. Îi spui că te-ai răzgândit. E o prerogativă a tuturor femeilor, a spus Mrs. Sperber, scoțând un sunet ciudat, un fel de chicot; dar nu, nu se putea, Mrs. Sperber se purta întotdeauna respectabil.

Paris

Patricia ştia că trebuie să-şi ia rămas bun de la Miguel ca un om matur şi să plece la New York, unde să se ocupe de afaceri. În definitiv, se va întoarce la Lisabona de îndată ce va rezolva lucrurile cu epitropii. Dar „nu sunt un om matur" şi-a spus ea, refuzând să se simtă vinovată pentru că vroia să mai stea câteva ore cu el.

Ideea unei călătorii la Paris i-a venit când l-a auzit pe Miguel spunându-i lui Filipe să pregătească un mânz, care să-i fie trimis lui Bartabas Zingaro. S-a oferit să îl ducă ea, în drum spre casă.

— Dar, Patrizia, nu e vorba de un câine, sau o pisică. Miguel o privea fără să-i vină să creadă. E vorba de un cal. Ai văzut dimensiunile containerului pe care trebuie să-l punem în avion pentru el?

— Ai văzut dimensiunile avionului meu? a replicat ea.

— Un cal nu are loc în spațiul pentru marfă al unui avion particular.

— Ba da, dacă este un 727.

Bineînțeles că a reuşit să-l convingă. Miguel a fost de acord să plece cu ea în călătorie. Vor vedea numărul magic, cu cai, al lui Zingaro şi îşi vor lua rămas bun.

Zingaro a fost o surpriză. Era un om care vorbea încet şi era deosebit de blând cu caii, iar pe scenă era ca un vrăjitor diabolic. Într-o arenă luminată de lumânări, cu o capă neagră rotindu-se în jurul lui, călărea pe spinarea goală a unui armăsar negru, persan. Calul se urca pe o tobă mare, din lemn, aşezată în centru. Apoi, copitele lui începeau să bată într-un ritm ireal.

— Crezi că el călăreşte mai bine decât mine? a şoptit Miguel.

— Aproape, a răspuns Patricia, încet.

Ultimul număr era *piece de résistance.*

— A furat ideea de la tata, dar a îmbunătățit-o, i-a spus Miguel la ureche, în timp ce doi cai fără şei şi fără frâie au galopat în arenă. Patricia era uluită. Calul alb era o iapă, evident în călduri. Calul negru era un armăsar, cu un cocoş enorm, urmărind-o îndeaproape. Publicul a stat cu sufletul la gură când armăsarul a călărit iapa, care, cu picioarele din spate desfăcute, l-a acceptat.

Deşi văzuse mulți cai împerechindu-se, de multe ori, această scenă din teatrul bizar al lui Zingaro, a tulburat-o pe Patricia într-un mod ciudat. Era erotic şi totuşi era deprimant, pentru că trebuia să-şi ia rămas bun de la Miguel.

Tot timpul cât maşina s-a îndreptat cu viteză spre aeroport, ea a rămas tăcută, uitându-se pe fereastră.

— Patrizia, ce s-a întâmplat. Nu ți-a plăcut spectacolul?

— Ba da... Foarte mult.

— Cum ți s-a părut finalul?

— M-am gândit că este mai uşor să fii iapa, decât femeie. Cel puțin, ştii cum stai cu armăsarul.

Miguel a râs.

— Dar, Patrizia, tu ştii sigur cum stai cu mine, şi nu vrei să te tratez ca pe egalul meu?

— Ooo, ba da, dar ştii ce se spune despre femeile moderne. Sunt confuze. Uneori vor să fie tratate de la egal la egal, iar alteori le place să fie dominate sexual.

— Trebuie să te leg de fiecare dată?

— Păi... A zâmbit ea, şmechereşte, nu şi dacă pot primi serviciile unei iepe.

Ea râs şi a oprit lângă avionul care îi aştepta pe pistă.

— Miguel, a spus ea, timidă, lasă-mă să te duc înapoi la

Lisabona.

— Dar, Patrizia, n-ar trebui să fii în drum spre America?

— Nu e vorba decât de două ore în plus…

Şi-a muşcat buzele. Se aştepta la un refuz.

— Două ore? Mă mulţumesc şi cu atât, a spus el şi a urcat după ea.

Imediat ce avionul s-a ridicat în aer, le-a spus stewardeselor că pot pleca. Vroia să fie singură cu Miguel cât de mult posibil, să se cuibărească în braţele lui şi să-i asculte murmurul cuvintelor de încurajare. Dar el a avut altă idee.

A deschis uşa dormitorului.

— Nu, Miguel, nu acolo…

— De ce nu? a întrebat-o el, luând-o în braţe.

— Nu intru niciodată acolo.

— Dar patul pare atât de confortabil!

— N-ai înţeles. Aceasta a fost camera bunicului. A murit pe patul acela.

— Nu văd nici o fantomă, a spus el râzând şi a aşezat-o uşor pe pat.

A deschis o sticlă cu vin. Era din naveta primită cadou de la Emilio. A umplut două pahare. Dar ea nu s-a putut relaxa. Vinul părea să nu aibă nici un efect în această încăpere.

L-a lăsat să o dezbrace, vrând să-i facă o plăcere, dar era tot încordată. Sărutările şi mâinile lui, care altădată o înfiorau, acum parcă atingeau alt trup, altă piele. Stătea dezbrăcată pe patul lui J.L. şi se uita la sticla lui de colonie, care se vedea pe suportul de marmură de lângă chiuvetă, prin uşa întredeschisă a dormitorului.

— Patrizia, a murmurat Miguel cu o voce groasă, ce vrei?

„Nu vreau decât să vii cu mine, ca să pot scăpa din camera asta" şi-a spus ea în gând, dar nu a zis nimic cu voce tare, pentru că nu ştia cum să rostească vorbele, fără să-l rănească.

— Te iubesc, l-a auzit şoptindu-i, în timp ce-i desena cu buzele cerculeţe pe stomac.

Dintr-o dată, o căldură familară i-a cuprins tot trupul. Simţindu-i răspunsul, Miguel a continuat, mai jos.

A întors-o, cu îndemânare, pe stomac, încercuindu-i talia cu braţele. I-a despărţit picioarele şi a ridicat-o în genunchi.

— Deci, invidiezi iepele?

Drept răspuns, el nu a auzit decât respiraţia ei regulată.

Ea vibra, anticipând această nouă senzaţie. A intrat în ea încet,

susținând-o cu brațele, pentru a o menține imobilă.

— Te rănesc?

— Nu, a răspuns ea.

— Îți place?

— Mai mult… mai mult… te rog, mai mult.

Iar el a pătruns-o mai mult, mai adânc, mai repede.

Îi ținea în brațe trupul tremurând numai pentru el. Curând ea i-a primit pasiunea şi, neajutorată, i s-a alăturat, până când s-a risipit.

Au rămas întinşi, epuizați, în liniște, câteva minute.

Apoi, Patricia s-a ridicat încet din pat.

A intrat în baie şi a privit sticla de colonie, plină cu lichidul galben. A scos dopul. A izbit-o un miros neplăcut, de stătut, dar nimic mai mult. A turnat conținutul în toaletă şi a tras apa. Apoi a aruncat sticla la coş. Lovindu-se de fund, aceasta a scos un zgomot puternic.

— Ce faci? a întrebat-o Miguel.

— Exorcizarea fantomelor, a răspuns ea.

New York City

Bob Ash a intrat cu paşi mari în birou.

— Doamne, Horace, eram la cea mai bună rundă de golf, îl depăşisem cu cinci lovituri. Şi tu mă chemi de zor…

— Bob, taci din gură şi stai jos.

Ash, încă bosumflat, s-a aşezat lângă Rosemont.

— Amicilor, a spus Coleman, spintecându-i cu privirea, suntem în rahat până peste cap. Vine încoace.

— Cine? a întrebat Ash.

— Şefa, a răspuns Coleman, sarcastic. Miss Dennison.

— Păi, am crezut că vrei să se întoarcă.

Ash avea o expresie indiferentă.

Coleman a luat o bucată de hârtie. Prin ochelarii lui cu ramă groasă, din corn, accentuând fiecare cuvânt, le-a citit faxul pe care îl trimisese Patricia, de la Lisabona, prin care le solicita o întâlnire. Mesajul se încheia astfel: „… Şi astfel, domnule Coleman, de vreme ce nu voi vinde acțiunile, intenționez să am un rol activ în cadrul corporației şi împreună să dezvoltăm o companie care să aibă conştiință.”

Ash a lăsat să-i cadă din mână mingea de cauciuc, care s-a

rostogolit pe covor.

Rosemont a ridicat capul din mâzgălelile lui obsedante.

— Vrea să preia compania?

— Mă bucur că ai prins mesajul, i-a spus Coleman, sprijinindu-se de speteaza scaunului.

— Dar, e nebună, a spus Ash..

— Chiar aşa, a spus Coleman morocănos.

— Ce-i răspundem? Ce facem cu ea? s-a bâlbâit Rosemont.

— Ăsta-i rostul întâlnirii, şi nu prea avem mult timp.

Ash şi-a revenit greu după şoc.

— Uite, eu spun să ne întâlnim direct cu ea. E doar un puşti. O să-şi adune păpuşile şi o să se ducă plângând la psihiatrul ei.

Rosemont a dat din cap.

— Ar trebui s-o putem intimida.

— Nu sunt sigur, a spus Coleman, ca pentru el. Pare altfel acum. Parcă o îndoapă cineva cu idei.

Rosemont şi Ash s-au privit.

— Sperber? a întrebat Ash.

— Nu sunt sigur. Dar până aflăm, eu zic să-i cântăm în strună. Să ne prefacem că suntem de acord cu ce spune, până când ne putem încărca armamentul greu.

— Dar, Horace, cum…

Ash a fost întrerupt de bâzâitul interfonului.

— Domnule Coleman, s-a auzit vocea secretarei, a venit Miss Laura Simpson.

— Era şi timpul. Coleman s-a uitat la ceas. A întârziat, ca de obicei.

Fără să-i salute, Laura a intrat şi s-a îndreptat țintă spre locul ei obişnuit şi şi-a turnat un pahar bun.

— N-ai greşit adresa, căutând cârciuma? s-a răţoit Coleman.

— Nu e deloc prietenos din partea ta, Horace. Laura a înghiţit băutura cu lăcomie şi a umplut din nou paharul. Am venit în goană, cum m-ai chemat.

— Ce ai de raportat?

— Păi. Am pus în mişcare o mulțime de rotițe. Aştept plata.

— Asta-i tot ce faci tu… Aştepți?

— Ce altceva pot să fac? Fata e la Lisabona.

— Greşeşti, Miss Simpson. E în drum spre noi şi vrea să vorbim. Trebuia să ştii ce urmăreşte.

Laura s-a uitat la fețele mohorâte din jurul ei.

— Ce sunt eu? Un afurisit de clarvăzător? Poate se mărită cu tipu' ăla cu un picior şi vă dă vânt la vale.

Coleman şi-a ridicat trupul greoi cu o viteză surprinzătoare şi a plesnit-o cu violență peste mână, aruncându-i paharul. Laura i-a privit, trăznită, fața purpurie. Băutura lăsa o pată întunecată pe covorul imaculat. A îmbrâncit-o pe un scaun.

— Ascultă-mă bine, cățea…

Rosemont şi Ash rămăseseră cu gura căscată.

— Fetei ăsteia nebune i-a intrat în cap să anuleze vânzarea şi să preia companie.

— N-am ştiut, a bolborosit Laura.

— De ce? Crezi că te plătim doar ca să te plimbi cu o mârțoagă? Îți câştigi banii, sau pleci dracului de aici.

Laura a tremurat, ca un balon care se desumflă, şi a mormăit:

— Fac tot ce pot.

Coleman şi-a apropiat fața grasă de a ei şi a şuierat:

— Nu e îndeajuns!

— Păi, ce vrei?

— Informații! Anumite incidente! Dovezi pentru care să ateste iresponsabilitatea fetei.

— Am convins-o deja că îşi pierde memoria.

— Bine, a încurajat-o Coleman.

— Iar când va veni la fermă, va fi foarte supărată. Trandafirii ei sunt terminați.

— Aşa te vreau. Coleman a bătut-o pe spate, s-a dus la bar, a luat un pahar şi i l-a dat ei. Cu cât te ocupi mai mult, cu atât câştigi mai mult.

Ash şi-a luat mingea de pe jos.

Patricia ura oraşul. Ar fi vrut să meargă direct la fermă, dar Mrs. Sperber avea dreptate. Trebuia să se înfrunte personal cu epitropii, să vadă că vorbea serios de data aceasta. Nu putea face asta pe bucățele de hârtie, sau cu faxuri, ascunsă în brațele lui Miguel, prefăcându-se că lumea din afară nu exista.

A coborât din maşină şi a privit turnul de sticlă pe care scria, cu litere de oțel inoxidabil: „Grupul Stoneham". Cum o vor primii epitropii? A simțit un tremur de nelinişte. Nu-i spusese Miguel că cel mai rău duşman era frica? A inspirat adânc.

— Patricia!

La colțul clădirii a văzut o femeie sub un munte de par, care se

apropia de ea.

— Joanna!

Patricia a fost copleşită de parfumul Chanel NO.5 şi de zăngănitul brăţărilor Joannei care a îmbrăţişat-o.

— Joanna, eşti ultima persoană peste care mă aşteptam să dau aici.

— Tocmai am avut o întâlnire cu avocaţii care reanalizează averea soţului meu. S-a aplecat spre ea şi i-a şoptit tare la ureche. Unul dintre ei este adorabil. Cred că va trebui să mă întorc mâine să mai analizez totul odată.

— Ooo, Joanna, nu ţi-ai pierdut îndemânarea.

— Nici tu, draga mea. Am aflat că bunul doctor Keegan a abandonat negrişorii şi acum îşi are reşedinţa la Lenoix Hill de pe Park Avenue.

— N-am ştiut.

— Nuu? Eram sigură că tu l-ai adus şi l-ai convins să facă asta.

— Nu l-am mai văzut de câtăva vreme. N-a ieşit, a spus Patricia încet.

— Ooo. Joanna a prelungit cuvântul şi a studiat chipul Patriciei. Apoi, s-a luminat la faţă. Crede-mă, e mai bine aşa. Ştiu din experienţă. Am avut toate felurile, pe dragii mei bogaţi, săraci, bancheri, hoţi – asta a fost ultimul meu soţ – dar doctorii sunt chemaţi noaptea prea des.

Patricia a trebuit să râdă.

— Deci, ce ai mai făcut în ultima vreme? Ai făcut cumpărături *en paree?*

— Nu, tocmai m-am întors de la Lisabona.

— Deci, am avut dreptate când v-am pe amândoi la Le Cirque? Călăreţii sunt la modă anul acesta, nu-i aşa?

— Da, Joanna, călăreţii.

— N-am fost niciodată prea bună la sport. Păcat. Dar cred că mi-am găsit în sfârşit, tipul potrivit de bărbat.

— Şi care este acela?

— Nu ghiceşti? Avocaţii. Oamenii de *juris-prudence.* Tocmai am învăţat cuvântul. Ştiai că pe lumea asta nu mişcă nimic fără avocaţi?

Patricia a râs din nou. Era fericită că se întâlnise cu Joanna. Felul ei şugubăţ de a fi a relaxat-o.

Patricia şi Joanna, şuşotind, nu au observat femeia solidă, cu părul şuviţe, care s-a strecurat cu grijă de-a lungul zidului şi s-a

ascuns după chioşcul unui vânzător ambulant de ziare. Într-un târziu, a ocolit colțul străzii şi a plecat în goană.

Capitolul 18

Stone Ridge

— Spune-mi totul! a strigat Patricia către Edgar, imediat ce a sărit din maşină. Acesta ieşea din hambar să o întâmpine. Ce face Harpalo? Ce face Sport? Dar ceilalți cai? Unde este Laura? a întrebat ea fără să respire.

Edgar s-a scărpinat în cap.

— Doamnă, la care întrebare vreți să vă răspund mai întâi?

Ea a râs.

— Miss Simpson a plecat, s-a dus în oraş. Caii sunt bine merçi, dar trandafirilor nu le merge prea bine.

— Îşi revin ei acum că m-am întors. Poate că au nevoie de ceva îngrăşăminte. O să mă uit la ei. Pune şaua pe Sport. A alergat în casă să se schimbe.

Casa era goală. Era un sentiment de singurătate. Îi lăsase pe Taxi şi Phoebe cu Miguel pentru că nu vroia să-i mai treacă prin stress-ul unei alte călătorii dus-întors. Se va întoarce curând la Lisabona.

Bucătăria, cu vasele murdare, adunate în chiuvetă, părea foarte tristă fără Concha. Probabil că sora ei era foarte bolnavă, dacă stătea atâta vreme şi nu-i trimitea nici o vorbă! Familia Conchei nu avea telefon, dar ar fi putut scrie. Patricia a frunzărit corespondența de pe masa din bucătărie. Nimic.

Sentimentul bun cu care venise începea s-o părăsească. Nu trebuia să se lase doborâtă de deprimare. Întâlnirea cu epitropii fusese foarte bună. Păreau să fie receptivi la ce avea de spus. Era pentru prima oară în ani de zile. O ascultaseră cu atenție şi îi promiseseră să-i studieze planul cu atenție. Ar trebui să fie mulțumită.

Şi-a schimbat hainele şi a alergat în blugi şi tricou spre grajd.

Sport a nechezat uşor când s-a apropiat ea. Edgar îl înşeuase deja. Ieşind, a întins mâna şi a scărpinat capul lui Harpalo, care apărea din stalul lui.

— Ai făcut o treabă bună, Edgar! a strigat ea pornind în zbor.

Ferma părea bine îngrijită. Nu erau probleme nicăieri. Caii din îngrădituri păreau s-o recunoască. S-a oprit lângă Misty, care stătea cu capul aplecat peste gard şi-şi aştepta morcovul. I-a dat unul.

Apoi, a dat colţul şi i s-a tăiat respiraţia. Se aştepta să vadă o masă de trandafiri albi înfloriţi; în schimb, a văzut tufişurile acoperite cu un fel de cenuşă neagră.

L-a alergat pe Sport până la câmp şi a sărit de pe el.

Ceea ce fusese cândva frumoasa ei grădină de trandafiri, acum era un cimitir de boboci, zbârciţi şi arşi complet de păduchii negri. Cum s-a putut întâmpla aşa ceva? Era foarte mândră de insectarul ei. Gândacii buni o protejaseră. Dar de ce fuseseră depăşiţi ca număr? Iubea aceşti trandafiri albi. Îi plăcea parfumul lor. Pentru ea, reprezentau un simbol al frumuseţii, al încântării şi bunătăţii – toate lucrurile pe care le asocia mamei ei.

S-a dus la locul din grădină, unde îi explicase lui Miguel cum gândacii buni îi mâncau pe cei răi. A privit jos. A văzut un trandafir alb, mic, ieşind în evidenţă dintre tufele înnegrite. L-a cules şi l-a mirosit.

Când s-a întors în casă, l-a pus într-un pahar cu apă, pe noptieră, apoi s-a aruncat pe pat.

Ar fi vrut mai mult decât orice ca Miguel să fie acolo, să se poată afunda în braţele lui, prefăcându-se că trandafirii erau în plină floare. Dar el nu era acolo, iar singurătatea o copleşea…

Nu ştia cum să facă faţă. Fusese singură toată viaţa. Aşa preferase. În adolescenţă, se mulţumea cu lungi plimbări călare. Chiar şi după moartea părinţilor, oricât le-ar fi simţit lipsa, nu o deranja să fie singură. Fuseseră departe de ea, cea mai mare parte a vieţii. Aici, la fermă, a găsit mângâiere în singurătate. Doctorul Solomon îi spusese cândva că puterea ei stătea în capacitatea de a se simţi bine în propria-i companie. Dar acum, era îndrăgostită de Miguel şi se simţea cu adevărat singură.

În fiecare zi, de când erau împreună, descoperea ceva nou despre ea însăşi, despre el, despre potrivirea dintre ei doi. Când se simţea slabă, el era puternic, când el era vulnerabil, ea îşi dovedea forţa. Dar cel mai bun sentiment, era acela că aparţineau unul celuilalt. Se simţeau ca şi când ar fi fost două bucăţi rupte, care se regăsiseră miraculos şi fuseseră lipite într-un tot desăvârşit, ca să nu mai fie niciodată singuri.

Dar acum erau despărţiţi. Nu-i avea nici măcar pe Taxi şi pe

Phoebe, să se cuibărească lângă ei. Nu avea decât un trandafir micuț.

Desigur, Miguel i-ar fi spus că îi părea rău de ea însăşi, în loc să accepte soarta şi s-o înfrunte. Acelaşi lucru i-l spusese când îi reproşase în legătură cu Nogales.

Nogales! Şi-a amintit bătrâna mexicană care uda cu grijă o tufă de trandafiri amărâți protejați de un cerc de surcele. I s-a făcut ruşine. V-a curăța mizeria din grădină. Trandafirii vor creşte din nou. Avea probleme mai importante de care să se ocupe.

A sunat telefonul.

— Miguel! Tocmai mă gândeam la tine!

— Doar acum? Eu mă gândesc tot timpul la tine. În definitiv, eşti plecată de multă vreme.

— Da, de aproape douăzeci şi patru de ore.

— Patrizia, aş vrea să-ți spun ceva.

— Da?

— Ai timp acum?

— Pentru tine, întotdeauna.

— Ascultă… Apoi a tăcut.

A aşteptat.

Atunci l-a ajutat şoptind:

— Te iubesc.

Lisabona

După ce a pus receptorul în furcă, Miguel a oftat. Îi venea să strige:

— Patrizia, vino înapoi, mi-e aşa dor de tine. Am nevoie de tine.

Dorul de ea era de nesuportat, dar s-a consolat că şi ea simțea la fel.

În timpul zilei se ocupa de lecții şi seara îşi petrecea restul timpului cu tatăl său, vorbind despre şcoală şi despre Patrizia până când adormea Paulo.

S-a uitat la ceas. Era miezul nopții. Acum, că tatăl lui era atât de sensibil, simțea nevoia să-l vadă de câteva ori în timpul nopții, chiar dacă angajaseră o asistentă particulară. Şi-a aruncat un halat pe el şi a ieşit încet pe hol.

În camera slab luminată, Paulo dormea cu o expresie senină pe fața lui zbârcită şi pielea ca un pergament pe maxilarele ieşite în afară. Când Miguel i-a făcut semn asistentei să plece, i s-au

deschis ochii.

— Miguel… Mă bucur că eşti aici.

— Nu am vrut să te trezesc.

— Stai jos. Vreau să vorbim.

— Nu ar trebui să te oboseşti.

— De ce? Ce treburi am eu mâine? a întrebat el, încercând să râdă.

— Nu…

— Ascultă-mă. Vreau să-ți spun ceva.

Miguel s-a aşezat pe pat, lângă el.

— Nu am fost un tată bun, a început Paulo. Am avut intenții bune. Cred că toți tații au, dar nu-i destul. Am făcut prost multe lucruri. Am vrut să te formez ca pe o imagine a mea… Buzele lui palide s-au arcuit uşor. Acesta e domeniul lui Dumnezeu. Am fost întotdeauna blând cu caii mei, dar pe tine te-am asuprit prea mult.

Miguel l-a ascultat, neîndrăznind să-l întrerupă.

— Vreau să călăreşti aşa cum te-am învățat eu, cu mândrie şi plăcere. A inspirat adânc, cu ochii ațintiți la fiul sau. Chiar şi la corida.

Gâtui lui Miguel se încordase atât de mult, că nici nu mai putea vorbi.

— Dar *Pai…* s-a trezit el spunând. Nu-i mai spusese aşa tatălui său de când era mic. *Pai* – şi vocea i-a tremurat – am fost de multe ori supărat pe tine. Iartă-mă. Am fost aşa pentru că ştiam că nu sunt la fel de bun ca tine. Nu-mi plăcea ce spuneau oamenii despre tine. Voiam să fiu eu lăudat. Acum, ştiu că am ajuns la vârf, pentru că se spune că sunt aproape la fel de bun ca tatăl meu.

Paulo şi-a mişcat capul încet, într-o parte şi în alta, cu un zâmbet mare pe față.

— Ți-ai depăşit tatăl. Cine ştie acest lucru mai bine decât *mestre?*

A închis ochii şi a continuat, puțin mai tare decât o şoaptă:

— Dar ce este mai important… în viață trebuie să faci ce vrei. Şi când vei avea un fiu, să nu faci greşeala mea. Ghidează-l cu un frâu foarte lejer.

Miguel a privit fața cenuşie a tatălui său. Paulo a ațipit din nou. Respira ritmic şi zâmbea.

Miguel şi-a lăsat lacrimile reținute să curgă pe obraji. S-a

aplecat şi l-a sărutat pe *pai* al lui cu blândeţe, pe frunte.

Stone Ridge

Patricia stătea în capul oaselor în pat şi încerca să-i scrie o scrisoare lui Miguel. Bicarbonatul sfârâia într-un pahar pe noptieră. Laura insistase să gătească cina în seara aceea.

— Renumitul meu chili vegetarian, îl numise ea.

Patricia îşi dăduse silinţa să-şi lustruiască farfuria. Nu vrusese să-şi rănească cea mai bună prietenă.

Bineînţeles că Laura putea fi exasperantă câteodată – bea prea mult, fuma fără încetare, chiar şi în timpul meselor. Patricia a încercat să nu vadă petele urâte de nicotină de pe degetele ei. Dar tocmai când te săturai de ea, Laura făcea ceva ca să o iubeşti.

Ieri, Laura venise acasă ascunzând la spate o hârtie rulată.

— Ce mai urmăreşti acum? a întrebat Patricia, văzându-i sclipirea şireată din ochi.

— E un cadou mic, să mă ierţi pentru ce am făcut.

— Ce ai făcut?

— Puştiulică, îmi pare rău… Am vrut să spun de trandafiri, dar te distrai atât de bine.

— Nu te învinovăţi pe tine.

— Începuseră să se îmbolnăvească misterios.

— Dar nu e vina ta.

— Ar fi trebuit să fac ceva… dar nu am ştiut ce. Oricum, te rog să-mi spui că mă ierţi.

Patricia a râs.

— Bine, bine, te iert.

Atunci, Laura a scos hârtia de la spate şi a dat-o Patriciei. Era o copie a tabloului „Vasul de trandafiri” al lui Van Gogh.

— Ooo, ce frumos e. Patricia avea lacrimi în ochi, când a îmbrăţişat-o pe Laura. Are chiar şi un trandafir mic pe masă, ca floarea pe care am salvat-o eu din grădină. Îl atârn deasupra patului.

Acum, privea copia şi înghiţea cu lăcomie lichidul sărat încercând să spele gustul de chili. Vrusese să-i spună lui Miguel despre trandafiri, dar părea o problemă minoră şi prostească în comparaţie cu ce se întâmpla cu Paulo la Lisabona. A luat din nou stiloul în mână şi, cu o îngrijorare de şcolăriţă, a scris *te iubesc,* de câte ori a încăput pe pagină. A pus scrisoarea într-un plic şi l-a

lins ca să se lipească.

A căscat, s-a întins şi s-a strecurat în aşternut. A îmbrăţişat perna. „Noapte bună, dragostea mea”, s-a gândit ea, „aş vrea să fi aici.”

S-a trezit tresărind. Ce o trezise? Se auzeau strigăte din depărtare. A sărit din pat şi a dat draperia la o parte.

Oamenii alergau şi ţipau. Atunci a văzut... flăcările care se îndreptau către acoperişul hambarului cu fân.

Când a ajuns acolo, Edgar încerca cu disperare să scoată câteva baloturi cu fân, în timp ce oamenii dădeau din mână în mână găleţile cu apă. Laura a luat furtunul din grădină. Patricia privea incendiul neajutorată şi vedea o flacără în noapte îndreptându-se spre grajdul din apropiere. Caii nechezau disperaţi.

— Oh, Doamne, hai să-i scoatem. Laura, ajută-mă! Au alergat amândouă înăuntru.

— Eu îl iau pe Harpalo! a strigat Laura, când Patricia a deschis uşa boxei lui Sport.

Calul isteric se rotea în aer de spaimă. A fost gata s-o dărâme când a alergat cu el spre arena de călărie. Când s-a întors, fuioarele de fum pătrundeau în grajd. Laura era încă înăuntru trăgând cu toată puterea de frânghia lui Harpalo, care stătea ţintuit locului, tremurând.

— Nu se mişcă! a ţipat Laura.

Patricia s-a grăbit spre o anexă şi a luat o pătură. A aruncat-o pe capul lui Harpalo, ca să nu mai poată vedea flăcările.

— Hai, hai... Uşor, o să fie bine.

Liniştit de vocea Patricia, calul a ieşit din boxă. L-a condus la Sport.

După ce a dus în siguranţă caii din grajd, Patricia a alergat înapoi la hambarul în flăcări, dar şeful pompierilor i-a blocat drumul.

— Miss Dennison, clădirea e prinsă în întregime. Nu mai putem face nimic, până nu arde tot.

L-a privit neajutorată şi l-a văzut pe Edgar, încă mutând nişte baloturi cu fân care erau stocate prea aproape de foc. Dintr-o dată, acoperişul hambarului s-a prăbuşit şi el a fost astupat de un şuvoi de flăcări de la căpriorii în flăcări.

— Scoate-ţi-l de acolo, a ţipat Patricia.

Doi pompieri tineri s-au avântat în flăcări şi au scos trupul inert

al lui Edgar.

Capitolul 19

New York City

Horace Coleman stătea în capul unei mese lungi în jurul căreia se adunaseră directorii diferitelor companii cuprinse de Grupul Stoneham. Când s-a făcut apelul, i-a privit în ochi pe toți cei douăzeci şi trei de bărbați. Mrs. Sperber era singura femeie prezentă. Apoi a zâmbit binevoitor.

— Sunt fericit să vă spun că aproape toate entitățile din Grupul Stoneham au prezentat un progres însemnat anul acesta. Valoarea, în ansamblu, a acțiunilor Stoneham, s-a ridicat. Dar punctul de vârf se datorează lui Pete McCratchen, care conduce operațiunile din Mexic, singurul de aici care se poate lăuda cu o creştere procentuală de 70%.

Când McCratchen, un bărbat cu aspect bovin, într-un costum cadrilat, s-a ridicat cu stângăcie şi s-a înclinat, ceilalți au aplaudat politicos..

Imediat ce s-a lăsat liniştea în încăpere, Coleman şi-a scos ochelarii şi a adoptat o figură tristă.

— Toate veştile bune au şi o parte rea, a adăugat el. Din nefericire, avem probleme cu acționarul nostru majoritar, Patricia Dennison. Epitropii – a arătat spre stânga, unde Bob Ash strângea mingea de cauciuc în mână şi Ted Rosemont mâzgălea ca de obicei – inclusiv eu, avem o dublă îndatorire nu numai să stabilim politica pentru Grupul Stoneham, ci să şi protejăm poziția personală a lui Miss Dennison. Aceasta prezintă un conflict de interese intern, deşi până acum nu am avut probleme, dar Miss Dennison a întreprins lucruri care ar putea distruge această companie. A tăcut, pentru a mări efectul dramatic. Viitorul tuturor este amenințat.

Cei prezenți au început să murmure. Coleman a aşteptat ca murmurul să ia sfârşit, ca să poată fi ascultat cu atenție.

— Miss Dennison se amestecă în activitățile acestui conglomerat mare. Bob, Ted şi cu mine ne luptăm cu acest lucru de câtăva vreme. La început, am crezut că problema a fost eliminată de dorința ei de a vinde acțiunile.

Coleman s-a întors din nou spre Ash şi Rosemont.

— De fapt, nu chiar acestea au fost cuvintele ei, ci „să scape". Nu-i aşa, Bob?

Ash a dat din cap, strângând mingea cu nervozitate.

— Dar, dintr-o dată, a trecut la un curs de acțiune care e cel puțin ciudat. În timpul transferului de acțiuni s-a răzgândit, iar acum insistă să conducă personal compania. A privit în jur, ca să accentueze cuvintele. Gândiți-vă, o fată de douăzeci şi unu de ani, deranjată mental, să conducă această corporație, de parcă ar avea de-a face cu un capriciu. Lucrurile ne depăşesc puterea de control.

Şi-a dres glasul.

Mrs. Sperber s-a aplecat în față, dar Coleman a continuat cu insistență:

— Vă rog să apreciați gravitatea dilemei mele. Credeți-mă, a spus el cu voce şovăitoare, eu am trecut prin încercările de la Gethsemane. Dragul meu prieten, J.L. Stoneham, m-a rugat pe patul de moarte să am grijă de această fată tulburată. Dar nu văd nici o posibilitate de alegere.

S-a auzit un murmur general. Coleman a ridicat capul, iar cele trei bărbii ale sale s-au adunat numai în două.

— Trebuie să începem procedura pentru instituirea unei tutele. Aceasta este singura cale de a nega puterea ei de a trece, în viitor, peste hotărârile noastre.

Coleman stătea drept, cu burta ieşindu-i prin haina închisă cu nasturi.

— Aveți de făcut vreun comentariu?

Au rămas tăcuți. Doar câteva capete s-au întors.

Atunci, s-a ridicat Mrs. Sperber.:

— Domnule Coleman…

— Da, Mrs. Sperber.

— Ca avocat, aş dori să pun o întrebare.

— Vă rog.

Coleman şi-a înfundat pumnii dolofani în buzunare.

— Pentru a institui o astfel de tutelă, nu trebuie să dovediți, în fața Curții, că Miss Dennison este iresponsabilă?

Capetele au sărit în sus.

— Este corect, a spus Coleman calm.

Ash răsucea mingea de cauciuc pe toate fețele, în mâna dreaptă. A început să o strângă cu putere. Ted Rosemont şi-a scos nasul din mâzgălelile lui.

— Este un pas foarte important, a spus Mrs. Sperber.

— Suntem perfect conştienți, a răspuns Coleman.

Toți cei aflați în jurul mesei, priveau această femeie înaltă şi subțire, care înfrunta puterea companiei.

— Aveți dovezi pentru susținerea acestor acuzații?

— Fără îndoială.

Stone Ridge

Patricia şi Laura şi-au petrecut restul nopții şi cea mai mare parte a zilei următoare la spital, lângă Edgar. Era sfâşietor să-l priveşti pe acest om robust, încercând să-şi ascundă suferința. Din fericire, doctorii le-au asigurat că-şi va reveni complet. Bietul Edgar. Nu vrusese decât să salveze un car cu fân.

Când Patricia şi Laura s-au întors de la spital, a început să se întunece. În lumina asfințitului, ferma părea liniştită, dar când s-au apropiat, au zărit muncitorii care curățau resturile carbonizate. Pe Patricia a trecut-o un fior.

A coborât din maşină. Avea hainele murdare de funingine şi o vânătaie mare pe obrazul drept, unde o lovise Harpalo, în panică.

Rezistase până atunci, dar, dintr-o dată, văzând totul devastat, a clacat. Lacrimi fierbinți i se scurgeau pe obrajii murdari. S-a sprijinit de bara de protecție.

— Groaznic... A zis Laura, punându-i un braț pe după umeri. Ce ghinion... Mai întâi grădina de trandafiri şi acum asta... Parcă ar fi un blestem pe capul tău.

Laura a tăcut, apoi s-a bâlbâit:

— Ooo, nu... n-am... n-am vrut să spun asta. Am... vrut să spun că este atâta tragedie în viața ta.

Patricia stătea cu capul plecat.

— Prea multă, a spus ea încet.

— Mai mult decât poate îndura un om.

Patricia stătea nemişcată.

— Puştiulică, nici nu-ți dai seama prin ce ai trecut. Ți-ar face bine încă o călătorie la casa aceea de odihnă a ta.

Lisabona

Dangătul clopotelor l-au trezit pe Miguel, duminică dimineața.

— Clopotele ălea afurisite, a bombănit el şi s-a întors pe partea

cealaltă. Duminica se scula devreme, ca să lucreze cu Ultimato, dar acum nu-l mai putea lăsa singur pe Paulo, nici măcar o zi. Şi-a pus perna pe cap. S-a auzit o bătaie în uşă.

Enervat, s-a ridicat în coate şi a ţipat:

— Intră!

Uşa s-a deschis. În prag, a apărut tatăl lui, îmbrăcat.

— *Pai!* Ce faci aici? De ce nu eşti în pat?

— Dar tu de ce eşti în pat? Nu e ziua ta de lucru cu Ultimato?

— Nu, azi nu.

— De ce?

— Stau cu tine.

— Ooo, păcat, pentru că eu îmi petrec ziua cu Emilio.

— Cum?

— Şi el e prietenul meu.

— Păi, ştiu, dar…

— Aş vrea să te văd cu Ultimato, la coridă.

Paulo a zâmbit cu căldură.

Lui Miguel nu-i venea să creadă. Paulo vroia să vadă ceva ce respinsese întotdeauna. Şi-a privit tatăl. Avea culoare în obraji şi vocea îi era mai puternică. Poate era mai bine. Miguel nu-l văzuse de multă vreme atât de bine dispus.

— Bine, *Pai.* A sărit din pat. Nu va dura mult să-l pregătesc pe Ultimato.

Paulo i-a făcut semn cu ochiul.

— Te aştept afară.

Când a ieşit, l-a văzut pe Ultimato]n rulota legată de Ferrari-ul lui Emilio. Prietenul lui rânjea la volan, prosteşte, ca de obicei, iar tatăl lui era deja]n maşină.

— Aaa, vii şi tu cu noi? s-a prefăcut Emilio surprins. Credeam că te-ai retras.

În arena de coridă de la Castelo Da Arrábida, Ultimato păşea în sus şi-n jos, urmărind bănuitor taurul tânăr, care avea să fie eliberat din ţarc. Sus, în balcon, Miguel l-a văzut pe tatăl lui, într-un şezlong, acoperit cu o pătură, care să-l protejeze de briza rece a după-amiezii. Emilio, cu un pahar de şampanie în mână, îi spunea ceva cu animaţie.

Miguel a inspirat adânc şi l-a mânat pe Ultimato în arenă. În centru, a oprit calul, l-a îndemnat să stea pe un genunchi, şi-a scos pălăria în faţa tatălui şi a zâmbit.

Tăuraşul, purtând un guler dublat cu plută, ca să-l protejeze de vârful de oţel de la *farpas,* s-a năpustit în arenă. Miguel l-a răsucit pe Ultimato într-o piruetă perfectă şi a fluturat steguleţul, ca să atragă atenţia taurului. Taurul a atacat imediat, dar Ultimato s-a ferit cu uşurinţă.

Miguel nu se gândea decât la arta călăriei, preocuparea lui principală fiind să atingă cel mai înalt standard al lui Paulo. Calul a executat toate mişcările fără greşeală, cu un aer de nonşalanţă studiată.

— Bravo! a strigat Emilio, punându-se în locul unei mulţimi de mii de oameni.

Când şi-a ridicat privirea, l-a văzut pe Paulo aplaudând şi cu ochii strălucindu-i.

Plin de încredere, Miguel a dat drumul frâului şi a ridicat braţele deasupra capului, ţinând câte o suliţă în fiecare mână. L-a mânat pe Ultimato în galop, pe traseul de întâlnire cu taurul. Când coarnele au ajuns la câţiva inches de cal, a înfipt simultan cele două sulițe şi s-a îndepărtat în paşi de dans.

În cele din urmă, taurul epuizat a fost scos din arenă. Miguel s-a apropiat de balcon cu paşi în stil spaniol, Ultimato aruncându-şi picioarele victorios, ca un exagerat mers de gâscă.

Mulţumit, Miguel s-a înclinat. Ştia că fusese cel mai bun. Ştia că tatăl lui îl aproba. Şi-a ridicat ochii.

Emilio stătea aplecat peste balustradă şi bătea din palme entuziasmat. Miguel i-a făcut semn cu ochiul prietenului său. Apoi, s-a întors să vadă reacţia lui *mestre.*

Dar tatăl lui nici măcar nu se uita. Capul îi căzuse pe umăr, lipsit de viaţă.

— *Pai!* a ţipat Miguel, sărind de pe cal şi alergând spre balcon.

Când a ajuns lângă tatăl său, Emilio încerca, cu exasperare, să-l reînvie pe bătrân. Miguel i-a luat mâna lui Paulo, dar nu i-a simţit pulsul.

— A murit, Emilio, a spus el, încet.

S-a aplecat peste silueta inertă şi a închis ochii care priveau în gol. Paulo avea o figură plină de linişte. Suferinţa se terminase. Miguel s-a simţit ciudat de liniştit. Tocmai atunci, a auzit, în spatele lui, suspine înăbuşite.

Emilio, aplecat peste balustradă, se ţinea de un stâlp şi tremura din tot corpul. Clown-ul acela care, indiferent de situaţie, era vesel, acum se prăbuşise. Miguel s-a apropiat de prietenul său şi i-

a pus mâna pe umerii care tremurau.

— Emilio, e în regulă. Acum e liniştit.

— Dar eu? a reuşit să spună Emilio, printre suspine. Nu ştii ce a însemnat pentru mine.

— Ba ştiu, a spus Miguel, mângâietor.

— Ba nu, nu ştii! a strigat Emilio, îndepărtându-i braţul.

— Emilio, te rog, linişteşte-te. Uită-te la mine!

Emilio a ridicat capul, iar Miguel a văzut lacrimile curgându-i pe obraji.

— Când tu ai fugit, înjurându-l, noi am rămas şi am stat de vorbă. „Ai grijă de Miguelinho, până când se întoarce la mine", mi-a spus el. Te-a iubit. Treptat, Emilio s-a mai liniştit. Altădată, mi-a spus: „Tu eşti ca al doilea fiu al meu, Emilio". N-o să ştii niciodată ce a însemnat pentru mine. Singurul lucru pe care l-ai avut şi eu l-am invidiat un tată care te-a iubit.

Stone Ridge

Patricia şi-a aruncat hainele într-o valiză. Bietul Paulo! Dar nu simţea durere pentru *mestre,* ci pentru fiul său. Suferinţa lui Paulo se terminase, a lui Miguel abia începea. Totuşi, în ciuda clipelor de durere, el era preocupat mai mult de reacţia ei. Nu a căutat compătimire, când a telefonat, ci a încercat s-o consoleze. „Patricia, nu plânge. Totul e bine. Paulo a murit fericit." I-a povestit totul – discuţia pe care o avusese cu tatăl lui şi insistenţa sa de a-l vedea în arenă. „Înainte de sfârşit, mi-a dat tot ce mi-am dorit – aprobarea şi aprecierea lui."

Ascultându-l, tăcută, lacrimile i se revărsau pe obraji.

— Patrizia, am nevoie de tine aici, la înmormântare. Unicul lucru la care nu pot face faţă singur este circul care se plănuieşte la catedrală. Vin preşedintele, arhiepiscopul, rabinul şef, gurul şef – toate religiile în care n-a crezut tata îi vor jeli plecarea. Dar eu nu vreau decât să fii aici, lângă mine, să mă ajuţi să trec peste această zi.

— Voi veni cât de repede pot.

— Hei, Patrizia, a spus el, puţin mai vesel, poate chiar o să te distrezi. O să bată toate afurisitele de clopote din Lisabona, o să-ţi placă.

N-a putut să nu râdă printre lacrimi.

Nu ştia cum să împacheteze mai repede. A deviat ruta

avionului, care era în drum spre Palm Springs, ducându-se să-l ia pe Bob Ash, cerând să fie într-o oră la aeroportul Stewart.

Tocmai închidea fermoarul sacoşei, când a auzit vocea hârâită a Laurei, strigând-o de la parter.

— Te caută cineva!

— Nu pot acum. Ocupă-te tu, te rog.

— E poliția.

— Cuuum?

A coborât în fugă scările şi a văzut-o pe Laura cu un bărbat înalt, îmbrăcat în uniformă de şerif.

— Sunteți Patricia Dennison? a întrebat el.

— Da, eu sunt.

I-a dat un plic gros.

— Despre ce este vorba? a întrebat ea, uimită.

— Sunt sigur că veți găsi înăuntru toate informațiile. Vreți să semnați aici, vă rog?

I-a dat un stilou şi i-a ținut chitanța de primire.

A lăsat-o pe Laura să-l conducă. Patricia s-a uitat la plic, având o presimțire ciudată. În colțul din stânga era scris: CURTEA DE JUDECATA PENTRU MOŞTENIRE ŞI TUTELE. DISTRICTUL MANHATTAN, NEW YORK.

— Ce este, puştiulică?

— Nu ştiu, a bâiguit Patricia, răsfoind conținutul. Ooo, Doamne! a exclamat ea. E o citație.

— Citație?

— Ei cred că sunt nebună.

— Cine?

— Epitropii. Au înaintat o cerere în care spun că sunt iresponsabilă şi nu pot conduce compania.

— Vrei să conduci compania?

— Încercam să fac nişte schimbări.

— Şi de aceea au spus că eşti nebună?

Patricia a dat din cap.

— Ticăloşii! Laura şi-a pus brațele pe umerii Patriciei şi a aşezat-o pe sofa. Uite, nu e nevoie să treci prin toate mizeriile astea. După ce vei vinde acțiunile, vei scăpa de ei pentru totdeauna.

— Nu. Patricia a clătinat din cap. Asta le va da controlul întregii companii.

— Şi ce-ți pasă? Doar vrei să scapi de ea, nu?

— Nu. Acum, nu.

— Puştiulică, nu te înțeleg. Ştii ce înseamnă o citație? Or să-ți facă o groază de necazuri.

— N-am făcut nimic rău, a spus Patricia calmă.

— Atunci ce ai de gând să faci? a întrebat-o Laura.

— Deocamdată nu ştiu altceva decât că trebuie să zbor la Lisabona, a spus Patricia şi s-a ridicat încet.

— Nu poți, tocmai ai primit o citație.

— Nu-mi pasă. Trebuie să plec.

— Ascultă-mă! Laura a oprit-o la capătul scării. Dacă pleci din țară, vei fi considerată fugară!

— Nu se poate.

Patricia a început să urce scara. Laura a luat-o de braț.

— Vorbesc serios. E un ordin al tribunalului. Poți să întrebi pe oricine.

— Eşti sigură?

— Absolut. Nu-i poți ignora. O să ai şi mai multe necazuri.

— Ooo, Doamne!

Patricia şi-a înăbuşit lacrimile şi a urcat încet scara.

Pe palier, s-a oprit în fața „Agățătorului de stele".

— Ah, tată, ce să fac? a şoptit ea, atingând imaginea cu mâna. Dar el a continuat să atârne, tăcut, steaua, cu spatele la ea.

Imediat ce Patricia a închis uşa dormitorului, Laura s-a dus repede la bucătărie şi a format un număr de telefon.

— Da? a răspuns vocea lui Horace Coleman.

— Totul merge conform planului.

— Cum a reacționat?

— E confuză. Am oprit-o să plece la Lisabona.

— Bine. Şi acțiunile?

— Am îndemnat-o să le vândă.

— Şi?

— Nu vrea.

— Convinge-o.

— Cum? a şuierat Laura.

Dar el închisese deja.

Lisabona

Catedrala *Sé* din Lisabona, o structură masiva, romanică, cu turnuri cenuşii ieşind în evidență pe fundalul norilor agitați şi

întunecați, era locul cel mai potrivit pentru această ocazie sumbră – înmormântarea unui om mare. Biserica era plină de lume. Mulțimea se revărsa de pe scările vechi în stradă, unde erau instalate difuzoare, pentru toți cei voiau să asculte requiem-ul pentru faimosul Paulo Cardiga.

Miguel stătea neclintit în strana din față, cu Emilio lângă el. Elogiile se revărsau în valuri nesfârşite. Se simțea amorțit, față de atmosfera teatrală a unei ocazii la care tatăl lui, dacă ar fi trăit, nu ar fi venit niciodată. Dintr-o dată, gândurile i-au fost întrerupte de sunetul puternic al trompetelor şi apoi de muzica răsunătoare de orgă, care a vibrat, lovindu-se de zidurile din piatră.

Mulțimea a început să treacă pe lângă catafalc, ca să-l salute pentru ultima oară. Arhiepiscopul a clătinat vasul cu tămâie fumegândă, iar mirosul pătrunzător a umplut aerul.

Pentru Miguel începea să devină de nesuportat. Când unul dintre *condessas* a leşinat, a profitat de agitație şi s-a strecurat afară din strană.

S-a dus în nava laterală unde, în nişele mari din perete, se odihneau marii eroi ai Portugaliei, cu trupurile copiate în piatră pe capacele sicrielor lor. Pe un sarcofag, se afla un războinic renumit, iar cățelul lui, cu ochi mari şi stând atent, era sculptat la picioarele lui.

Şi-a amintit de ziua în care a adus-o pe Patricia să vadă catedrala, iar ea a mângâiat uşor capul câinelui.

— Ooo, uite, a spus ea, toată lumea a iubit câinele ăsta.

Şi el a înțeles ce a vrut să spună. Statuia de piatră a cavalerului era corodată şi de un cenuşiu închis, dar capul câinelui era neted, de un alb strălucitor. Asemeni Patriciei, toți cei care vizitau catedrala, nu puteau rezista să nu mângâie câinele.

Era bucuros că-i trimisese pe Taxi şi pe Phoebe cu o zi înainte. Ea fusese atât de sigură că va reveni curând la Lisabona, dar se întâmplase un lucru îngrozitor – citațiile, procesele, toate îi căzuseră pe cap. I se frânsese inima, auzind-o cum suspină la telefon, când îl sunase să-i spună că nu poate veni la înmormântare. Avea nevoie de el. Va limpezi treburile la şcoală şi va zbura în State, în câteva zile. A ajuns la capătul zidului catedralei şi, când s-a hotărât să se întoarcă în strană, a văzut apropiindu-se de el silueta unei femei îmbrăcate în negru, cu voal pe față.

— Miguelinho, a spus ea, încet. Îmi pare rău pentru pierderea

pe care ai suferit-o.

Şi-a ridicat vălul. Era Isabel. Ochii ei negri erau acoperiți, iar gura îi era ca o linie stacojie pe fața palidă.

— Mulțumesc, Isabel..

El a încercat să plece, dar ea a continuat:

— Vreau să-mi prezint respectele şi... aş dori să-mi cer scuze – fața ei arăta compasiune şi amărăciune pentru comportarea de la discotecă.

— Înțeleg, Isabel. Hai să uităm.

— Da, ce a fost, a fost.

El a dat din cap şi a încercat să treacă pe lângă ea, dar ea l-a luat de braț.

— Miguel, săptămâna viitoare dau o recepție în memoria tatălui tău. Sunt invitați toți prietenii lui. Sper să vii şi tu.

— Apreciez acest lucru, Isabel, dar nu voi fi aici.

— Ooo, dar unde vei fi?

— Trebuie să plec în State.

— Înțeleg. L-a privit o clipă, apoi şi-a pus vălul pe față. Toți trebuie să facem ce credem că e mai bine. Îți doresc toate cele bune.

S-a răsucit pe călcâie şi era cât pe ce să dea peste Emilio, care a făcut o plecăciune exagerată când a trecut ea.

— Îmi pare rău. Miguelinho, am văzut-o îndreptându-se spre tine, dar nu am putut s-o iau la dans în catedrală.

— Păi, de fapt, a fost în regulă. Spre deosebire de alte dăți, a părut stăpânită. Chiar mi-a urat cele bune.

— Cele, care...? a rânjit Emilio.

Capitolul 20

Stone Ridge

Taxi şi Phoebe se ghemuiseră lângă Patricia, de parcă ar fi vrut să-i spună ce dor le fusese de ea. Ce grijuliu a fost Miguel, să trimită animalele, acum că nu se putea întoarce la Lisabona, cum plănuise. Legase un bilet de zgarda lui Taxi: „Într-o săptămână voi fi cu tine. Între timp, aceşti doi emisari îți aduc dragostea mea". Îi trimisese şi o casetă cu cântecul după care dansaseră la discotecă. I-a dat drumul, să-l asculte, iar ochii i s-au înceţoşat, la auzul

cuvintelor:

Ştiu că toți au un vis
Şi acesta este visul meu, al meu
Doar să fiu acasă
Şi să fiu singură… cu tine.

Laura a venit cu cafea.

— E pentru tine. E proaspătă. S-a uitat la ochii roşii ai Patriciei. Ce s-a Întâmplat?

— Ooo, nimic. Mi-a intrat ceva în ochi.

— Vrei nişte picături?

— Nu, nu, e-n regulă.

Au sorbit din cafea, în timp ce banda continua să cânte:

Deci, lasă-mă să stau şi să dorm mai departe
Şi mă voi mai rătăci în palatele de nisip
Şi toate fanteziile pe care le-am ținut deoparte
Vor face orele să pară mai puțin pustii.

— De ce vine Mrs. Sperber aici? a întrebat Laura, acoperind muzica.

— Ce spui?

Patricia a dat casetofonul mai încet.

— Am spus, de ce vine Mrs. Sperber aici? a repetat Laura.

— E prietena mea.

Laura s-a bosumflat ca un copil.

— Ooo, Laura, nu e aşa de apropiată ca tine, dar vrea să mă ajute în încurcătura asta groaznică.

Laura s-a aşezat repede lângă ea.

— Puştiulică, îți spun pentru ultima oară, ia banii şi fugi. Vinde afurisitele ălea de acțiuni.

Patricia a oftat.

— Poate ai dreptate.

Tocmai atunci au auzit o maşină pe aleea cu pietriş. Patricia s-a grăbit s-o întâmpine pe Mrs. Sperber, care era îmbrăcată imaculat, cu un aspect de om de afaceri, într-un costum gri cu dungulițe, şi a fost surprinsă să vadă, coborând din maşină în urma ei, un bărbat scund, într-un costum maro, şifonat.

— Patricia, vreau să ți-l prezint pe domnul Howard Binder.

— Spune-mi Howie.

Howie avea o față aibă ca aluatul, puțin gălbejită.

Parcă n-ar fi stat niciodată la soare. S-a uitat la ea peste ramele groase din corn ale ochelarilor. În jurul urechilor mari avea câte

un smoc negru şi nepieptănat. Stând lângă înalta şi subțirea Mrs. Sperber, părea un spiriduş.

Laura rămăsese în uşă.

— Ooo, mă scuzați, a spus Patricia. Aceasta este cea mai bună prietenă a mea, Laura Simpson. Laura, aceştia sunt Mrs. Sperber şi Mr. Binder.

— Sunt încântată să vă cunosc. Mă duc să mai pregătesc nişte cafea.

După câteva minute de conversație politicoasă şi câteva sorbituri de cafea, Howie s-a ridicat.

— Ştii, Patricia, a spus el zâmbind, se spune că nu trebuie să vorbeşti oamenii pe la spate. E o prostie, nu crezi? Fără să mai aştepte răspunsul, a continuat. E singurul mod de a discuta cinstit. Eu o să mă plimb puțin în jurul fermei.

— Păi, păi, s-a bâlbâit Patricia, Laura, n-ai vrea să-l conduci pe domnul Binder...?

— Howie.

— ... să-l conduci pe Howie peste tot?

— Desigur, a spus Laura, fără prea mult entuziasm.

După ce au plecat, Mrs. Sperber a spus:

— Să nu te laşi înşelată de înfățişarea lui Howie. Este unul dintre cei mai deştepți avocați pe care am avut privilegiul să-i cunosc. Ai nevoie de el.

— Ooo, Mrs. Sperber... avocați... procese... Nu am vrut decât să fac ceva bun... Asta înseamnă că sunt nebună?

— Bineînțeles că nu.

— Uneori nu ştiu... Poate ar trebui să vând acțiunile.

— Exact asta vor şi ei.

Patricia s-a dus la fereastră. Afară, Laura țopăia cu spiriduşul lângă ea, spre insectar.

— Şi credeți că domnul Binder mă poate ajuta?

— Howie este cel mai bun. Ştie totul despre situația ta şi este dornic să participe.

— Dar arată atât de...

— Ştiu... Ştiu... Mrs. Sperber a dat din cap, dar crede-mă, David îl doboară întotdeauna pe Goliath. Moare de nerăbdare să apere din nou Grupul Stoneham. Acum trei ani a câştigat un proces împotriva unui trust care ne costa cincisprezece milioane de dolari.

Howie era evident un om care mergea repede, căci Laura gâfâia când s-au întors.

— Îmi place insectarul tău, a spus el, punându-şi haina pe un scaun. Pe dedesubt avea bretele roşii şi subțiri, care erau mai mult decât potrivite să susțină pantalonii şi picioarele lui, ca de țâr.

— Păi, n-a mers prea bine. Mi-au murit toți trandafirii, anul acesta.

— Ți s-a terminat porția de gândaci? Mi-am strecurat capul înăuntru şi am observat că insectarul e plin de gândaci roşii, iar populația de păduchi de plante este micşorată. Eşti sigură că îngrijitorul tău nu a dat drumul la insectele care nu trebuiau?

Mrs. Sperber a zâmbit.

— Howie. Eşti expert şi în entomologie?

Indignat, Howie şi-a umflat pieptul pipernicit şi a părut dintr-o dată mai înalt.

— Anul trecut am reprezentat crescătorii de citrice din Valea Santa Clarita, în lupta lor de a introduce buburuzele Cryptolaemus împotriva viermelui alb citrophilus. Cei de la insecticide erau împotrivă. Cred că nu trebuie să vă mai spun cine a câştigat.

Toți au râs, în afară de Laura.

Rândaşul tocmai îl periase pe Harpalo, dar Patricia a luat țesala şi a pornit-o de la capăt. El a privit-o uimit, a dat din umeri şi a plecat. Cum putea explica faptul că vroia să-l impresioneze pe Miguel cu grija ei pentru frumosul cal Lusitan?

A doua zi el avea să fie aici. Ca într-o vrajă, prezența lui va împrăştia norii negri care pluteau deasupra ei. Călărise deja în jurul fermei, cu Sport, să fie sigură că totul era perfect, dar s-a hotărât să mai meargă o dată.

În timp ce lega frâul calului de hambarul reconstruit, Edgar a strigat-o:

— Vedeți, Miss D.?

Oamenii fixau stingătoare pe pereți. Patricia a zâmbit.

— Bine gândit.

Edgar, care insistase să se întoarcă la muncă, cu brațul stâng în eşarfă, a strigat câteva instrucțiuni unor bărbați care descărcau nişte materiale de construcție.

Apoi s-a întors spre ea şi a spus cu o voce gravă:

— Mă bucur grozav să-l revăd pe domnul Cardiga. Omul ăsta e

ca un vrăjitor, când e vorba de cai!

— Da, aşa este, a spus ea mândră, şi şi-a continuat inspecția.

Trecând pe lângă casă, a văzut noua menajeră, pe care o găsise Laura într-un sat din apropiere, spălând ferestrele. Femeia era destul de drăguță, dar nu o va putea înlocui niciodată pe Concha. Parcă lipsea un membru al familiei. De ce nu primise veşti de la ea? Laura spunea că era, probabil, prea ocupată să-şi îngrijească sora bolnavă, ca să mai aibă timp să meargă până la cea mai apropiată poştă, care numai Dumnezeu ştia cât o fi fost de departe. Dar trecuse atâta vreme... Sora ei trebuia să fi fost grav bolnavă. Da, ar trebui să facă ceva. Îi va trimite un pachet a doua zi dimineață.

Patricia abia ajunsese la grajd, când un rândaş i-a întins telefonul.

— Pentru dumneavoastră, Miss D. E Lisabona.

A sărit repede de pe Sport şi a luat telefonul portabil într-o încăpere anexă, ca să fie singură.

— Miguel! a spus ea fără să respire.

— Nu, Patricia, sunt Emilio.

— Ooo! Spera să nu i se simtă dezamăgirea din voce.

— Miguel e prins cu o treabă, acum, şi m-a rugat să te sun.

— Nu vine? a rostit ea cuvintele de care se temea.

— Ba da, dar nu mâine.

— De ce nu m-a sunat personal?

Emilio nu a răspuns.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, nimic. Are nevoie de timp.

— Emilio, tu îmi ascunzi ceva. Ce s-a întâmplat?

— O să se lămurească totul curând.

— Ooo, Doamne, e rănit? E la spital?

— Nu, nu, nu.

— Spune-mi adevărul, te rog... Te rog!

Emilio a mormăit ceva în portugheză şi apoi a inspirat adânc.

— Bine că nu sunt religios. Am jurat pe mormântul mamei că nu-ți spun.

— Ce să nu-mi spui?

Emilio a mai inspirat o dată.

— Miguel e la puşcărie.

— La puşcărie?

— L-a acuzat Isabel.

— De ce l-a acuzat? a întrebat ea, deşi cunoştea răspunsul.
— De crimă.

Lisabona

Când avionul companiei Stoneham a aterizat la Lisabona, era aproape miezul nopții. Emilio, palid, a întâmpinat-o şi a însoțit-o până la hotelul *Les Meridien Lisboa,* o clădire modernă şi elegantă din sticlă, situată în apropiere de silueta medievală a *Estabelecimento Prisonal.*

— Pot să-l văd acum? a întrebat ea.
— Imposibil. Dar te duc la el mâine dimineață, în zori.
A oftat şi s-a împăcat cu ideea.
— Acum, du-te să te odihneşti. Mâine vei avea o zi grea.

Dar Patricia nu a putut dormi. A pornit pe stradă şi a traversat *Parque Eduardo VII,* în direcția închisorii. El era atât de aproape, dincolo de acest zid. Nu-l putea atinge, nu putea vorbi cu el, dar, cel puțin, se afla acolo. Laura o derutase în privința citației. Howie a glumit că Laura suferea de pe urma televizorului şi a asigurat-o că era liberă să plece oriunde vroia, atâta vreme cât ajungea la timp luni dimineața, la audiere. Dar, oricum, nu ar fi oprit-o nimic. Ar fi venit, chiar dacă ar fi trebuit să încalce legea. Nu-i păsa. Le-ar fi dat bucuroasă totul epitropilor, dacă asta l-ar fi ajutat pe Miguel.

A ajuns la capătul parcului. În fața ei se desluşeau zidurile galbene şi puternic luminate ale închisorii, turlele medievale, vopsite în alb şi frunzele palmierilor, care apărea de după ziduri. Arătau bizar – ca în Disneyland – nu păreau prevestitoare de rău.

Dar înăuntru, iubitul ei zăcea într-o celulă pustie. Poate îi auzea gândurile, poate dragostea ei străpungea pereții şi îl ținea în siguranță şi linişte în noaptea aceea.

Patricia era deja îmbrăcată, cu câteva ore înainte să vină Emilio. La închisoare, alte clipe de aşteptare. Deşi Emilio completase hârtiile necesare pentru intrarea vizitatorilor, tot au fost obligați să stea în antecameră, unde mamele, soțiile şi prietenele aşteptau cu nerăbdare să se deschidă porțile de fier şi să le fie strigate numele.

În cele din urmă, paznicul i-a condus printr-un hol ca un tunel, în sala de vizite. Patricia a trebuit să se aplece, ca să intre pe sub portalul jos, din piatră. Înăuntru, era o masă lungă de douăzeci de

picioare. De-o parte stăteau prizonierii, umăr lângă umăr, de cealaltă stăteau vizitatorii. Miguel nu era acolo.

— Stai aici şi taci din gură, i-a spus Emilio şi a dispărut. După câteva clipe, s-a întors cu alt paznic, care vorbea repede în portugheză. I-a făcut semn s-o urmeze.

În timp ce mergeau în urma paznicului, Emilio i-a şoptit la ureche:

— Am rezolvat-o cu o naveta din cel mai bun vin al meu. Să nu deschizi gura. I-am spus că eşti sora lui Miguel.

Paznicul i-a condus pe o scară din fier forjat, în spirală, spre vârful unui turn. Ajunşi pe un palier, a scos o cheie mare şi a deschis o uşă. S-a trezit într-o capelă circulară, mică, mobilată cu bănci aliniate lângă zid. Ferestrele, din vitralii, în formă de rozetă, reflectau razele soarelui de dimineață pe suprafața netedă a altarului.

A auzit cheia în încuietoare şi şi-a ținut respirația. Dintr-o dată, a apărut Miguel. S-a îndreptat încet spre ea. Uşa s-a închis în urma lui. A citit în ochii lui umezi cuvintele pe care ar fi vrut el să le rostească. I-a umplut fața cu sărutări, încercând să absoarbă în ea toată suferința lui.

Miguel şi-a dat seama că nu putea vorbi. Şi-a îngropat degetele în părul ei, cuprinzându-i chipul fragil. Mâinile i-au mângâiat obrajii pătați de lacrimi, coborând pe gât şi învăluindu-i sânii. A cuprins-o într-o îmbrățişare zdrobitoare. Ar fi vrut s-o aibă în interiorul lui şi s-o păstreze acolo pentru totdeauna.

S-au prăbuşit pe podea, fără să mai respire. Oraşul, țara, lumea păreau să alerge în jurul lor. Erau doar ei singuri, separați de toate, doar ei doi, uniți, topindu-se într-unul singur, înaintea altarului.

Emilio a aşteptat-o, s-o însoțească spre ieşirea din închisoare. Mergând alături de ea, a pălăvrăgit fără încetare, încercând s-o înveselească, dar ea nu a auzit nici un cuvânt din cele rostite de el. Când a pornit maşina, nu a întrebat unde mergeau. Nu-i păsa. A închis ochii şi s-a gândit cum făcuse dragoste cu Miguel, pe podeaua capelei.

Emilio pălăvrăgea înainte. În cele din urmă, l-a întrerupt.

— Du-mă la Isabel.

— Cum?

— Vreau să vorbesc cu ea.

— Nu poți vorbi cu ea. E nebună.

— Dacă l-a iubit cândva, o pot convinge să renunțe la acuzație.

— Nu te va asculta.

Patricia a împreunat mâinile a rugăciune.

— Te rog, Emilio…

— Dar, Patricia, chiar dacă reuşeşti, nu-i atât de simplu. Este o anchetă pentru o crimă, în curs de desfăşurare. Nu lasă pe nimeni să renunțe la acuzația de crimă. Isabel va trebui să retracteze toată povestea. Nu va face asta niciodată.

— Trebuie să încerc. Trebuie s-o văd.

El a dat din umeri.

— Ei bine, o s-o vezi.

A pus mâna pe telefonul din maşină.

Conversația a fost în portugheză, iar Patricia a înțeles doar „Isabel" şi „Miss Dennison". După ce a închis telefonul, Emilio a mormăit:

— Nu-mi vine să cred. Am obținut o invitație la masă.

A întors maşina.

Până să ajungă la ferma Veloso, s-a făcut amiază, iar soarele strălucitor scotea în evidență nuanțele gri ale fațadei casei. Încadrată de amestecul de culori, Isabel stătea în uşă, îmbrăcată într-un costum purpuriu, fix pe corp şi încălțată în sandale cu tocuri înalte, care lăsau să se vadă unghiile stacojii de la picioare, care se asortau cu cele de la mâini şi cu buzele.

— *Bem-vindos,* i-a întâmpinat ea, în portugheză.

Ochii ei negri şi mari arătau numai prietenie.

I-a invitat cu grație în sufragerie, unde slujitoarea a pus tăvi uriaşe de argint, pline cu mâncare, pe o masă aranjată pentru trei persoane. S-a aşezat, şi cu ambele brațe întinse, cu un gest regal, le-a făcut semn să se aşeze. Atenția Patriciei a fost atrasă de un portret mare, care părea să fie o reproducere a gazdei.

— Îți place? i s-a adresat Isabel. Soțul meu l-a comandat, înainte să moară.

Doi majordomi dădeau ocol mesei, purtând platouri cu peşte şi legume, în timp ce un altul plimba un cărucior cu o carcasă de vită aburindă.

Patricia nu ştia la ce să se aştepte, nu repetase ce avea să spună, dar toate astea erau absurde: cantitatea uriaşă de mâncare, comportamentul copleşitor-de politicos al Isabelei…

— Miss Dennison, nu mâncați?

Suna ca o acuzație.

— Nu mi-e foame, a bâiguit ea.

— Dar ați venit la masă!

— Nu, am venit să vorbim.

— Da? Despre ce?

— Despre Miguel.

— Vă rog să nu deschideți acest subiect, a spus Isabel şi a început să taie carnea. Mă supără.

— Şi pe mine mă supără, doamnă Veloso. E în puşcărie şi ați înaintat acuzații împotriva lui.

— Ei bine, dumneavoastră ce ați fi făcut? Avea o voce aproape insolenta. Mi-a ucis soțul.

Patricia s-a uitat la Emilio, dar acesta o privea pe Isabel, absorbit de scena bizara.

— Doamnă Veloso, orice s-ar fi întâmplat, s-a întâmplat aproape cu un an în urmă. De ce l-ați acuzat acum?

Isabel a pus încet cuțitul pe masă şi a privit-o pe Patricia drept în față.

— Nu era altă cale. Intenționa să părăsească țara. O altă femeie încerca să mi-l fure.

— Vreți să spuneți că eu…

— Da, tu! Ochii Isabelei ardeau de ură. M-a iubit, înainte de a apărea tu în viața lui. Ar fi făcut orice pentru mine. Chiar ar fi ucis pentru mine. Şi eu aş fi făcut acelaşi lucru pentru el. nici o femeie nu l-ar fi putut iubi mai mult.

— Atunci, cum îi poți face asta?

— A trebuit să-l țin aici, în Portugalia.

— În dosul gratiilor?

Isabel a lovit cu pumnul în masă.

— Nu contează, câtă vreme rămâne aici. Nu va păți nimic rău în închisoare. Noi nu aplicăm pedeapsa capitală. Va fi bine hrănit şi bine îngrijit. S-a aplecat spre Patricia. Mă voi ocupa eu de asta. Suntem o țară civilizată. Vizitele conjugale sunt încurajate. Un zâmbet schimonosit i-a apărut pe față. Voi fi cu el aici, în fiecare săptămână.

Patriciei îi tremurau mâinile. Cu voce emoționată, a spus:

— Crezi că Miguel va mai putea face dragoste cu tine?

Isabela a sărit în picioare.

— Da, da, m-a iubit cândva, până mi l-ai furat tu.

Patricia a simțit că lumea întreagă se prăbuşeşte în jurul ei.

Cum să poată convinge o femeie nebună?

— Doamnă Veloso, dragostea nu poate fi furată, a implorat-o ea. E un dar, de la unul pentru celălalt. Chiar dacă nu recunoşti acest lucru, in sufletul tău ştii bine că aşa este. Acum Patricia vorbea cu glas ferm. Îl iubesc pe Miguel, iar el mă iubeşte pe mine.

— Nu!

Isabel a scos un strigăt de durere. A înşfăcat cuțitul pentru friptură şi s-a repezit la Patricia.

Emilio s-a aruncat pe masă, să blocheze brațul Isabelei, împrăştiind mâncarea în toate direcțiile. A doborât-o pe podea şi i-a azvârlit cuțitul din mână.

— Cățea ce eşti! a țipat el. Miguel nu te-a iubit niciodată. El mi-a spus. Îl îmbolnăveai. Te găsea respingătoare. Nu te-ar atinge nici dacă te-ai duce la el în fiecare zi, timp de o mie de ani!

Îngrozită, Patricia a rămas neclintită, până când Emilio a înhățat-o de braț şi a scos-o din casă.

Isabel rămăsese pe podea, răcnind ca un animal înjunghiat.

New York City

— Domnule judecător, aceasta dovedeşte afirmația noastră. Este un copil iresponsabil.

Creighton Smith, avocatul epitropilor, şi-a ridicat trupul uscățiv, de vreo doi metri, cât era de lung şi s-a aplecat în față, punând palmele pe masa reclamantului, lăsând să i se vadă de sub mânecile costumului gri, imaculat, butonii cu monogramă ai cămăşii, albe, apretate.

— Afirmația este prematură, a sărit Howie. Clienta mea mai are zece minute ca să ajungă până aici.

— Opt minute, a intervenit Smith, uitându-se la Rolex-ul de la mână.

Howie şi-a dat ochii peste cap.

— Vă apreciez exactitatea, domnule Smith, dar şedința a fost stabilită pentru ora zece. Să mai avem un pic de răbdare.

— Clienții mei, i-a arătat el cu mâna pe Coleman, Ash şi Rosemont, înghesuiți lângă el, sunt extrem de răbdători cu Miss Dennison de ani de zile. S-au ocupat de bunăstarea ei, iertându-i comportarea neconsecventă. Vor aştepta, răbdători, nu numai zece minute, ci şi o oră. S-a apropiat, cu paşi mari, de masa judecătorului. Totuşi, domnule judecător, domnul Coleman tocmai

a vorbit cu pilotul avionului Stoneham, care în momentul acesta se află pe aeroportul din Lisabona, a spus ei, aruncând un zâmbet prefăcut lui Howie. Ştim, dintr-o sursă care nu poate fi pusă la îndoială, că are un iubit în oraşul acela. Chiar dacă ar pleca în clipa aceasta, nu ar putea ajunge în mai puțin de opt ore.

— Domnule Binder, a spus judecătorul, ce răspundeți?

Howie îşi plesnea bretelele cu nervozitate.

— Domnule judecător, nu am informații privind problema pusă de reclamant.

— Bine, domnule Binder, a spus judecătorul, uitându-se la ceasul de pe perete, de deasupra uşii, peste trei minute vom începe dispunerea acestui caz.

Coleman, Ash şi Rosemont păreau că se relaxează în scaunele lor, având un aer de răbdare pusă greu la încercare.

Mrs. Sperber, aşezată lângă Howie, l-a bătut pe mână, încurajându-l.

— Ascultați voi, ascultați voi, ascultați voi, şi-a început grefierul cântarea, Curtea de Judecată Pentru Moşteniri şi Tutele, New York, îşi începe şedința. Prezidează Onorabilul judecător Arthur Mason.

Judecătorul a lovit cu ciocănelul.

— Chem cazul dintre Grupul Stoneham, contra Dennison. S-a uitat în spatele sălii şi a continuat. Şi vom începe de îndată ce se aşează Miss Dennison.

Horace Coleman şi-a răsucit burdihanul atât de repede, încât era să cadă de pe scaun.

Patricia se apropia.

— Domnule Smith, chemați primul martor, a spus Judecătorul.

Howie a rânjit cu gura până la urechi şi aproape a smucit-o, trăgând-o pe scaun.

— Avionul tău este în Europa şi tu ai zburat până aici, a şoptit el. Trebuie să fii un înger.

— Un Concorde este mai rapid decât un înger, i-a spus ea.

Patricia a încercat să-şi mute gândurile de la Lisabona, către ce se întâmpla în sala de judecată.

— Domnule Judecător, acesta este cel mai dificil lucru pe care a trebuit să-l fac în viață.

Vocea lui Horace Coleman, cu tonul plin de o falsă solicitudine, răzbătea din boxa martorilor şi îşi răsfrângea ecoul în sala cu tavanul înalt, slab luminată de candelabrele de cristal.

Totul era atât de sumbru – lambriurile, din mahon întunecat, draperiile, din catifea maro, fotoliile acoperite cu piele din aceeaşi culoare.

— O ştiu pe Patricia de când era mică. Am cunoscut-o şi pe mama ei, a adăugat el cu voce joasă, care s-a sinucis. L-am cunoscut şi pe tatăl ei, care a fost ucis în timpul deturnării unui avion. Am privit cu milă poverile şi problemele pe care a trebuit să le depăşească. Acestea i-au produs o serie de depresiuni nervoase care... a tăcut o clipă, apoi a coborât din nou vocea... care au condus-o chiar la o încercare de sinucidere. Este o fată fragilă. Bunicul ei, J.L. Stoneham, fondatorul acestei corporații, era conştient de aceasta. Am discutat acest subiect de mai multe ori. Înainte de a muri – Coleman şi-a dres glasul şi a continuat cu o voce mai puternică – mi-a obținut promisiunea de a avea grijă de ea şi de a o proteja. Sunt aici ca să îndeplinesc această promisiune.

Patricia a tremurat, chiar dacă era o zi caldă de iunie. Coleman a continuat pe acelaşi ton. Ea nu putea să vadă această demonstrație de falsă îngrijorare. În schimb, şi-a aruncat ochii pe numeroasele sculpturi de pe lambriurile sălii. Toate păreau a reprezenta fecioare luptătoare, cu scuturi şi arme – simbolurile războiului. Chiar deasupra judecătorului, se aflau două zeițe cu coifuri, una mânuind o sabie, cealaltă o torță, ținând de mâini un copil dezbrăcat. Se simțea asemeni acelui copil.

— Domnule Binder, martorul este al dumneavoastră.

Smith era evident satisfăcut de prestația clientului său.

Ce contrast puternic era între cei doi avocați, s-a gândit Patricia. Smith, îmbrăcat imaculat în costumul lui gri, la două rânduri. Howie, în acelaşi costum maro, şifonat, ori poate avea un dulap plin de costume maro, şifonate, identice.

— Domnule Coleman, a spus Howie, strecurându-se încet spre boxa martorilor. Aveți copii?

— Nu, soția mea şi cu mine nu am fost binecuvântați cu un copil. Îmi pare rău că trebuie să spun acest lucru.

— Am fost impresionat de mărturia dumneavoastră. Atitudinea dumneavoastră față de clienta mea, a spus el arătând spre Patricia este cea a unui tată față de fiica sa.

— Da, domnule.

— Desigur, doriți ce-i mai bun pentru fiica dumneavoastră.

— Corect, domnule Binder.

Howie a dat din cap cu putere în semn de aprobare, iar coama lui de păr negru a săltat în sus şi în jos.

— V-aţi sfătuit fiica, a spus el arătând-o din nou pe Patricia, să-şi vândă acţiunile?

— Nu este corect.

— Ooo? Howie a clipit des. Atunci, corectaţi-mă.

— Patricia s-a avântat să se debaraseze de partea ei din corporaţie.

— Şi aţi fost de acord.

— Corect.

Howie s-a apropiat de el.

— De ce, domnule Coleman?

— Bunicul ei îi lăsase o povară teribilă – votul hotărâtor într-un megaconglomerat. A fost prea mult pentru Patricia. Era obsedată să-şi cheltuiască banii. A propus de mai multe ori planuri iraţionale în acest sens. Ultimul îl implica pe un doctor homosexual, cu care urma să se căsătorească.

Patricia stătea ţeapănă, cu mâinile încleştate în poală şi ochii strâns închişi.

— Vă referiţi la doctorul Thomas Keegan, câştigătorul medaliei libertăţii, sub a cărui recomandare s-a construit un spital pentru copii infirmi din Beirut?

— Da.

— I-aţi recomandat dumneavoastră Patriciei aceste activităţi altruiste?

— Nu, domnule.

— De ce nu?

— Fundaţia Caritabilă Stoneham şi-a adus chiar mai mult decât contribuţia la instituţiile filantropice.

Stenografa tribunalului a ridicat mâna.

— Fii… Ce?

Howie a clătinat din cap, exasperat.

— Domnul Coleman îngreunează munca stenografei tribunalului. A vrut să spună, caritabil.

Judecătorul a zâmbit.

— Deci, în calitate de epitrop, a continuat Howie, i-aţi diminuat strădaniile caritabile?

— Am făcut tot posibilul.

— Şi n-aţi fost îngrijorat de faptul că, odată cu vinderea acţiunilor, dărnicia ei se va amplifica?

— Ba da, dar mi s-a părut a fi cel mai puțin rău, din două rele posibile. Cel puțin o va uşura de povara care exercita presiune asupra psihicului ei delicat.

Howie a zâmbit, a dat din cap şi a început să păşească încoace şi-ncolo.

— Şi cine va cumpăra aceste acțiuni?

— Domnule Binder, nu va greu de găsit un Grup corespunzător.

— Şi ar fi corect din partea mea să presupun că dumneavoastră şi cohortele dumneavoastră…

— Mă opun, s-a ridicat Smith în picioare. Este în dezavantajul martorului.

— Se aprobă.

— Dumneavoastră şi colegii dumneavoastră veți conduce un astfel de grup?

— Este corect.

Howie s-a oprit din mers şi l-a privit pe Coleman cu ochii întredeschişi.

— Dar asta v-ar da controlul asupra unei corporații de zece miliarde de dolari.

— Nu se va schimba nimic. Vom continua să îndeplinim aceleaşi îndatoriri, de a ne proteja acționarii companiei noastre.

— Dar, în acest caz, dumneavoastră veți deține acțiunile de control. Nu ar mai exista nimeni care să intervină peste deciziile luate de dumneavoastră, cum ar fi creşterea salariilor dumneavoastră, folosirea avionului companiei…

— Mă opun, s-a ridicat din nou Smith. Speculativ şi neîntemeiat.

— Se aprobă.

Din mers, Howie a scos iute câteva coli din dosarul de pe masă.

— Am aici un document etichetat „Ofertă Legală”. Pare semnat de dumneavoastră, domnul Ash şi Rosemont. Aveți amabilitatea să autentificați aceste semnături?

A pus documentul în fața lui Coleman.

— Este propunerea pe care am supus-o atenției lui Miss Dennison.

— Oferindu-vă să-i cumpărați acțiunile?

— Este corect.

— Cu o centimă la dolar?

— Nu sunt de acord, domnule Binder. Oferta a fost justă. Este prețul în curs al acțiunilor Stoneham.

Howie s-a răsucit pe călcâie şi a prezentat un dosar gros, legat în piele.

— Am aici revizuirea acţiunilor grupului Stoneham realizată de Price şi Waterhouse şi autorizată de dumneavoastră domnule Coleman. Cunoaşteţi acest document, nu-i aşa?

— Păi, da... ăăă...

— Evaluarea acesta consideră faptul că preţul în curs al pieţei subapreciază valoarea adevărată a acţiunilor Stoneham, printr-o sumă considerabilă.

— Sunt speculaţii, domnule Binder, speculaţii că într-o zi acţiunile Stoneham vor fi apreciate ca valoare.

— Înţeleg, domnule Coleman. Deci, ce s-a întâmplat în continuare cu încercările dumneavoastră de a-mi proteja clienta?

— Vânzarea nu a înaintat. Ea s-a răzgândit. În schimb, a insistat să se injecteze în conducerea corporaţiei, lucru despre care nu ştie nimic.

— A spus motivul?

— A spus că dorea să dea o „conştiinţă" companiei.

— Şi v-aţi opus conştiinţei?

— Conştiinţa îşi are rolul său. Conştiinţa în afaceri nu poate însemna filantropie. Compania noastră se bazează pe profituri.

Howie s-a ridicat în vârful picioarelor.

— Dar, ideea ei de conştiinţă se referea la tratarea angajaţilor dumneavoastră ca pe nişte fiinţe umane, mai ales în uzina de la Nogales, nu-i corect?

— A fost prost povăţuită. Vecinii noştri de-a lungul graniţei mexicane sunt giganţii respectabili: General Motors, ITT, Ford, IBM, United Technologies, Xerox, şi mulţi alţii. Menţinem toţi aceleaşi standarde.

— Standarde sub minimum cerut de legea din U. S:?

— Domnule Binder, la Nogales noi respectăm legea mexicană.

— Şi evitaţi cheltuielile de protejare a muncitorilor, şi mediului ambiant de pericolul chimic? Nu este un lucru la care s-a opus Patricia?

— Nu era calificată să facă astfel de aprecieri, s-a răstit Coleman, înroşindu-se la faţă. Vroia să devenim o entitate filantropică, vroia să ignore profiturile în detrimentul acţionarilor. Ea fiind acţionarul principal, îşi făcea rău singură.

— Dar Patricia a văzut lucrurile în felul acesta?

— Nu.

— Şi, deci, aţi instituit procedura de iresponsabilitate împotriva ei?

— Numai pentru că am fost convinşi, după o examinare atentă şi dureroasă că nu aveam o altă cale de a o proteja pe Patricia.

— De a o proteja pe Patricia? Târând-o prin tribunale? Expunându-i „psihicul delicat" – ca să folosesc propriile dumneavoastră cuvinte, domnule Coleman – la aceste proceduri în care este implicată emoţional?

Coleman şi-a umflat pieptul. Vocea îi tremura de indignare.

— Domnule Binder – nu am avut de ales!

Capitolul 21

Stone Ridge

Hărţuită şi lovită de acuzaţiile care îi fuseseră aruncate toată săptămâna, Patricia a fost recunoscătoare pentru cele două zile de respiro înainte de chinul ce va fi reluat luni.

Era obosită. O dureau toate oasele. S-a ghemuit şi şi-a trecut pătura peste cap, uitând de Taxi şi Phoebe care ocupau patul alături de ea. Măcar de-ar putea dormi. Nu prea se odihnise în ultima vreme.

Trandafirii… focul… rănile lui Edgar… moartea lui Paulo… arestarea lui Miguel. Cât va mai putea îndura?

Nu avea cum să ştie starea ce încordare care o aştepta, stând la masă cu judecătorul care se uita la ea peste ramele ochelarilor, văzând cum este lovită fără încetare, din toate părţile. Au vorbit de stările ei depresive, încercările de sinucidere, comportarea iresponsabilă… Pilotul a confirmat cât era de nehotărâtă… du-te în America… Ba nu, la Lisabona… Ba nu, aterizează oriunde. Apoi a urmat ce era mai rău – era o romantică fără minte, care era să se mărite cu un homosexual.

Probabil că judecătorul o considera deja nebună. Începea să o creadă şi ea. Tremura la gândul să stea din nou în sala de judecată. De ce nu vânduse acţiunile…?

Miguel ar fi dezamăgit dacă ea ar ceda, dar în clipa asta părea atât de departe. Şi ea era atât de obosită, nu vroia decât să doarmă, un somn liniştit şi să nu se mai trezească niciodată.

S-a auzit o bătaie uşoară în uşă. A intrat Laura cu un pahar cu

lapte cald şi două pastile.

— Uite, puştiulică, ia asta acum. I-a dus pastilele la gură şi i-a dat paharul cu lapte. Ai nevoie de odihnă.

— Ooo, Laura, ai fost aşa de bună cu mine. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ajutorul tău.

— Ei, ştii cântecul – la ce sunt buni prietenii. Nu ți-ar place dacă ți l-aş cânta, a izbucnit Laura în râs.

Patricia a încercat să zâmbească.

— Laura, nu cred că pot depăşi momentul.

— Nici nu trebuie, puştiulică. Spune-le să se ducă la naiba şi vinde-le acțiunile.

Adormită, Patricia a murmurat:

— Nu ştiu… Poate ai dreptate… Nu ştiu, a spus ea şi a adormit.

Laura a ieşit în vârful picioarelor din cameră şi a închis uşa încet.

A coborât scara în grabă şi, ajunsă în bucătărie, a ridicat receptorul.

— Ce e? a răspuns Horace Coleman.

— Cred că e pe punctul de a ceda.

— Hmm… Coleman părea a-şi cântări cuvintele. Laura ai vrea o primă de un sfert de milion de dolari?

— Mi-ar place, a spus Laura înăbuşit.

— Atunci fii sigură că aşa va fi.

Lisabona

Miguel nu îndrăznea să deschidă ochii. Vroia să o țină în continuare pe Patricia în brațe. Îi simțea pielea moale şi gustul gurii ei…

S-a auzit un clopot şi el a tresărit. Visase. Era încă la închisoare, întins pe salteaua de paie din celulă. O va mai vedea vreodată?

A cerut permisiunea să viziteze capela în fiecare zi. Era considerat cel mai religios dintre toți prizonierii. Dar el nu voia decât să retrăiască momentele cu Patricia. De obicei se ducea după-amiaza, când soarele pătrundea prin ferestre, în acelaşi fel ca atunci când, intrând, o văzuse stând acolo, în fața altarului.

Şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la o pată mare, galbenă, pe tavan, conturată cu o linie maro închis, zimțată, acoperind o mare parte a ornamentelor din stuc.

În fiecare dimineață, încerca să ghicească cauza acelei pete. Azi, hotărâse că un locatar furios lovise toaleta, care inundase celula.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastra cu gratii. În curtea închisorii, mocnea o grămadă de gunoi, din care se ridicau spirale de fum negru, care umbreau cerul albastru de duminică.

Când va fi procesul? Emilio îi spusese că va fi cândva, înainte ca tribunalul să încheie ancheta. Aşteptarea era insuportabilă.

Ea înscenase totul foarte bine.

În fiecare zi, el fusese la cimitir, lângă mormântul lui Paulo, şi stătuse pe o piatră, lângă locul de veci al tatălui său. Îşi imagina că stăteau de vorbă, repetând cuvintele pe care şi le spuseseră în zilele dinaintea morții lui.

În ziua aceea, tocmai pleca de la cimitir, când a văzut apropiindu-se silueta îmbrăcată în negru a Isabelei, escortată de doi polițişti.

— Sunteți arestat.

— De ce?

— Pentru uciderea lui Luis Veloso.

A privit-o pe Isabel, care avea fața acoperită de un văl negru.

— Isabel, a spus el încet. De ce? Dar ea nu i-a dat nici un răspuns.

Asta se întâmplase într-o duminică, cu două săptămâni în urmă. Părea să fi trecut atâta vreme de atunci.

Privea în continuare fumul albastru închis, încolăcindu-se deasupra grămezii de gunoi. Sunetul enervant al clopotelor bisericii a devenit din ce în ce mai puternic, iar oraşul s-a trezit. „Ooo, Patricia, unde eşti? Jur că aş face orice să mai fiu câteva clipe cu tine. Chiar aş învăța să iubesc dangătul clopotelor bisericii.”

Clopotele au continuat să bată. Oare, Ultimato stătea în boxă şi aştepta să fie dus la Emilio? Se descurcase atât de bine cu tăuraşul. Probabil că acum se simțea abandonat. Miguel spera că Filipe îi va da un morcov în plus şi îl va lăsa să alerge prin arena acoperită şi să se rostogolească în nisipul moale.

Afară, pe coridor, se auzea târşâit de picioare. Ceilalți prizonieri se întorceau de la micul dejun, către celulele lor. El rămăsese acolo. Nu-i era foame.

S-a auzit o cheie, rotindu-se în încuietoare. Uşa s-a deschis şi gardianul l-a strigat:

— Hei, Picior de lemn! Au treabă cu tine, în birou.

A fost condus în sala de primire.

— Astea sunt lucrurile tale, i-a spus gardianul, dându-i un pachet învelit în hârtie maro şi legat cu o sfoară de cânepă.

Miguel l-a privit, dar omul a rămas inexpresiv.

— Bucură-te, a spus gardianul.

— Ies?

— Aşa scrie aici.

Au deschis porțile întărite cu oțel. Emilio l-a întâmpinat cu o privire solemnă.

— Urmează-mă, a spus el misterios.

— Dar ce…

— Nu spune nimic. Urcă-te în maşină.

După ce s-au îndepărtat de închisoare, Miguel l-a întrebat:

— Vrei să-mi spui şi mie ce se întâmplă?

— Prietene, ai ieşit din închisoare. Nu-ți ajunge?

— Da, da, dar…

— Dar, nimic. Fii fericit. Apoi, Emilio a chicotit. De fapt, poate nu ar trebui să fii prea fericit. S-ar putea să te duci la o înmormântare.

— Cine a murit?

Emilio şi-a făcut cruce.

— Isabel.

Miguel l-a strâns atât de tare de mână, încât Emilio aproape a pierdut controlul maşinii.

— Hei! Fii atent!

Emilio a oprit imediat după o curbă.

— Fără glume. Am râs destul în închisoare.

— Nu e glumă. Eşti liber. Nu mai are cine să depună mărturie împotriva ta.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a sinucis.

— S-a sinucis?

— Mda. S-a înjunghiat. S-a întâmplat după vizita Patriciei.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— E o poveste lungă. Patricia a insistat să o vadă pe Isabel. A încercat să o convingă să retracteze. Isabel şi-a pierdut mințile… Şi a încercat să o ucidă.

— Ooo, Doamne.

Miguel a înghețat de frică.

— Ei, scumpa ta fetiță nu a pățit nimic. Dar eu am încasat iar

câteva zgârieturi pe față, încercând să-i iau cuțitul lui Isabel.

Miguel nu a râs.

— A folosit şi pentru ea acelaşi cuțit?'

— Chiar era bolnavă!

— Ce patetic!

— Păstrează-ți compătimirea pentru mine. Am fost al naibii de norocos că servitoarea era acolo când a făcut-o.

Miguel l-a privit întrebător.

— Cuțitul era plin de amprentele mele. Puteam ajunge colegi de cameră.

Miguel a zâmbit pentru prima oară.

— Ai fi primit odaia de deasupra.

— Ooo, nu! Am amețeli!

Miguel a râs, apoi a devenit serios.

— Emilio, am nevoie de o favoare.

— Dacă-i vorba de dans, am dispărut.

— Nu, nu. Am nevoie de un bilet pentru New York.

Emilio a scos un plic din buzunar.

— Scuzați că a durat atât de mult.

Stone Ridge

În timpul weekend-ului, Patricia a încercat să facă numai treburile de rutină. Dar a observat că Sport simțea că ceva nu e în regulă. Întorcea capul şi o privea, cu ochii lui căprui şi mari. Chiar şi Taxi îşi târa picioarele lungi, posomorât. A ocolit intenționat poteca ce ducea în pădure – locul ei preferat, unde visa cu ochii deschişi, locul unde îl dusese de atâtea ori pe Miguel. Va fi prea singură acolo, fără el.

S-a apropiat de ultimul țarc, îndreptându-se spre grajd. A observat că unul dintre cai se comporta ciudat. Alerga într-un cerc strâns şi se muşca de părțile laterale. S-a uitat la ceilalți cai. Alți doi se comportau la fel. Colici? Caii nu pot vomita, iar durerile de stomac îi fac să se comporte astfel. S-a hotărât să le pregătească un terci fierbinte din tărâțe.

Bătrânul Cricket, cel mai bătrân cal de la fermă, stătea cu capul în jos, lac de sudoare. Dintr-o dată, picioarele i-au cedat şi s-a răsturnat. A mai mişcat puțin, apoi a rămas neclintit.

— Edgar! Edgar! a strigat ea.

Acesta a venit alergând, urmat de unul din rândaşi. — Aici!

Grăbeşte-te!

În timp ce Edgar se apropia de țarc, au mai căzut trei cai, rămânând, de asemeni, neclintiți.

— Pregăteşte nişte terci din tărâțe! Repede! i-a poruncit Edgar rândaşului. Şi adu veterinarul!

Până să sosească veterinarul, au mai murit zece cai. Acesta a privit dezastrul, nevenindu-i să creadă.

— Ce s-a întâmplat, doctore Cronin? Patricia tremura, neputând să se controleze. Care-i problema?

— Încă nu ştiu. Duceți-i pe aceştia în grajd şi izolați-i. Dați-le imediat whisky şi ulei mineral. O să le iau imediat o probă de sânge.

Ținând o frânghie în mână, s-a îndreptat spre Misty, care stătea tăcut, cu capul plecat. Atunci, a văzut că era acoperit de sudoare şi avea spume la gură. Ochii lui îi implorau, cu duioşie, ajutorul.

— Ooo, nu, Misty, nu şi tu!

Nu şi-a mai putut reține lacrimile.

A întins mâna, să-l mângâie pe gât, iar Misty a început să tremure. Genunchii l-au lăsat şi a căzut. Patricia s-a uitat la stomacul lui, care se ridica şi cobora cu mare efort. Apoi, toate mişcările i s-au oprit.

— Misty, a şoptit ea, şi s-a prăbuşit la pământ.

Nu vroia să se trezească. În mintea ei înceţoşată, vedea chipul lui Miguel prinzând contur.

— Patrizia, spunea el, Patrizia, sunt aici... cu tine... Totul va fi bine.

A întins mâna spre el şi a simțit cum o cuprinde. Ooo, ce vis frumos, ar fi vrut să dureze o veşnicie.

— Patrizia, trezeşte-te! a zgâlțâit-o el, încet.

S-a trezit brusc. Chiar era Miguel! Miguel! Nu era un vis. Stătea întinsă pe divanul din camera de zi, iar el era cu ea.

— Miguel, a spus ea, zâmbind.

El a sărutat-o cu tandrețe.

— Am vrut să-ți fac o surpriză.

— Eşti aici. Chiar eşti aici.

— Da, Patrizia, Dar ce s-a întâmplat cu caii?

— Nu ştiu. Cred că sunt blestemată. Bietul Misty... Doamne, unde este Laura?

— Nu am văzut-o.

— Aaa, aşa e. Azi s-a dus în oraş. Nu se întoarce până mâine. Cum o să-i spun de Misty? O s-o ucidă.

El a luat-o de mână.

— Da, păcat de bătrânul cal de curse.

— Nu, nu, Misty nu era cal de curse. Era animalul preferat al Laurei.

— ÎI ştiu, roibul pe care îl plimba pe la fermă. Sunt sigur că era cal de curse.

— Nu se poate. Laura l-a crescut de când era mânz.

— Cum spui tu, Patrizia. Nu contează, dar i-am văzut tatuat, pe buză, semnul de la Jockey Club.

— E imposibil…

S-a auzit un claxon.

— E camionul veterinarului. Trebuie să vorbesc imediat cu el.

— Nu, Patrizia, trebuie să te odihneşti.

— Te rog, nu pot să mă odihnesc acum.

El a oftat şi i-a oferit braţul, să se sprijine. S-au dus amândoi la păşune, unde veterinarul vorbea cu Edgar. În depărtare, un excavator săpa gropi, iar un buldozer tocmai ridica un cal.

— Aţi aflat ceva, doctore Cronin? a întrebat Patricia.

— Da, caii au fost otrăviţi.

— Otrăviţi? a şoptit Patricia.

— Cum au fost otrăviţi? a întrebat calm Miguel.

— Cu monensin..

— Ce! a ţipat Edgar, cu faţa roşie de mânie. Am ţinut întotdeauna separat mâncarea puilor.

— Doctore Cronin, a spus Patricia, nu înţeleg.

— Monensinul, Miss Dennison, este un compus antibiotic, folosit în hrana păsărilor şi vitelor. Pentru cai, este foarte toxic. Se pare că li s-a dat, din greşeală.

Edgar spumega de furie.

— Nu! Nu! Nu se poate!

— Dar, poate, a spus Patricia, după incendiu, mâncarea s-a amestecat…

— Nici vorbă. Am verificat personal, a insistat Edgar.

— Edgar, linişteşte-te, te rog, nu e vina ta.

Edgar a plecat brusc, strigând instrucţiuni cu o voce răguşită celor care îngropau caii morţi.

Patricia a privit cadavrul lui Misty.

— Miguel, nu crezi că ar trebui să aşteptăm? Poate Laura ar

vrea să fie aici.

— Ai dreptate, Patrizia, poate ar vrea.

Apoi, Miguel s-a aplecat şi a ridicat buza de sus a lui Misty. Patricia a căscat ochii.

— Iată-l! Tatuajul de la Jockey Club. U 65-83551.

Capitolul 22

New York City

Laura Simpson stătea în boxa martorilor, prezentând o imagine diferită faţă de cea obişnuită. Era îmbrăcată într-o rochie înflorată, cu un model încărcat cu liliac şi trandafiri. Părul îi era curat şi pieptănat. Ţinea mâinile în poală.

— Miss Simpson, vă mulţumesc că aţi venit astăzi, aici, să depuneţi mărturie în favoarea lui Miss Dennison, a început Howie.

Laura i-a zâmbit îndatoritoare.

— Sunt bucuroasă să o fac. Patricia e prietena mea.

— Chiar că ar avea nevoie de o prietenă, acum, a mormăit Howie. Apoi şi-a dres glasul, s-a dus la masă şi a umplut un pahar cu apă. S-a uitat la Patricia, care stătea cu capul plecat. Miguel era în spatele ei, privind-o cu atenţie. A luat o înghiţitură şi s-a întors la Laura.

— Miss Simpson, vreau să vă pun câteva întrebări despre comportarea prietenei dumneavoastră, în momentele foarte grele.

Laura şi-a potrivit fusta peste genunchi.

— Sunt gata, domnule Binder.

— Când a fost distrusă, în mod misterios, grădina de trandafiri a Patriciei, aţi fost cu ea?

— Da.

— Şi, a iubit grădina de trandafiri?

— Da, a spus Laura, dând din cap.

— Apropo, cea mai mare parte a trandafirilor era trimisă la spitale şi grădiniţe, nu-i aşa?

—Aşa e.

— Când a văzut distrusă grădina cultivată cu atâtea strădanii, cum a reacţionat?

— A plâns mult.

— E o reacţie normală, nu credeţi, Miss Simpson?

— Presupun că da.

— S-a mai întâmplat ceva tragic?

— Ce vreți să spuneți?

— Nu a mai avut o depresiune nervoasă, nu-i aşa?

— Nu.

— Când a ars hambarul de fân până în temelii, ați fost cu ea?

— Da.

— Trebuie să fi fost un dezastru cumplit. Howie părea să vorbească cu el însuşi. Edgar, administratorul a fost grav rănit… Cum a reacționat clienta mea?

— Patricia a fost foarte supărată.

— Şi i-ați sugerat să meargă la sanatoriu?

— Păi, am crezut că are nevoie de ajutor. M-am temut că…

— Acest lucru îngrozitor o va distruge.

Smith s-a ridicat în picioare.

— Domnule judecător, domnul Binder influențează martora.

Judecătorul s-a uitat peste ochelari.

— Reformulați întrebarea, domnule Binder.

— S-a prăbuşit?

— A plâns mult, dar am stat lângă ea şi i-am dat nişte calmante…

— Dar nu a necesitat tratamentul psihiatric?

— Nu.

Miguel a ascultat cu nelinişte crescândă. Patricia nu-i spusese de foc. Vrusese să-l protejeze, pentru că ştiuse că tatăl lui era pe moarte. Nu voise să mai adauge şi alte griji. S-a uitat la umerii delicați ai Patriciei, stând încovoiați, ca şi când ar fi purtat o greutate mare. „O, dragostea mea, ai greşit că nu mi-ai spus. Vreau să împart totul cu tine.”

— A mai avut loc vreun dezastru la fermă?

Laura a plecat capul şi a oftat.

— Da.

— Caii pe care i-a iubit şi la care a ținut au fost otrăviți?

— Da.

Howie s-a apropiat de Laura, şi-a pus ambele mâini pe boxa martorilor şi a privit-o în ochi.

— Nu v-a uimit faptul că au avut loc atâtea incidente, unul după altul?

— Mi-a părut rău pentru Patricia.

— Desigur. Atâtea catastrofe ar fi greu de îndurat pentru

oricine.

Laura nu a spus nimic.

— Cum a reacționat Miss Dennison la moartea cailor?

— N-am fost acolo. Am fost plecată în weekend.

— Priviți-o! Howie s-a întors şi a arătat spre Patricia. Această femeie a făcut față unor tragedii care ar fi doborât o persoană foarte puternică, şi totuşi ea este aici în deplinătatea facultăților mintale, gata să-şi apere drepturile.

— Domnule judecător, a sărit Smith. Domnul Binder are de gând să țină un discurs, sau pune întrebări martorei?

— Domnule judecător, sunt aici ca să câştig acest caz.

Judecătorul s-a încruntat.

— Vă rog să continuați.

Howie se juca cu bretelele şi se uita în sus, ca şi când ar fi căutat inspirație de la cer.

— Miss Simpson, ştiți că au fost otrăviți caii cu monesin?

— Da.

— Ştiți ce este monesin-ul?

— E un antibiotic.

— E bun pentru hrana puilor, dar e toxic pentru cai?

— Aşa am auzit.

— Hmm, cum credeți că a ajuns în mâncarea cailor?

— Şi eu aş vrea să ştiu.

Howie a clătinat din cap şi a mormăit:

— Un dezastru după altul, unul mai rău decât celălalt...

Stenografa a ridicat mâna.

— Vorbiți mai tare, domnule Binder.

— Şi treceți la subiect, l-a admonestat judecătorul.

— Problema este, a spus Howie, cu o voce limpede şi puternică, că cineva încearcă să o înnebunească pe Patricia. Cine ar avea un astfel de motiv?

În sală s-a făcut linişte.

— Cine erau duşmanii ei, Miss Simpson?

— Nu ştiu nici unul.

— Gândiți-vă, Miss Simpson, cine ar vrea să distrugă echilibrul psihic al clientei mele?

— Nu ştiu.

— Nu ştiți?

— Nu.

— Dar puteți ghici.

Smith a sărit în picioare.

— Mă opun, domnule judecător, face presiuni asupra martorului.

Howie s-a întors pe călcâie.

— Dar este martora mea.

— Resping... ăăă... S-a bâlbâit Smith, un astfel de comportament față de orice martor.

Judecătorul a bătut cu ciocănelul în masă.

— Se aprobă.

Smith şi epitropii şuşoteau între ei. Patricia, singură la masa acuzaților, l-a privit pe Miguel. Acesta i-a întâlnit privirea şi a zâmbit încurajator.

Howie a umplut din nou paharul cu apă.

— Îmi pare rău, Miss Simpson. A luat o înghițitură. Îmi dau seama că şi pentru dumneavoastră a fost o mare tragedie. Şi calul dumneavoastră, Misty, a fost otrăvit, nu-i aşa?

— Da, a spus Laura.

— Trebuie să fie îngrozitor să pierzi un cal pe care l-ai iubit.

Laura a dat din cap, arborând o figură îndurerată.

— Înțeleg că l-ați crescut pe Misty?

— Da... l-am luat de mânz, pentru fiul meu, Robert, a spus ea, încet. Cei doi au crescut împreună. Şi Boby a învățat să-l călărească... apoi fiul meu a murit... Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Judecătorul a intervenit.

— Domnule Binder, este o problemă delicată. Ce importantă are pentru caz?

— Încerc să demonstrez ce tragedie este să pierzi un cal iubit. Miss Dennison a pierdut o duzină.

— Bine, permit.

Howie a luat o batistă aibă, mare, din buzunar şi i-a dat-o Laurei.

— Continuați, Miss Simpson, spuneți celor prezenți ce a însemnat pentru dumneavoastră pierderea lui Misty.

— Misty era tot ce mi-a mai rămas de la fiul meu. Laura şi-a înfundat ochii în batistă şi şi-a suflat nasul, zgomotos. Singura mea plăcere era să-l plimb pe la fermă şi să mă gândesc la Boby. A izbucnit din nou în lacrimi.

Howie a arborat o expresie de mare compasiune.

— Da, înțeleg ce simțiți. Un cal de curse de calibrul lui, merita un sfârşit mai bun.

Laura i-a privit printre lacrimi.

— Nu a fost cal de curse.

— Nu?

— Doar v-am spus, era animalul preferat al familiei.

— E greşeala mea. Dar, Misty nu avea un număr tatuat pe buza de sus?

— Despre ce vorbiți?

Howie a părut puțin uimit.

— Nu a avut?

— Bineînțeles că nu, a spus ea, ca şi când ar fi răspuns unui copil prost.

— Îmi pare rău, a spus Howie, îndepărtându-se. Apoi s-a întors. Dar, dacă ar fi avut un număr tatuat pe buza de sus, ce credeți că ar fi însemnat numărul?

Smith a sărit ca din puşcă.

— Am ascultat cu multă răbdare salturile domului Binder, de la un *non sequitur,* la altul, îndepărtându-se de motivul pentru care ne aflăm aici.

Judecătorul l-a privit pe Howie.

— Puneți la încercare răbdarea instanței de judecată.

— Cer instanței încă un minut de îngăduință.

— Şi numai un minut primiți, a spus judecătorul hotărât.

— Domnule judecător, fiecare cal, înainte de prima cursă, este tatuat cu un număr în interiorul buzei de sus. Este numărul de înregistrare dat de Jockey Club. Viața acelui cal, până în clipa în care moare, este înregistrată în dosarele clubului, chiar sub acel număr…

— Se apropie expirarea timpului.

Howie a luat câteva foi de pe masa acuzării.

— Această depoziție, semnată de veterinarul din Orange County atestă faptul că numărul U 65-82551 a fost tatuat pe buza de sus a calului numit Misty.

Laura l-a privit din ce în ce mai uimită. Dar Howie a continuat:

— Dosarele de la Jockey Club dovedesc faptul că era un alergător destul de bun, nu unul foarte mare, domnule judecător, dar a luat locul trei în 1968 în cursa Santa Anita Handicap.

Smith s-a făcut roşu de furie.

— Ce legătură au cu acest caz, aceste două afirmații?

— Vă spun eu, domnule Smith! Howie a traversat sala şi a fluturat dosarul sub nasul reclamantului. Proprietarul lui Misty

nu a fost Laura Simpson, a spus el, arătând acuzator epitropii, ci domnul Robert Ash!

— Nu… Nu ştiu despre ce vorbeşte, s-a bâlbâit Ash.

Ignorându-l, Howie a continuat:

— Bietul Misty… A dovedit că Laura Simpson a fost angajată de consiliul epitropilor ca spion.

Bob Ash a sărit din scaun.

— Nu a fost acolo ca spion. A fost acolo ca s-o protejeze pe Patricia.

Judecătorul a bătut cu ciocănelul.

— Domnule Ash, tulburați liniştea.

Coleman, cu toate bărbiile vibrându-i, a întins mâna să-l rețină pe Ash. Rosemont rămăsese cu gura căscată.

Howie a continuat cu o voce bubuitoare:

— S-o protejeze pe Patricia? Era acolo s-o distrugă, s-o îndoape cu pastile, să creeze catastrofe.

— Nu-i adevărat, a protestat Laura.

Arătând-o insistent cu degetul, Howie a spus cu voce tunătoare:

— Tu ai dat drumul gândacilor, care au distrus grădina de trandafiri.

— Ba nu!

— Tu ai dat foc hambarului, primejduind viața unui om!

— Nu!

— Şi tot tu ai otrăvit toți caii, inclusiv pe Misty.

— Nu. Nu!

— Nu, Miss Simpson? Howie s-a îndreptat spre masa apărării. Din servieta sa a scos o punguță de plastic, plină cu grăunțe mici, maronii. Domnule judecător, aceasta este hrană pentru pui. Se foloseşte pentru îngrăşarea puilor. Dar, după cum am aflat, conține monesin, care poate ucide un cal în câteva minute.

Howie i-a arătat Laurei punguța, ținând-o între două degete.

— Miss Simpson, aceste bucățele de otravă au fost găsite în maşina dumneavoastră.

— Despre ce vorbiți?

Laura tremura.

— Am patru martori, care pot atesta faptul că acestea provin din maşina dumneavoastră.

— Nu… Nu… Nu poate fi adevărat.

— Ba este adevărat.

Judecătorul a bătut cu ciocănelul.

— Vreți să spuneți că această martoră a otrăvit caii?

— Exact. Chiar mai mult decât atât, afirm că a făcut-o numai dintr-un singur motiv: să-mi distrugă clienta! Dar această fată delicată a îndurat totul. S-a întors şi a privit-o pe Laura. În ciuda strădaniilor dumitale de a o înnebuni, Miss Simpson.

Laura avea o privire goală.

— Am făcut doar lucrurile pentru care am fost plătită, a spus ea cu voce pierită.

— Mi-am încheiat cazul, domnule judecător. Judecătorul şi-a scos ochelarii şi s-a uitat la Smith.

— Martora este a dumneavoastră.

Smith îi şoptea agitat lui Coleman. În cele din urmă, a ridicat capul.

— Nu am nici o întrebare, a spus el încet.

— E o hotărâre bună, a spus judecătorul.

Apoi, s-a întors spre Laura şi, cu o privire dezgustată, i-a spus:

— Martora e liberă.

Laura s-a ridicat ca o zombie. Avea o privire dezorientată.

Judecătorul s-a aplecat peste masă şi s-a adresat reclamanților:

— Aici au fost prezentate acuzații grave de delict. Domnilor, dacă se produce o răsturnare, trebuie să vă previn că orice veți spune, poate fi folosit împotriva dumneavoastră într-un proces penal.

— Nu mai avem nimic de spus, a răspuns Smith abia auzit.

Judecătorul a lovit cu ciocănelul.

— Curtea a suspendat şedința, a spus el, s-a ridicat şi a plecat.

Howie s-a întors spre Patricia:

— Am câştigat.

Şi-a plesnit bretelele de bucurie.

— Mulțumesc, a spus Patricia absentă.

Se uita la epitropii care se strecurau afară din sală. Rosemont era în fruntea celorlalți, dornic să părăsească locul crimei cât mai repede. Ash îl urmărea îndeaproape, fără să-şi mai dea seama că strângea mingea de cauciuc în mână. Coleman a păşit afară ultimul, părând un balon pe jumătate desumflat, care pierdea aerul cu rapiditate. Parcă era mai mic, zbârcit, agățându-se cu disperare de restul de demnitate.

Patricia a simțit un braț în jurul ei şi, întorcându-se, a găsit privirea caldă a lui Miguel.

— S-a terminat, a spus el încet.

S-a cufundat în brațele lui.

— Ooo, Miguel, cum să-ți spun cât de mult contează că eşti aici, cu mine.

— Sst, poți să-mi spui la masă. Te conduc la locul în care m-am îndrăgostit de tine... fără să-mi dau seama, a spus el strângând-o în brațe.

— Veniți, porumbeilor. Howie, cu o piruetă, a luat hârtiile de pe masă şi le-a aruncat în servietă. Mrs. Sperber ne aşteaptă pe Wall Street. Avem treabă.

Miguel i-a aruncat Patriciei o privire întrebătoare.

— Nu va dura mult, i-a spus ea, scuzându-se.

— Să mergem, a chicotit' Howie.

— Trebuie să-i dăm pe ticăloşii ăia afară din biroul executivului de la Stoneham. Mrs. Sperber a pregătit hotărârea.

Liftul particular a zumzăit, urcând spre sala de consiliu. Mrs. Sperber, cu un zâmbet larg, a apărut de după o grămadă de hârtii. S-a îndreptat spre Patricia, cu brațele deschise şi ochii strălucindu-i.

— Draga mea, a început ea, apoi, negăsindu-şi cuvintele, a îmbrățişat-o pe Patricia. Jenată, s-a retras. Felicitări, a spus ea, puțin mai reținută.

— Mrs. Sperber, vreau să-l cunoaşteți pe Miguel Cardiga..

Şi-au strâns mâinile cu căldură, Mrs. Sperber zâmbind aproape cu timiditate.

— A, da, Miguel, ştiu multe despre tine... şi nu-ți voi spune de la cine.

— Nu sunt sigur că este un compliment... sau o insultă.

Un zâmbet şiret i-a apărut pe față, dezvăluind un şir drept de dinți, albi.

Patricia nu o văzuse niciodată pe Mrs. Sperber atât de vorbăreață şi plină de viață.

— Howie, sunt atât de mândră de tine, a spus avocata. Ai încheiat procesul la timp pentru masă. Le-a arătat o măsuță pe care erau aşezate cafea şi sandvişuri.

— Ei bine, a spus Howie, sincer vorbind, am crezut că vom fi aici încă de la micul dejun.

— Cum poate un om atât de mic să aibă un „eu" atât de mare, a glumit Mrs. Sperber.

Patricia le-a întrerupt dialogul jovial.

— Nu stăm la masă. Miguel mă duce la…

— Dar, draga mea, comitetul executiv de urgență își va face curând apariția. Trebuie să alegem un nou președinte al companiei și să numim un nou consiliu de epitropi… a spus Mrs. Sperber.

Patricia i-a aruncat o privire lui Miguel.

— Stai să-ți faci treaba.

Howie devora deja un sandviș.

— A fost unul dintre cele mai ușoare cazuri ale mele… Și totul se datorează unui toreador. L-a bătut pe Miguel pe umăr. Totul s-a terminat când ai găsit tatuajul.

Miguel a zâmbit.

— Când mai ai un caz în care e vorba de cai, să mă chemi.

— Mai avem un caz, a intervenit Mrs. Sperber. Îi acuzăm noi.

Howie a înghițit ultima bucățică din sandviș și s-a șters pe mâini.

— Abia aștept să mă năpustesc în biroul procurorului, în după-amiaza aceasta. Ce o să mă distrez pe seama celor trei șmecherași!

— Nu, Howie, a spus Patricia hotărâtă.

Howie a fixat-o, nedumerit.

— Nu vreau să depun plângere împotriva lor.

— Vorbești serios?

— Da. Renunță. Nu vreau să mai trec prin toate astea încă o dată.

— Dar, Patricia… a început Mrs. Sperber.

— Vă rog. Vreau să se termine. Îi cunosc de când eram mică, iar acum, că am câștigat, îmi e milă de ei. Vreau să uit.

— Nu te înțeleg, a spus Howie, luând un alt sandviș. După câte au făcut…

— Domnule Binder, a intervenit Miguel, nu o cunoașteți pe Patrizia. Ei îi pare rău de toți.

Howie a oftat, fără să-i vină să creadă.

— În locul dumitale, aș asculta-o, a adăugat Miguel.

Patricia l-a privit cu recunoștință. Nu vroia să intre în polemici cu cei doi aliați ai ei. Era obosită și sătulă de toate.

Howie și Mrs. Sperber s-au privit.

— Văd că sunt în inferioritate numerica, a spus Howie, continuând să mestece. Dar, Patricia, nu ai vrea să le spui încă vestea cea bună? Cu amenințarea unui proces de acuzare, atârnându-le deasupra capului, vor semna mai ușor demisiile și transferurile pe care le voi prezenta.

Patricia a oftat.

— La ce te gândeşti, draga mea? a întrebat-o Mrs. Sperber.

— Un singur lucru nu-l înțeleg. De ce toate astea? Au atâția bani, atâta putere? De ce?

Howie s-a aplecat şi, cu gura plină, i-a şoptit la ureche:

— Lăcomia.

Miguel stătea liniştit, sorbindu-şi cafeaua şi încercând să le urmărească discuția. Dar nu a avut prea mult succes. Active... Pasive... Restructurare... Dividende... Câştiguri de capital... Reinvestiții... Din când în când, Patricia intervenea cu idei care păreau să-i impresioneze pe Howie şi Mrs. Sperber. Era mândru de ea, dar totul suna foarte ciudat pentru el. Înțelegea destul de bine limba engleză, dar în acel grup, se simțea cu adevărat străin.

Încet, fără să fie observat, s-a strecurat afară din sala de consiliu. A intrat în biroul Patriciei, a ridicat receptorul şi a cerut o convorbire cu Lisabona.

— Emilio?

— Miguel, ți-ai găsit timp să-ți suni prietenul? Ce s-a întâmplat?

— Care este programul, până la finala de la Lisabona?

— Păi, n-o să poți ajunge la *corrida* asta.

— De ce? Mai am şase săptămâni. Pot obține cele trei calificări de care am nevoie.

— Dar ai pierdut două runde, cât a fost Paulo bolnav şi încă două cât ai fost la închisoare. Mai sunt trei, înainte finala sezonului, şi nu o să poți ajunge la runda din acest weekend.

— Ba da.

— Da, dar cum...?

— Nu mai pune întrebări. Aranjează, şi gata.

— Bine, bine. Servitorul dumneavoastră umil se va ocupa de toate.

Miguel nu ştia de ce era atât de repezit cu Emilio. A fost ispitit să-l sune din nou, dar nu a făcut-o.

Şi-a aruncat privirea pe uşa întredeschisă a sălii de consiliu. Grupul de bărbați, în ținută de afaceri, umpleau sala. Probabil că era consiliul director. Nu avea nimic în comun cu aceşti oameni. Poate era mai bine să plece. Da, aşa era mai bine. Se va întoarce la ferma Patriciei şi o va aştepta acolo. Se va simți mai bine pe spatele lui Harpalo. A scris repede un bilețel şi a rugat secretara să

i-l dea Patriciei. Ea va înțelege.

Stone Ridge

Dar Patricia nu a înțeles. S-a ghemuit în colțul maşinii, complet istovită. Ce îngrozitoare fuseseră ultimele două săptămâni! Acum totul se terminase, iar ea tânjea după liniştea îmbrățişărilor lui Miguel. De ce nu o aşteptase?

Poate se plictisise şi vroia să călărească. Încerca să privească lucrurile din punctul lui de vedere. Nu trebuia să fie egoistă.

Până la fermă, a reuşit să se adune.

La fermă, totul părea liniştit. Caii păşteau în țarcuri. Soarele în amurg arunca o strălucire discretă peste câmpuri. Excavatorul plecase, scena dinainte dispăruse, totul părând ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Edgar supraveghea descărcarea unui transport de fân, lângă noul hambar.

— Unde este domnul Cardiga, a strigat ea, din maşină.

— În pădure. Tocmai a plecat, a răspuns Edgar.

A zâmbit. Era o seară de vară încântătoare, un timp numai bun pentru o cursă călare, s-a gândit ea. Îl va ajunge din urmă. Dar, când şoferul a oprit în fața casei, zâmbetul i-a dispărut. Maşina Laurei stătea chiar acolo, cu motorul pornit. A tremurat, fără să vrea. Nu putea să dea ochii cu ea, acum. I-a dat liber şoferului şi a intrat în casă prin bucătărie, ca să evite confruntarea.

În bucătărie, Concha o aştepta cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Concha! Te-ai întors!

Patricia a alergat spre ea şi a îmbrățişat-o.

— Ai grijă, o să te arzi, a chicotit Concha, punând ceaşca pe masă.

— Ce fericită sunt să te văd.

— Am primit pachet mare pentru sora bolnavă!

— Mă bucur că l-ai primit.

— Dar nu avut soră. Opt frati. Nu bine, zic eu. Miss Simpson îmi spune că tu în Elveția. Îmi spune că tu zici când te întorci, dar când pachet venit pentru soră bolnavă, nu bine, spun eu. Mă întorc.

Patricia a îmbrățişat-o din nou.

— Ce dor mi-a fost de tine, Concha.

— Edgar spune mie toată povestea. Concha a întors o privire disprețuitoare spre camera Laurei, de la etaj. *Mucha malicia!* a

spus ea şi a scuipat.

Patricia a dat din cap. S-a aşezat, să-şi soarbă liniştită cafeaua. Îi era greu să se gândească la cele petrecute în ultimele douăzeci şi patru de ore. Cel mai rău lucru era trădarea Laurei. Îi mărturisise toate sentimentele ei, mai bine de un an, Laurei care pretinsese a fi cea mai bună prietenă a ei. Cum de putea fi păcălită atât de uşor? Cum putuse să fie atât de proastă? Dar gândul la dragostea prefăcută a Laurei pentru bietul Misty o revolta mai mult decât orice. A auzit paşi deasupra. În ciuda sentimentelor, trebuia să o mai vadă o dată pe femeia care o trădase.

Când a intrat în camera de zi, Laura tocmai cobora cu două valize. Avea părul încurcat şi ochii tulburi, semn clar că băuse. Când a ajuns la uşă, a observat-o pe Patricia şi a pufnit. A întredeschis uşa. A trântit-o de perete şi a aruncat una dintre valize.

Patricia nu s-a mişcat.

Laura, cu fața roşie, se lupta să-şi ia valiza de jos.

— La ce te uiți?

Patricia nu i-a răspuns.

— Mă bucur că plec de aici. Tu şi problemele tale… Biata fetiță bogată, care nu ştie ce să facă cu banii!

Patricia se simțea ciudat de netulburată de veninul vorbelor ei.

Lacrimile curgeau pe fața Laurei.

— Dă-i drumu', bagă-mă la închisoare. Ai destui bani pentru asta. La închisoare nu poate fi mai rău decât aici.

Patricia a rămas în continuare tăcută. A privit-o ieşind, valvârtej. Nu s-a mişcat până nu a văzut farurile roşii ale maşinii dispărând pe drum.

Capitolul 23

Stone Ridge

În noaptea aceea, Patricia a avut un somn agitat. Se tot trezea, să vadă dacă Miguel mai este lângă ea. Dar el era acolo, ținând-o în brațe, protejând-o ca pe un copil, mângâindu-i părul şi masând-o uşor până adormea din nou.

Ooo, cât de recunoscătoare îi era pentru că se afla alături de ea. Venise când avea mai multă nevoie de el. Fără el, nu ar fi putut

îndura pierderea atâtor cai. Fără el, s-ar fi întors în camera cu grilaje, de la Lausanne, unde iar i-ar fi fost luată oglinda de pe perete.

Dar, dimineața următoare, când razele puternice ale soarelui au pătruns în cameră, era singură. În panică, a aruncat repede câteva haine pe ea şi a coborât scările în fugă.

— Unde este domnul Cardiga? a întrebat-o pe Concha, încercând să îşi ascundă tremurul din voce.

— E cu calul, dar mai întâi mănânci.

În ciuda protestelor Conchei, s-a năpustit afară din bucătărie.

În grajd, Miguel pălăvrăgea cu Edgar. Sport şi Harpalo aşteptau înşeuați.

Neluându-l în seamă pe Edgar, şi-a aruncat brațele în jurul gâtului lui Miguel şi l-a acoperit de sărutări.

Edgar, bombănind ceva despre nivelul apei, i-a lăsat singuri.

— Hei, stăpâneşte-te, a râs Miguel.

Ea l-a strâns tare în brațe, apoi s-a dat un pas înapoi, chicotind.

— Îți dai seama că ne aflăm în acelaşi loc în care te-am respins, acum un an?

— Păi, atunci, să dărâmăm grajdul şi să construim o catedrală.

A ridicat-o şi a pus-o pe spate1e lui Sport. El a încălecat pe Harpalo.

— Eşti gata?

— Gata, domnule şef. Încotro?

— Spre locul pe care l-am vizitat ieri seară, a spus el, misterios. Vino după mine.

Nu i-a trebuit mult să ghicească încotro se îndreptau – pădurea, unde fuseseră de atâtea ori.

— Crezi că miile de ochi îşi amintesc de noi? a întrebat el.

— Da, a şoptit ea descălecând. Să vorbim încet, ca să nu afle că acesta este locul unde vom construi filiala americană a Centrului Ecvestru al lui Cardiga.

El nu a avut nici o reacție.

— O, Miguel, hai să începem imediat.

— Dar nu se poate.

— Ce vrei să spui?

— Ți-am ascultat conversația de ieri… Vizite la fabrici, revizuirea conducerii, control… Asta trebuie să faci mai întâi.

— Da, dar trebuie să mă ajuți.

— Nu, Patrizia, am şi eu anumite lucruri de făcut.

— Miguel, ce tot spui? O presimțire rea i s-a strecurat în suflet.

— Timpul se scurge împotriva mea. Am pierdut patru coride şi şase săptămâni.

I s-a făcut deodată rău.

— Nu poți pleca.

— Trebuie.

— Dar am nevoie de tine, aici. Cum să-mi conduc afacerile, fără tine alături?

— În acelaşi fel în care eu o să lupt cu taurii, fără tine alături.

— Vrei să spui că mă părăseşti, pentru plăcerea de a chinui nişte animale?

El a pălit.

— Eu nu critic ce faci tu. Nu mă critica nici tu pe mine.

A rămas uluită de hotărârea ce răzbătea din vocea lui.

— Îmi pare rău.

Miguel a privit-o cum se luptă cu lacrimile.

— Patrizia, ai ceva de îndeplinit şi poți să o faci. Ai curaj. Ai luptat cu epitropii şi ai câştigat.

— Dar, am câştigat datorită ție. Tu mi-ai dat puterea, a spus ea cu o voce pierdută. Am nevoie de tine, mai mult ca niciodată.

— Mă voi gândi la tine tot timpul.

— Nu ajunge!

Miguel a privit-o în ochi.

— Asta e tot ce pot să-ți ofer.

— Atunci, de ce ai mai venit aici?

— Trebuie să răspund la această întrebare? a întrebat-o el cu asprime.

— Nu, nu, dar nu mă pot abține. Te doresc.

— Înțeleg. Şi eu te doresc. Dar avem responsabilități.

— La naiba cu responsabilitățile!

— Nu vorbeşti serios, a spus el mângâietor. Te cunosc. Îți cunosc licărul privirii, atunci când vorbeşti despre oamenii din Nogales, tonul vocii când vorbeşti despre animalele pe care le iubeşti. Am învățat multe de la tine, Patrizia.

— Ooo, Miguel, a spus ea încet, mai stai puțin… Câteva zile.

— Nu pot. Trebuie să plec cu Concorde-ul din după-amiaza aceasta.

— O, nu, te rog. A încercat să-şi rețină tonul implorator al vocii. Numai o zi.

El a clătinat din cap.

— Mâine îmi va fi mai greu să plec de lângă tine.

S-au întors, tăcuți, la grajd. În casă, Miguel a împachetat repede. Ea nu a protestat când a spus că vrea să plece singur la aeroport. Şi-au luat la revedere, cu reținere. El a încercat să fie mângâietor, promițându-i să sune des şi încercând să creeze o imagine veselă a reîntâlnirii lor, peste şase săptămâni – ziua întoarcerii lui în arena din Lisabona.

După ce a plecat, ea s-a aşezat la fereastra dormitorului şi a privit apusul soarelui. Un avion cu reacție el lăsat o dâră pe deasupra fermei. Oare el era acolo, sus?

S-a întunecat din ce în ce mai mult, dar pe cer nu a apărut nici o stea. „Ooo, tăticule, unde eşti?"

Trecuseră luni de când nu-i mai vorbise tatălui ei. Nu mai avusese nevoie să apeleze la cei din cer, când era atât de iubită pe pământ. Dar acum se simțea nesigură, abandonată.

Vroia ca tatăl ei să o strângă în brațe şi să îndepărteze durerea. Nu, nu tatăl ei. Vroia ca Miguel să o strângă în brațe şi să fie mereu cu ea. Dar el tocmai îi spusese că lupta cu taurii era mai importantă decât să fie cu ea. Nu putea face față acestui lucru. O iubea, într-adevăr?

Capitolul 24

New York City

Patricia nu muncise niciodată atât de mult la fermă, ca în ultimele trei săptămâni la Stoneham. Era singura cale de a nu se mai gândi la Miguel. Era epuizată, dar îi era ruşine să se plângă. Mrs. Sperber şi Howie lucrau la fel de mult, dar nu păreau obosiți deloc.

Acum, aşezată la marea masă de conferințe, alături de consiliul director nou format, abia dacă asculta raportul lui Mrs. Sperber, privind ultima vizită la turnătoria din Ohio. S-a uitat la ceas. Fusese o zi plină. Nu putea suferi şedințele. Poate va găsi o scuză, ca să plece…

Tocmai atunci, uşa s-a deschis, iar în prag a apărut Howie.

Patricia şi-a înăbuşit râsul. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Se schimbase. Costumul maro dispăruse, la fel cămaşa şi bretelele

prea mari. O cămaşă în dungi şi o cravată din piele, plină de vulturi, le luaseră locul şi... Oare, se poate? Oare, să fie Howie? Un costum elegant, de la o casă de modă. Ochelarii, ca o sticlă de coca-cola, fuseseră înlocuiți cu o pereche stil aviator. Oare, i se urcase la cap faptul că fusese numit consilier şef la un megaconglomerat?

— Howie, ce gătit eşti, a spus ea.

El a roşit.

— Îți place? Noua mea prietenă are nişte idei precise față de anumite lucruri.

S-a dus în capătul mesei şi le-a arătat un exemplar al revistei *Newsweek*. Pe copertă era fotografia Patriciei. Un murmur a străbătut încăperea...

Ținând revista deasupra capului, a anunțat:

— Doamnelor şi domnilor, aceasta este următoarea editie a revistei *Newsweek,* care va fi în mâinile a milioane de cititori, mâine dimineață. Sunt sigur că recunoaşteți eroina din imagine, a spus el, iradiind de fericire.

Patricia şi-a privit mâinile transpirate, neştiind ce să spună.

— Vă rog să-mi permiteți să vă citesc câteva rânduri, mai importante, a continuat el. Şi-a dres glasul şi, cu o voce autoritară, care de obicei o păstra pentru tribunal, a început:

Piața acțiunilor a cunoscut o creştere a interesului pentru Grupul Stoneham, o companie fondată de J.L. Stoneham, cu patruzeci de ani în urmă. Cunoscută în toată lumea şi temută de mulți, ca o corporație nemiloasă, Stoneham îşi modelase imperiul care să-i oglindească reputația. Dar acum, singura moştenitoare, Patricia Dennison, schimbă orientarea companiei şi provoacă tulburarea pieței, făcând afirmații conform celei de săptămâna trecută: "Vreau ca Stoneham să fie o companie cu conştiință, o companie care să se preocupe nu numai de acționarii şi clienții ei, ci şi de angajați, de efectul asupra mediului şi de impactul asupra generațiilor viitoare"

Patricia a simțit că roşeşte. Toți ochii o priveau cu admirație. Mrs. Sperber era ca o cloşcă pe lângă ea.

Howie a continuat, ridicând vocea ca să-şi întărească vorbele, şi întinzând gâtul, fără să vrea, strâns de cămaşa cea nouă.

Deşi scepticii de pe Wall Street au prezis prăbuşirea Grupului Stoneham după preluarea lui de Miss Dennison, s-a petrecut tocmai situația opusă. Vestea privind măsurile luate de ea a dus la creşterea acțiunilor companiei, de către investitori care au aplaudat

obiectivele ei. Un reprezentant, care lucrează la introducerea valorilor responsabile din punct de vedere social în afaceri, a spus: „Miss Dennison a dovedit că simplul act de a-ți păsa şi de altceva în afară de profituri, poate aduce ca recompensă profituri uriaşe”.

Howie a încheiat cu o concluzie răsunătoare:

— S-o ascultăm pe strălucitoarea Miss Dennison!

Cei prezenți s-au ridicat în picioare, aplaudând şi ovaționând. Patricia, cu capul plecat a bombănit ceva de genul:

— Mulțumesc, apoi a dat din mâini în semn de protest şi a fugit afară.

A intrat în biroul ei şi a închis uşa în urma ei. De ce nu se putea bucura de acest moment de triumf? Era exact lucrul pe care dorise să-l obțină: să schimbe fața companiei şi să devină un exemplu pentru ceilalți. De ce se simțea atât de goală?

Ştia de ce. Miguel nu era acolo, să împartă totul cu ea.

Trecuse o săptămână de când nu mai vorbiseră. Încercase să-l prindă de mai multe ori, dar era greu de găsit. Bântuia provinciile Portugaliei, strângând calificări pentru corida. Diferența de fus orar nu-i ajuta.

A ridicat receptorul, tremurând. Ultima oară, când vorbiseră, păruse atât de rece, distant şi preocupat.

Bineînțeles că-l preocupa ceea ce făcea. Nu-l putea învinui. Ea era ocupată, la rândul ei. Dar munca ei la Stoneham era pe sfârşite. Mrs. Sperber şi Howie vor prelua curând controlul companiei şi o vor conduce mai bine decât ar face-o ea vreodată. Şi atunci? Îşi va putea găsi un loc în viața lui Miguel? Vroia atât de mult să-l ajute, dar ce putea face? Să-l urmeze din coridă în coridă? Chiar şi gândul o deprima.

A pus receptorul la loc.

Ieşind din Stoneham Plaza, a observat o femeie înaltă şi blondă, cu părul ca al Joannei Benson, coafat atât de sus, încât părea să se răstoarne la o adiere mai puternică de vânt, stând lângă o limuzină mare şi albă. Doamne! Era chiar Joanna Benson! Patricia era gata să se îndrepte spre ea, când Howie a ieşit în fugă, strigând-o:

— Draga mea! Scuză-mă că te-am făcut să aştepți.

Joanna, cu un cap mai înaltă decât el, s-a aplecat, l-a sărutat pe frunte, i-a îndreptat cravata şi i-a aşezat buclele la locul lor.

Patricia, ascunsă după un stâlp îi privea uimită. Incredibil!

I-a urmărit urcându-se în limuzina care-i aştepta şi îndepărtându-se. Cine s-ar fi gândit că cei doi vor sfârşi prin a fi împreună? Păreau atât de fericiți. Nu se putea abține să nu fie puțin geloasă. Erau în intimitatea pe care o împărțise cândva cu Miguel, o apropiere pe care simțea că o pierde.

Maşina ei înainta pe First Avenue, spre locul acela îngrozitor, conacul de pe Park Avenue, unde stătuse în ultima vreme, datorită programului haotic. Cel puțin, portretul lui J.L. Stoneham nu o mai intimida. Într-un fel, în ultimul an, trăsăturile lui J.L. se mai muiaseră. Ochii lui nu o măi sfredeleau şi fața lui de granit părea cel puțin umană. Chiar dacă J.L. nu ar fi fost de acord cu orientarea companiei, ar fi fost mulțumit că scoteau profituri...

Maşina a încetinit pe lângă Națiunile Unite. Un grup protestatar împiedica traficul. Şoferul s-a întors spre ea:

— Miss D. Vreți să aşteptați? Sau vreți să încercăm pe Strada a 3-a? Nu este o scurtătură prea grozavă.

— Cred că voi pleca pe jos.

— Dar Miss D. Mai sunt vreo douăzeci de clădiri până acolo.

— Am nevoie de mişcare.

Coborând, a fost izbită de căldura din asfalt. Atunci, şi-a dat seama cât timp petrecea în aerul curat de la fermă, sau în maşinile şi sălile de consiliu cu aer condiționat. Aceasta era prima oară când traversa oraşul, fără să coboare dintr-o maşină în fața intrării.

S-a strecurat printre demonstranții care protestau împotriva tratamentului acordat palestinienilor. Înghiontită de mulțime, şi-a continuat drumul pe First Avenue. Trecuse cu maşina pe această stradă de atâtea ori, dar nu o văzuse niciodată. Întotdeauna fusese preocupată să citească vreun raport, sau să asculte muzică.

A mers încet, uitându-se la oamenii grăbiți, izolați în lumea lor – băieți şi fete uitând unii de alții, grăbindu-se în direcții opuse, în ritmul muzicii care pulsa În căştile walkman-urilor. Ignorând înghesuiala, o femeie se sprijinea de zidul unei clădiri, ținând o boccea cu lucruri în poală, pe care se odihnea un cățel zdrențuros. Nu o observa nimeni. Patricia s-a oprit şi a mângâiat câinele. I-a strecurat o bancnotă de zece dolari.

Mergând mai departe, a ajuns într-un loc unde o tonetă cu alimente împrăştia un miros puternic de hot dogs, covrigi sărați şi gogoşi umplute, fierbinți. Nu ştia ce gust aveau aceste gogoşi

umplute. A cumpărat una şi a muşcat din ea. Era bună. Şi-a continuat drumul, mestecând mulțumită.

Un vânzător de ziare a coborât o grămadă de reviste dintr-un camion. Desfăcând unul dintre colete, câteva exemplare din *Newsweek* s-au împrăştiat pe tarabă. Şi-a privit propriul chip uitându-se la ea.

În minte i-au venit cuvintele lui Howie: „... simplul act de a-ți păsa... îți aduce o recompensă...” Acestea au fost şi cuvintele lui Tom Keegan. El o determinase să gândească astfel. Şi îl ajutase şi pe Miguel. Vrusese să trimită bani fundației lui dar, din cauza procesului, acest lucru îi ieşise din minte. Trebuia să facă asta imediat, s-a gândit ea, în timp ce mulțimea o împingea spre cealaltă parte a străzii.

La capătul clădirii a văzut o ambulanță luptându-se să-şi croiască drum prin traficul aglomerat. Maşinile nici nu se clinteau. Nimănui nu părea să-i pese că cineva putea muri acolo. Ce mizerie, să încerci să ajungi la un spital din Manhattan. În cele din urmă, sirena a încetat. Ambulanța se oprise în fața spitalului Lenox Hill.

Lenox Hill! Poate că Tom Keegan era chiar acolo, în clipa aceea, îngrijind pe cineva aproape de moarte.

Era târziu, dar cel puțin, se putea opri să-i lase un bilet. Trecuse aproape un an de când nu-l mai văzuse. Se întâmplaseră atâtea! Dintr-un impuls de moment, a traversat strada şi a intrat în holul spitalului.

S-a apropiat de recepție.

— Aş vrea să las un mesaj lui Tom Keegan.

— O clipă, a spus drăguța şi tânăra asistentă, verificând pe computer. Puteți urca. Camera 602.

— Păi, nu... Eu... S-a bâlbâit Patricia, eu vroiam să-i las doar un bilet.

— Îmi pare rău, dar nu am voie să rețin nimic pentru pacienți.

— Dar el este medic, aici.

Fata s-a uitat din nou pe ecranul computerului.

— E pacient, camera 602.

Uimită, Patricia a luat liftul până la etajul şase. A mers pe un coridor lung şi întunecat, uitându-se la numere. O soră a trecut pe lângă ea, împingând o targă pe care era un tânăr vlăguit. Asistenta ținea mâna cu perfuzia ridicată.

În fața uşii cu numărul 602, a ezitat. A bătut. După un timp, a

auzit un răspuns slab:

— Intră.

La prima privire, i s-a părut că a greşit. Chipul de pe pernă era slab, cu ochii înfundați în cap, ca nişte cărbuni arzând. Obrajii îi erau acoperiți de inflamații roşietice. Fără să vrea, au trecut-o fiorii, dar privirea i-a rămas neclintită.

Liniştea a fost întreruptă de o voce răguşită, care a ieşit dintr-o gură cu buze ca pergamentul.

— Nu am crezut că o să te mai văd vreodată.

Patricia nu a putut răspunde. Dintr-o dată, a simțit că o lasă picioarele. S-a prăbuşit într-un scaun de lângă pat, şiroaie de lacrimi curgându-i pe față.

— Nu plânge, a spus el, mişcându-se ca şi când ar fi vrut să o atingă.

Venele de pe dosul mâinii îi ieşeau în evidență, părând mici coarde pe pielea pătată. A surprins-o privindu-i mâna şi a ascuns-o sub cearşaf.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea încet.

El nu i-a răspuns imediat.

— Blestemul zeilor. Gura i s-a schimonosit, în încercarea de a schița un zâmbet. Sindromul Imuno-Deficitar-Dobândit.

Ea l-a privit, fără să înțeleagă.

— SIDA.

— O, nu. Tom, nu.

El a privit în gol.

— Sunt candidatul perfect.

Patricia îi privea trupul vlăguit, acoperit de ceva alburiu murdar. A izbucnit într-o cascadă de cuvinte:

— Ai făcut numai bine, ai încercat să-i ajuți pe alții. Ai plecat într-un colț uitat de lume... să salvezi oameni care mureau de foame, răniți, oameni abandonați de ceilalți. Ai făcut numai bine, toată viața ta.

— Rahat.

Nu era sigură că-l auzise bine.

— Cum? a spus ea, aplecându-se spre pat.

— I-am urât pe mizerabilii ăia de arabi.

Patricia s-a dat încet înapoi. Probabil că delira.

— Nu am încercat decât să mă ajut pe mine, a continuat el cu o voce sepulcrală, întorcând capul spre ea. Aşa e. Nu m-am gândit decât la mine.

— Tom, te rog, nu fi atât de aspru cu tine. Ți-ai petrecut doi ani în condiții aspre, îngrijind oamenii aceia neajutorați.

— Aiurea.

— Cum poți să spui asta?

Capul i-a alunecat la loc pe pernă. Tom a închis ochii pentru o clipă.

— Patricia, nu mai am mult timp şi încerc să fiu sincer. Îmi este greu, pentru că nu am mai fost sincer până acum. Dar la ce te poți aştepta de la o regină ca tine?

— Tom, viața ta sexuală nu are nicio legătură cu lucrurile extraordinare ca ființă umană.

— Aş vrea să fi fost persoana pe care ai văzut-o tu, a spus el abia zâmbind. Dar am fost egoist.

— Egoist?

— Mda. Am vrut să fiu marea speranță albă de pe Park Avenue. Şi iată-mă-s! Sunt pe Park Avenue.

A râs gâtuit şi apoi a început să tuşească. A inspirat adânc şi a continuat.

— Cu banii pe care i-am smuls de la toți prin acțiunile de caritate pe care le-ai organizat tu, mi-am luat o groază de vacanțe.

— Nu cred, a şoptit ea.

— Ar fi mai bine să crezi. Nu mai e timp de minciuni.

Şi-a afundat capul în pernă epuizat de efortul de a vorbi.

Patricia nu ştia ce să răspundă mărturisirilor lui. Când ea se gândea, uşa s-a deschis. A intrat o asistentă cu perfuzia. A ataşat tubul de cateter-ul de pe pieptul lui şi a plecat fără să scoată o vorbă.

— Ai nevoie de ceva? Pot să-ți aduc ceva Tom? a reuşit ea să spună în cele din urmă.

— Mda, a spus el. Încă vreo doi ani.

Ea şi-a muşcat buzele.

— Îmi pare rău. Ochii lui păreau mai blânzi.

Cuprinsă de milă, Patricia s-a aplecat să-l sărute.

— Nu, a spus el tăios şi a întors capul.

— O să mă întorc, Tom, a spus ea şi a ieşit repede, închizând uşor uşa în urma ei.

Nu mai îndura. Lângă lift s-a sprijinit de perete, încercând să revadă tot ce se întâmplase.

Era gata să apese pe buton, când a venit o soră, alergând după ea cu ceva în mână.

— Doctorul Keegan vrea să luați asta.

Patricia a privit pachetul învelit în hârtie maronie, legat cu sfoară. L-a luat fără să scoată nici un cuvânt.

Cât a coborât liftul, nu s-a uitat la el. În hol, a simțit că trebuie să se aşeze. S-a uitat la pachetul din poala ei. Încet, încercând să nu rupă hârtia, a scos ambalajul care învelea o cutie de lemn, sculptată cu hieroglife. A deschis-o şi a clipit, nevenindu-i să creadă. Înăuntru, străluceau o grămadă de diamante. A scos cu grijă colierul pe care-l donase spitalului lui Tom, cu ocazia dineului de caritate. Sub el, era un bilețel:

Îmi pare rău că nu avut destulă încredere în tine, ca să-ți divulg secretul meu. Părea prea întunecat ca să-l scot la lumină. Mi-a lipsit curajul şi te-am rănit, persoana care merita cel mai puțin acest lucru. Iartă-mă, dacă poți.

Mi-ai dăruit acest obiect, cu toată dragostea ta – un dar neprețuit. Te rog să-l primeşti înapoi, cu toată dragostea mea.

Tom.

Cartaxo, Portugalia

— Ce naiba ai căutat acolo, azi? a strigat Emilio.

Miguel stătea cu spatele la prietenul lui. Absorbit de gânduri, păşea în sus şi-n jos pe poteca prăfuită care înconjura țarcul plin cu tauri. Înăuntru, animalele mugeau, furioase.

— M-ai auzit, Miguel? l-a întrebat Emilio, luându-se după el.

— Parcă le-a plăcut.

— Rahat! Ăsta e un orăşel prăpădit, înnebunit să-l vadă pe fiul lui Paulo Cardiga, oricât s-ar face singur de râs.

Miguel i-a aruncat o privire sfredelitoare prietenului său.

Dar Emilio a continuat şi mai aspru.

— Grozavul şi viteazul *toureiro,* care nici măcar nu se uită la taur, înaintea unei pase! Ai fi putut să te răneşti.

Miguel s-a oprit din mers şi s-a sprijinit de îngrăditura din fier. În interior, o masă de carne neagră, tremurândă, se mişca fără încetare.

— Dar nu am fost rănit, a spus el.

— Datorită lui Ultimato! EI a fost singurul atent.

Miguel a strâns din dinți.

— Termină! Ce dracu' vrei de la mine.

Emilio a inspirat adânc.

— Vreau să lucrezi cu taurul cum ai lucrat la mine acasă, când ai obținut privirea plină de mândrie din ochii tatălui tău.

— El mă privea călărind. Cred că nici nu a văzut taurul.

— Astăzi, tu nu ai văzut taurul.

Miguel s-a întors spre prietenul său.

— Emilio, când m-am hotărât să lupt din nou, am crezut că o să fie ca pe vremuri, dar nu mai trăiesc aceeaşi senzație. Este... nu ştiu... S-a dus.

— Rahat! Acum mi-ai spus totul. O să-ți recapeți senzația, dacă te concentrezi la ce faci.

Pentru o clipă, s-a lăsat o liniște încordată.

— Miguelinho, te implor. Concentrează-te în ultimele două săptămâni, a spus el, arătându-i taurii. Ei sunt duşmanii tăi. Priveşte-i! Te aşteaptă se te ucidă. Unul dintre ei ți-a luat un picior. Vrei să te termine?!

Privirea s-a îndreptat spre mâna lui Emilio. Taurii îşi clătinau capetele puternice, bătând nerăbdători pământul cu copitele, fiind parcă mânioşi că fuseseră închişi într-un spațiu atât de mic. Până acum câteva zile, nu prea avuseseră legătură cu oamenii, alergaseră liberi pe câmpuri, iar acum erau prizonieri, ținuți închişi înainte de a se lupta, înainte de o moarte într-un abator.

Un taur masiv, s-a despărțit de ceilalți şi s-a apropiat de Miguel. Din gura lui neagră, întredeschisă, ieşea o limbă lungă, roz, care atingea ba o nară, ba pe cealaltă, parcă ar fi vrut să spună ceva. În soarele de după-amiază, arăta ca o statuie magnifică, cu pielea de abanos şi coarnele de chihlimbar. A ridicat capul spre Miguel şi a scos un muget lung şi adânc. Ce încerca să-i spună?

Ochii lui, ca nişte migdale, nu trădau nimic. Absorbeau razele de lumină, ca două fântâni fără de sfârşit.

Dintr-o dată, Miguel şi-a amintit de cele citite în cartea primită de la Patricia. Lumea era împărțită în ucigaşi şi cei care aleargă pe drumul lor, spunea autorul. Nu-i putea deosebi decât după poziția ochilor. Alergătorii aveau ochii îndepărtați, ca să poată vedea în jurul lor, în timp ce ucigaşii aveau ochii apropiați, ca să se poată concentra asupra prăzii pe care o urmăreau. Oamenii, dintre toate animalele, aveau ochii cei mai apropiați.

Pentru prima oară, Miguel şi-a dat seama că ochii taurului erau, într-adevăr foarte îndepărtați. El era prada. Omul era duşmanul.

Taurul a continuat să-l privească în ochi, acuzator, fără să

clipească. Miguel s-a întors.

Emilio şi-a pus un braţ pe după umerii lui.

— Ce te roade, de fapt?

Miguel a dat din umeri.

— Nu ştiu.

— Eu ştiu. Patricia. Trebuie să termini odată cu privirea asta de pisoi la borcanul cu smântână, din pricina fetei ăsteia.

Miguel s-a uitat în pământ.

— Nu prea am dormit azi-noapte, după ce am vorbit cu ea. Avem din ce în ce mai puţine în comun. Ea zboară încoace şi-ncolo cu avionul ei cu reacţie... Şedinţe de consiliu... Fabrici... Nu vreau să fiu înghiţit de toate astea.

— De ce să fii? Tu eşti toreador!

— Mda, cred că da. Aseară a părut atât de rece... distantă. Am avut senzaţia că...

— Ooo, ai revenit la senzaţii! Miguel a întors capul.

— Mă întreb dacă va mai ajunge vreodată la Lisabona.

— În ritmul ăsta, nu o să mai ajungi tu la Lisabona.

Miguel nu a răspuns. Cum să-i explice prietenului său că vechile senzaţii dispăruseră pentru că nu era cu Patricia? Era sigur că se terminase totul între ei.

Capitolul 25

Nogales

Cu ochii în pământ, Patricia stătea ascultând emoţionată strigătele asurzitoare, care traversau ca un ecou parterul fabricii.

— *Gracias Patricia! Gracias Patricia!*

Fusese o întâlnire agitată. Raphael şi membrii comitetului muncitorilor vorbeau toţi odată, insistând să-i arate schiţele pentru canalizare şi reţelele electrice, zâmbind atât de mult încât păreau să lumineze încăperea.

Când Patricia s-a pregătit să plece, Raphael şi-a croit drum prin mulţime.

— În seara asta, avem o mare fiesta, cu muzică, băutură şi

mâncare… *tortillas, echiladas*[3]*, quesadillas…* a spus el, lingându-se pe buze, cum n-ai mâncat niciodată.

— Îmi pare rău, Raphael, dar trebuie să mă întorc chiar în după-amiaza aceasta.

— Dar nu se poate.

Nu vroia să-i spună ce prost se simțise toată săptămâna. Acum o cuprindea oboseala. În schimb, a spus:

— Am treabă la New York. Trebuie să fiu acolo.

— Ooo, păcat. Va fi o petrecere aşa de frumoasă!

— Data viitoare, Raphael.

Ochii i-au licărit din nou.

— Poate ar fi mai bine să pleci. Nu mi-ar place să mă vezi beat, a spus el şi a râs cu poftă.

— Raphael, înainte de a pleca, ai vrea să-mi faci o favoare?

— Orice.

— Du-mă la *colonia,* trebuie să găsesc ceva.

— Ce anume?

— Voi şti când voi vedea.

Au coborât dealul. Adăposturile erau goale, pentru că muncitorii erau încă la fabrică. Patricia avea o pungă mare, maro, în brațe.

— Lasă-mă pe mine, te rog, a spus el întinzând mâna.

— Nu, nu, nu e grea.

Două camioane mari, pline cu blocuri prefabricate, care se loveau între ele, au trecut pe lângă ei.

— Vezi, nu pierdem timpul. Am şi început, a spus Raphael.

Patricia a zâmbit şi i-a arătat o potecă îngustă.

— Să o luăm spre stânga, dacă îmi amintesc bine.

Şi atunci a văzut-o – cocioaba cu micuța tufă de trandafiri, încă protejată de un gard din surcele strâmbe. Nici unul nu era înflorit.

Când s-au apropiat a ieşit bătrâna:

— Aş vrea să vorbesc cu doamna aceea, i-a spus Patricia lui Raphael. Ai vrea să traduci?

— Bineînțeles.

— *Señora* Maria! a strigat el. Ai un musafir.

Bătrâna a aşteptat ca Patricia să se apropie.

— Am ceva pentru dumneata, a spus Patricia, în timp ce Raphael traducea.

---

[3] echiladas – o tortilla rulată şi umplută cu carne şi servită cu sos asezonat cu chilii (n.tr.)

A scos o tufă mică de trandafiri, într-un ghiveci, din punga de hârtie. Avea doi boboci albi, gata să înflorească.

Femeia a luat vasul cu mâinile tremurânde.

— Ooo, oo…

Nu a rostit nici un cuvânt, dar ochii ei spuneau că era cea mai frumoasă tufă de trandafiri din lume. Apoi cu un zâmbet larg, care i-a dezvelit gingiile fără dinți, a tras-o pe Patricia în colibă şi i-a făcut semn să se aşeze pe o ladă de lemn. I-a spus ceva în spaniolă lui Raphael.

— Vrea să-ți facă un ceai din plante, i-a tradus el.

— Ooo, nu, nu, mulțumesc, s-a opus Patricia.

Raphael a tradus din nou.

— Spune că nu arăți bine. Ai nevoie de această licoare deosebită.

Patricia a aşteptat răbdătoare, câtă vreme femeia a lucrat cu un vas de tablă pe o sobă. Apoi a turnat băutura într-un bol de lemn ciobit şi i-a oferit-o.

Patricia a sorbit lichidul condimentat. Femeia o privea cu atenție.

— *Si… Si… Bueno.* Copilul tău va fi băiat puternic.

— Cum?

Patricia a crezut că nu a înțeles bine.

Când Raphael a repetat traducerea, femeia a atins uşor abdomenul Patriciei şi a mângâiat-o, cu o mişcare circulară, cu mâinile ei osoase şi tremurânde.

— Ooo, aş vrea să fie adevărat, a spus Patricia încet.

Femeia a zâmbit şi a dat din cap, cu ochii sclipind de înțelepciunea secolelor.

— Copilul tău va creşte înalt şi frumos ca această tufă de trandafiri.

Ca în ceață, Patricia a terminat lichidul şi s-a ridicat.

— Mulțumesc foarte mult, a spus ea.

Ieşind din colibă, nu s-a mai simțit obosită, ci neaşteptat de înviorată, ca şi când poțiunea aceea i-ar fi dat forțe proaspete. A urcat dealul singură, Raphael rămânând de vorbă cu şoferii camioanelor, care descărcau cărămizile. Maşina o aştepta la poarta fabricii.

La întoarcere, a văzut micuța capelă a Sfântului Ramon, luminată puternic de lumânări, ca prima dată.

— Stai, opreşte o clipă, i-a spus ea şoferului.

A intrat înăuntru şi a îngenuncheat, uitându-se la flăcările pâlpâitoare.

Ştia că bătrâna avea dreptate. Acum înțelegea de ce nu avusese ciclu, nu din cauza stress-ului datorat ultimelor evenimente, ci a faptului că era însărcinată. Copilul fusese conceput în capela închisorii din Lisabona.

Şi-a pus brațele pe stomac. „Nu-mi pasă ce urmează să se întâmple. Chiar dacă Miguel nu mă vrea, te am pe tine, micuțule, ca să te iubesc. Într-o zi, vei auzi muncitorii apreciindu-te. Şi vei vedea o grădină de trandafiri albi, în jurul zidurilor acestei fabrici."

S-a ridicat şi a luat o lumânare nouă, dintr-o cutie aflată în colț. A aprins-o şi a pus-o printre celelalte.

Lisabona

Miguel îşi privea imaginea în oglindă. Albastrul, asemeni cerului în miez de noapte, al hainei lui de saten, strălucea, datorită filigranului auriu.

— Îmi pare cunoscut, i-a spus el lui Emilio.

— Aşa şi trebuie. Este cel pe care l-ai purtat acum trei ani. A fost curățat de sânge.

Emilio avea o sclipire amuzată în ochi.

Pentru Miguel, totul părea să se fi întâmplat ieri. Acum, era aici cu cel mai bun prieten al lui, în cabină, ca în ziua aceea în care i se clătinase pământul sub picioare. A mângâiat haina, gândindu-se la după-amiaza aceea, care-i adusese atâtea schimbări în viață.

— Emilio, această haină e un semn bun.

A mai aruncat o privire în oglindă. Imaginea reflectată arăta aroganță şi schimbare. Ar fi vrut să se simtă la fel de încrezător precum părea.

Se temuse că Patricia nu va veni, dar ea era acolo, în mulțime, aşteptându-i intrarea. Îşi dorea atât de mult să o impresioneze, să-i arate strălucirea unei coride. Spera că va reuşi.

— Calul este gata, señor Cardiga, s-a auzit, din uşă, vocea rândaşului.

Miguel s-a îndreptat spre Ultimato, a cărui coamă era împletită cu panglici din saten albastru, care se asortau cu haina lui. Ignorând ajutorul rândaşului, a sărit sprinten în şa.

Emilio i-a dat pălăria în trei colțuri, împodobită cu pene, iar Miguel şi-a pus-o hotărât pe cap şi a făcut semn cu ochiul

prietenului său. Curând, va vedea ochii Patriciei privindu-l nerăbdătoare din public.

— Unde ai aşezat-o? l-a întrebat pe Emilio.

— În loja oficialităților, bineînțeles. Cel mai bun loc, pentru cea mai mare coridă.

— Cum arată?

— Frumoasă, ca întotdeauna.

Calul începuse să se ridice în două picioare, pe podeaua din cărămidă.

— Ai răbdare, Ultimato, a spus Miguel, mângâindu-i gâtul neted şi arcuit. Mergem imediat.

S-a întors spre şuvițele strălucitoare de lumină, care se strecurau prin crăpăturile porților masive ale arenei.

Trompetele au sunat şi porțile s-au deschis. Acum, Miguel a putut vedea valurile de oameni, care ajungeau până la grinzile arenei din cărămidă roşie, şi copiii, care stăteau sub arcadele maure. A simțit un tremur de nerăbdare, înfiorându-l pe Ultimato, când au intrat cu paşi mărunți şi înceți. Un *Miguelinho!* asurzitor i-a învăluit.

Calul şi călărețul au părut să ignore mulțimea şi au mers mai departe, fără să-şi schimbe pasul, sau ritmul, spre centrul arenei. Acolo au stat nemişcați, până când strigătele de bucurie au încetat şi s-a făcut linişte. Apoi, răspunzând unui îndemn imperceptibil al lui Miguel, Ultimato s-a ridicat deasupra pământului şi a explodat într-un *capriole* – toate cele patru picioare au sărit la un metru deasupra pământului. Mulțimea a izbucnit. Se vedea mâna unui Cardiga adevărat.

Cu o piruetă, Miguel şi-a scos pălăria cu pene şi a pornit într-un galop mic, spre loja oficialităților. Ea era acolo, aşa cum şi-o imaginase, privind emoționată. Când a aruncat pălăria, mâinile ei s-au întins şi au prins-o cu uşurință. Privirile lor s-au întâlnit pentru o clipă. El zâmbea triumfător, parcă spunând: „Nu-ți face griji. În după-amiaza asta, ne vom îndeplini datoria."

Patricia nu-l văzuse niciodată pe Miguel arătând mai bine pe un cal. Muzica, arena, costumul... Toată îi arătau măiestria de a călări, într-o nouă lumină. El şi Ultimato dansau ca un fluid, prezentând mişcările de *haute école,* cu un aer care îi tăia respirația.

Ar fi vrut să strige „bravo!", alături de ceilalți, dar frumusețea celor văzute o lăsa mută, putând doar să privească, cu ochii

începețoşați.

Apoi, trompetele au sunat din nou. De data aceasta, calul şi călărețul s-au îndreptat spre partea umbrită a arenei şi au aşteptat liniştiți să se lase tăcerea.

Un zgomot răsunător, ca o împuşcătură, a pătruns liniştea, ca un ecou. Porțile țarcului s-au deschis şi a apărut un tunel întunecat. Totul era nemişcat. După câteva clipe îngrozitoare, o bestie neagră şi uriaşă s-a năpustit din întuneric.

Pentru un moment, tabloul a fost tulburat de norii de praf pe care i-au ridicat picioarele lui puternice.

Apoi Patricia i-a văzut pe Miguel şi Ultimato înaintând. Miguel a fluturat steagul şi a strigat:

— Hei! Hei!

La început, taurul a părut că nu-l observă. Apoi, a plecat coarnele şi a atacat. Mâinile Patriciei au strâns, fără să vrea, eşarfa de la gât. Vroia să țipe, dar se simțea gâtuită.

Ultimato a alergat înainte şi, când taurul urmărind steagul care flutura, a venit lângă ei, Miguel s-a aplecat şi i-a înfipt sulița ascuțită în ceafă. Calul a evitat taurul cu uşurință, iar mulțimea a izbucnit în strigăte de aprobare.

Taurul stătea tulburat, scuturându-şi capul, parcă încercând să îndepărteze sulița. Sângele țâşnea, scurgându-i-se pe gât. Fără să vrea, Patricia a închis ochii.

Când i-a deschis, Miguel ispitea taurul a doua oară. Ar fi vrut ca taurul să rămână nemişcat, înrădăcinat în acel loc sigur al arenei. Dar nu s-a supus gândurilor ei. A atacat din nou.

L-a văzut pe Ultimato galopând înainte, pe o linie de ciocnire. Frâiele erau lăsate pe gâtui calului, iar Miguel era arcuit în şa, cu ambele brațe întinse sus, deasupra capului, cu câte o suliță în fiecare.

Taurul a pândit momentul prielnic şi s-a îndreptat spre cal. Cele două animale păreau să se privească. Miguel s-a aplecat şi a înfipt cele două sulițe în gâtul greoi al taurului. Taurul rănit a căzut într-un genunchi, iar ei i s-a părut, pentru o clipă, că se va prăbuşi. Dar n-a fost aşa. Stătea neajutorat, cu sângele roşu scurgându-i-se pe picioarele negre, în nisipul galben.

A simțit că i se face rău. Țipetele mulțimii erau insuportabile. Era pierdută în acest loc de nebunie. Nu mai putea privi.

A intrat, împiedicându-se şi ținându-se de stomac, în hol. Vroia să protejeze copilul încă nenăscut de această privelişte, această

violență, această cruzime.

Nu a ştiut cât a stat acolo, cu fața spre zidurile reci, tencuite şi vopsite cu un roşu sângeriu. Strigătul din interior nu mai înceta. Ce căuta ea acolo? Trebuia să plece din acel loc. Trebuia să plece din Lisabona.

Înaintarea i-a fost împiedicată de spectatorii agitați, care se revărsau spre ieşire. S-au scurs pe lângă ea, înghițind-o ca un râu. Se temea că se va îneca. Nu putea face altceva decât să se lipească de perete, ținându-se de stomac.

Dintr-o dată, a simțit o mână puternică pe umăr. S-a întors şi a văzut ochii zâmbitori ai lui Emilio. El i-a făcut un semn cu ochiul.

— Vino cu mine, ți-am aranjat o întâlnire specială,între patru ochi.

— Nu, nu, i-a răspuns ea, cuprinsă de panică. Îl aştept cu ceilalți.

Emilio a părut surprins.

— Dar Miguel a insistat să te duc la el în cabina. Vrea să vorbească singur cu tine.

A luat-o de mână şi şi-a croit drum cu coatele prin mulțimea entuziasmată. Trecând de o uşă laterală, a luat-o pe un labirint de treceri înguste.

— Să fii atentă aici, a avertizat-o, urcând câteva schele şi croindu-şi drum pe o potecă strâmtă şi fragilă. Emilio i-a arătat masa neagră, care se mişca în înghesuiala de sub ei – spinările taurilor în țarcuri.

În cele din urmă, a deschis o altă uşă şi au păşit în luminile orbitoare ale camerelor de luat vederi ale televiziunii şi blitz-urile fotografilor.

Patricia s-a trezit într-o sală de recepții, mare şi plină de fum, printre femei îmbrăcate elegant, care pălăvrăgeau cu vioiciune cu bărbați aristocratici. Erau, evident, crema societății din Lisabona. Dopurile sticlelor de şampanie au sărit, s-a auzit clinchetul paharelor, iar râsul puternic şi adânc al bărbaților s-a amestecat cu veselia țipătoare a femeilor. Toți se distrau bine şi zgomotos. Ea nu avea ce căuta acolo.

Câțiva oameni l-au bătut pe Emilio pe spate, strigându-i cuvinte pe care ea nu le înțelegea. Răspunzând saluturilor, Emilio a continuat s-o tragă după el, prin îmbulzeală, până când au ajuns la uşa din capătul sălii. A deschis uşa repede şi a aruncat-o înăuntru, închizând-o la fel de repede, în urma ei.

I-au trebuit câteva clipe ca să se adapteze luminii slabe din cameră. Mai întâi, a văzut haina lui Miguel, aruncată pe un scaun. Ca vrăjită, se uita la petele purpurii, unde o stropise sângele taurului.

— Patrizia.

A înaintat un pas, dar ea a rămas nemişcată, cu o mână pe haină, ca şi când ar fi vrut să se sprijine.

Miguel repetase această scenă în minte de sute de ori, dar acum totul era altfel. Era palidă şi înspăimântată. Nu i-a sărit în braţe.

A privit-o stânjenit. Ar fi vrut să o umple de sărutări, dar nu se putea clinti. Un braţ invizibil îl împingea înapoi, avertizându-l să păstreze distanţa. De ce?

Apoi a înţeles.

— Ar trebui să te felicit, a spus Patricia încet, evitând să-l privească în ochi.

— Ar trebui?

— Da, a spus ea. Ai realizat ce ţi-ai dorit dintotdeauna

— Într-adevăr?

— Acum eşti toreadorul numărul unu din Portugalia.

El nu a spus nimic. Tăcerea lui atârna greu, peste vuietul vocilor entuziasmate de afară

— Nu trebuie să-i laşi să aştepte Miguel, sunt nerăbdători să te vadă, a spus ea, întorcându-se spre uşă.

El a traversat repede încăperea şi a blocat drumul.

— Ar trebui să mă feliciţi, dar nu poţi. Asta vrei să spui, nu-i aşa?

Şi-a ridicat privirea spre el. Ochii îi erau scăldaţi în lacrimi.

— Patrizia, te cunosc. Sunt bărbatul care te iubeşte! Mai mult decât viaţa lui. A îmbrăţişat-o şi a continuat cu însufleţire, îngropându-şi faţa în părul ei. Am intrat în arenă, dornic să dau un spectacol în faţa ta, dar de îndată ce i-au dat drumul taurului, am ştiut ce gândeşti. Ţi-a părut rău de el.

Suspinele tăcute îi făceau corpul să tremure. A strâns-o şi mai tare în braţe.

— Am ştiut tot timpul ce-i în mintea ta. Şi, dintr-o dată, s-a întâmplat ceva. Am privit taurul cu ochii tăi şi am văzut ce nu văzusem niciodată până atunci. Înainte, vedeam ura din ochii lui, când ataca. De data asta, am văzut teama – un animal înspăimântat, care ataca disperat, ca să se apere. Ultimato a terminat corida, nu eu.

— Ooo, Miguel. Patricia nu-şi putea găsi cuvintele. Te iubesc atât de mult!

S-a auzit un ciocănit şi în uşă a apărut capul lui Emilio.

— E în regulă cu voi doi? Gata cu dragostea?

Mulțimea devine nerăbdătoare.

— Emilio, va trebui să te descurci singur, i-a spus Miguel, hotărât. M-au văzut pentru ultima oară.

— Ce? Te aşteaptă o mie de oameni.

— Ieşim prin spate.

— Aparate de filmat! Televiziune! Fotografi!

— Plecăm.

— Eşti nebun!

— Da, Emilio, sunt, dar fă ce-ți spun.

Emilio a clătinat din cap şi a oftat, resemnat.

— Nu poți niciodată se te contrazici cu un Cardiga.

A închis uşa, trântind-o cu putere.

Miguel a chicotit.

— Bietul Emilio, sper să nu-l sfâşie.

Patricia a zâmbit uşor.

— Ooo, Patrizia, a spus el, sorbind-o din priviri, ai răbdare cu mine. Dă-mi timp. Am învățat multe de la tine. Voi învăța şi mai multe.

Ea i-a tremurat în brațe. Şi-a luat haina, i-a pus-o pe umeri şi a zdrobit-o în îmbrățişarea lui.

Ea i-a mângâiat părul cârlionțat cu mâini tremurânde, ca o mamă care îşi mângâie copilul. Amândoi dăduseră uitării cacofonia de sunete care a întâmpinat anunțul lui Emilio.

Au stat acolo, doi oameni topiți într-o singură siluetă, învăluiți de albastrul cerului de la miezul nopții, care strălucea de stele aurii.

Şapte ani mai târziu

Epilog

Stone Ridge

— Mami, pot să-l călăresc pe Ultimato după şcoală?

— Nu, Paulo, ştii regula. Numai cu tatăl tău.

— Dar când se întoarce? s-a văicărit băieţelul de şapte ani.

— Ţi-am spus de o sută de ori, a răspuns Patricia, răbdătoare, săptămâna viitoare.

— Dar, mami, eu…

— Poţi călări poneiul, până când se întoarce. Acum nu mai vreau să mai aud nimic. Du-te jos şi termină-ţi micul dejun. Să nu întârzii iar la autobuzul pentru şcoală.

Băieţelul bălai a coborât scările în grabă, încă văicărindu-se.

— Nu pot să aştept până se întoarce *Pai*.

Patricia a zâmbit. Avea întotdeauna un sentiment de căldură când fiul ei îi spunea tatălui său *Pai*.

Cândva, Miguel îi explicase micuţului Paulo că fusese numit după renumitul lui bunic, iar băiatul îl întrebase:

— Îi spuneai tăticului tău Paulo?

— Nu, fiule. Îi spuneam *Pai* care înseamnă tătic în portugheză.

De atunci înainte, micuţul Paulo şi-a numit tatăl *Pai*.

A luat şalul albastru de lână, pe care i-l adusese Miguel din ultima călătorie la Lisabona şi a ieşit pe palier, urmată de Taxi şi Phoebe. Amândoi se mişcau mai încet, dar Patricia a îndepărtat gândul că s-ar putea să nu mai fie multă vreme cu ea.

În capul scărilor, s-a uitat la pata mare şi decolorată de pe perete, unde, până în dimineaţa aceea, atârnase „Agăţătorul de stele”. Îi era deja dor de el şi aproape că regreta decizia de a-l fi împrumutat lui Lady McFadden, pentru expoziţia de la New York.

Prima dată îi refuzase cererea, dar Luba a tot sunat-o şi a implorat-o să-i împrumute „cea mai bună lucrarea a mea” pentru câteva săptămâni.

Patricia nu-şi explica de ce fusese de acord ca, după opt ani, s-o revadă pe iubita tatălui ei. S-a hotărât să ducă personal tabloul la galerie.

Acum, a luat-o sus pe Phoebe, ale cărei picioare cu artrită îi făceau probleme la coborâtul scărilor şi s-a îndreptat în grabă spre bucătărie.

Concha o aştepta, cu o ceaşcă de cafea şi un croissant.

— Nu, nu, Concha. Am întârziat.

Dar menajera i-a blocat drumul, cu ceaşca în mână.

— Promit să iau ceva pe drum.

— Îi spun domnului Miguel, a spus Concha, ameninţător.

Patricia a oftat.

— Parcă aţi fi amândoi mafioţi.

S-a aşezat la masă, în faţa micuţului Paulo, care înghiţea o brioşă cu lăcomie.

— Mami, a spus el cu gura plină, după şcoală, pot să călăresc prin pădure?

— Nu, a spus Patricia, cu asprime.

— Dar îmi place să călăresc prin zăpadă.

— Sub zăpadă este un strat de gheaţă şi ştii că tata…

Paulo a început să mormăie.

— O, biet băieţel, care trebuie să călăreşti într-o arenă acoperită, încălzită, mare şi frumoasă! Ei bine, va trebui să suferi.

Ea a sorbit şi ultima picătură de cafea şi l-a sărutat.

— Mă întorc la timp să călăresc cu tine.

Îndreptându-se spre uşă a strigat:

— Concha, ai grijă să nu întârzie la autobuz!

Edgar era afară, aşteptând-o cu maşina pornită.

— Tabloul este în spate, Miss. D.

Îl corectase de mai multe ori. Dar el nu se putea obişnui să-i spună Miss. C.

— L-am împachetat bine de tot.

— Mulţumesc, Edgar. Eşti sigur că ai timp să mă duci în oraş? Pot să conduc şi singură.

— Şi să mă jupoaie şefu'?! Nu, mulţumesc, doamnă. Nu prea am nevoie de aşa ceva, la vremea asta.

Patricia a privit din maşină pajiştile acoperite cu zăpada care cădea întruna. Caii, cu hainele lor groase de iarnă, pline de fulgi, se plimbau încet.

Traficul nu era prea aglomerat, iar maşina a oprit în faţa galeriei, în jur de ora zece. Patricia s-a întrebat dacă nu venise prea devreme.

— Îl iau eu, a spus Edgar şi a coborât tabloul.

A traversat trotuarul, plin de zloată, care tocmai era curăţat de un tânăr. Mrs. Smith, directoarea galeriei, stătea în uşa deschisă.

— V-am văzut venind, Mrs. Cardiga, a spus ea, luând pachetul voluminos. Ce drăguţ din partea, dumneavoastră, să-l aduceţi personal!

— Acest tablou este special pentru mine.

— Dar, pe o vreme ca asta!

— Îmi place zăpada, a spus Patricia, scuturând zloata de pe cizme şi fulgii rătăciţi de pe şal.

— Avem locul potrivit pentru el, a spus doamna Smith,

arătându-i unul dintre pereți. Lady McFadden ştie precis măsurile.

— Da, aşa este, a spus o voce din spatele ei, şi Luba s-a apropiat zâmbitoare. Nici nu pot să-ți spun cât de mult apreciez faptul că ai permis ca „Agățătorul de stele" să facă parte din expoziția mea.

— Nu-i nici o problemă, a răspuns Patricia.

Luba a desfăcut, nerăbdătoare, ambalajul.

— Nu l-am mai văzut de zece ani.

— Cât timp vă trebuie?

Luba nu i-a răspuns. Se uita la tabloul pe care îl sprijinise de perete. Patricia a văzut că ochii îi străluceau. Trebuie să-l fi iubit foarte mult.

Dintr-o dată, Luba i-a făcut un semn cu mâna.

— Vino cu mine, a spus.

A pornit spre capătul galeriei.

Patricia a urmat-o, privind tablourile de pe pereți. Acolo erau şi „Satirul", din vitrina galeriei de pe Mount Street, şi „Îndrăgostiții la Tróia", de deasupra căminului din casa Lubei, de la Londra.

Au intrat într-un salon mobilat cu fotolii mari şi confortabile, aranjate în jurul unei mese lucioase din mahon. Acolo, probabil, clienții foarte bogați urmau să se ciorovăiască pentru prețuri, la un pahar cu şampanie.

— Ai vrea o cafea? a întrebat-o Luba.

— Nu, mulțumesc, trebuie să mă întorc înainte de a se înrăutăți starea drumurilor.

— Atunci, să nu pierdem vremea. M-am gândit mult la tine, în ultimii opt ani, şi m-am luptat cu hotărârea pe care am luat-o, de a nu-ți arăta scrisoarea tatălui tău.

Patricia a studiat chipul Lubei, încă foarte frumos, cu buze senzuale şi ochi mari şi negri, îndepărtați, piele întinsă şi zâmbet molipsitor. Era îmbrăcată cu un costum elegant, verde ca jadul, care se asorta cu bluza cu pliseuri.

— Tata ți-a scris ție, nu mie. În definitiv, nu am nici un drept să-i citesc scrisorile de dragoste.

Luba a luat-o de mână.

— Dar ți-am înțeles dorința de a şti ultimele cuvinte pe care le-a scris tatăl tău, în drum spre tine. A ezitat, cântărindu-şi cuvintele. Am văzut adesea în ochii lui o privire plină de suferință, un chin ascuns. El nu a vorbit niciodată despre asta, iar eu nu l-am întrebat. A scos un plic din geantă. Scrisoarea lui spune tot

Patricia a fost cuprinsă de un sentiment de groază.

— Cred că mi-a scris mie, a continuat Luba, vrând să repete ceea ce avea să-ți spună ție. Dar soarta a hotărât că nu trebuia să ştii.

Vocea îi era ca o şoaptă, acum. A continuat:

— M-am întrebat dacă eu trebuie să fiu cea care să-ți dezvăluie un secret îngropat cu mult înainte de a te fi născut. M-am temut… şi astfel am evitat să iau o decizie… până acum.

Patricia a privit-o cu teamă. A pus scrisoarea pe masă.

— Voi fi în hol, dacă ai nevoie de mine.

Rămasă singură în încăpere, Patricia s-a uitat la scrisoare. De cealaltă parte a uşii, se auzea ciocănitul unui cui în perete. A întors capul spre fereastră. Mai ningea încă, iar maşinile păreau să înoate în zloata de pe stradă.

A luat scrisoarea. Era groasă. Plicul părea unsuros la pipăit, ca şi când ar fi fost ținut în mâini de mai multe ori.

Se întâmplaseră atâtea, de când o întâlnise pe Luba la Londra! Atunci, se temea de viață. Vroia atât de mult să vorbească cu tăticul ei, să fie lângă ea, s-o încurajeze şi să-i asculte ultimele cuvinte. Nu putuse accepta – cum o sfătuise doctorul Solomon – că „era mai bine să laşi unele uşi închise”.

A privit din nou scrisoarea. Îi era adresată lui Miss Luba Johnson, cu scrisul deosebit al tatălui ei.

Gândurile i-au alunecat. S-a gândit la micul Paulo, care nu era atent în clasă, fiind prea dornic să călărească. S-a gândit la Miguel, căruia nu-i plăcea să meargă la Lisabona fără ea. De obicei, vizitau Centrul împreună. De data aceasta nu mersese cu el, dar el se va grăbi să se întoarcă. Aveau planuri grozave pentru extinderea şcolii de călărie de la fermă, devenită mai mare şi mai renumită decât cea din Lisabona.

A întors scrisoarea pe toate părțile. Gândurile i se răsuceau în minte. Era mândră de Grupul Stoneham. Mrs. Sperber, puternicul şef al companiei şi Howie, căsătorit cu Joanna, făceau o treabă minunată. Îi acordau ei onoarea de a fi creat „compania cu conştiință”.

A pus scrisoarea pe masă, apoi a luat-o din nou. Bietul tata. Da, uneori, când era mică, văzuse şi ea sclipiri de suferință în ochii lui, dar prefera să țină minte figura lui fericită, ca atunci când îi citea înainte de a adormi. *„Ciocârlia-i în zbor… panta dealului-i prelată cu rouă…”.* A privit pe fereastră. Zăpada cădea uşor şi câte un fulg

păta geamul, rămânând acolo o clipă, înainte de a fi transformat într-o picătură sclipitoare de apă. *„Dumnezeu e în cerul Său... totu-i bine în lume."*

Aceasta era amintirea pe care voia să o păstreze vie. Aceasta era uşa pe care voia s-o țină deschisă. A pus scrisoarea groasă pe masa din mahon lustruit. Această uşă va rămâne mereu închisă.

A părăsit repede încăperea.

Înainte de a ieşi din galerie, s-a oprit în fața „Agățătorului de stele", expus pe perete. Tată, s-a gândit ea, nu te întoarce, nu vreau să văd chinul din ochii tăi. Continuă să agăți stele pe cer.

— Ooo, Mrs. Cardiga, a strigat-o directoarea galeriei, plecați aşa de repede?

— Da, fiul meu mă aşteaptă la fermă... Vă rog să-i mulțumiți lui Lady McFadden... Pentru toate.

S-a urcat în maşină, înainte ca Edgar să-i poată deschide uşa.

— Să mergem acasă, Edgar.

Luând-o cu frig, a strâns şalul în jurul ei. Inima îi bătea mai tare, dar s-a liniştit când au ieşit din oraş.

Lanțurile anvelopelor loveau drumul înghețat cu un sunet ritmic, în drumul lor spre nord.

Da, doctore Solomon, s-a gândit ea, am închis uşa către toate secretele întunecate. Acum nu mai este timp decât pentru secrete fericite şi plăcute. S-a lăsat pe scaun şi şi-a pus mâinile pe abdomen. Un zâmbet i-a luminat fața. Şi-a imaginat chipul lui Miguel, când îi va spune că Paulo va avea un frate... Sau o soră... Sau pe amândoi!

Când maşina a oprit în fața casei de la fermă, Patricia încă mai zâmbea.

— SFÂRŞIT —